Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

4. oktober 2024*

Indhold

I. Retsforskrifter . . . 6

A. Direktiv 2014/59/EU . . . 6

B. SRM-forordningen . . . 7

C. Udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder . . . 22

II. Sagens baggrund . . . 22

A. Banco Populars økonomiske situation i 2016 og 2017 . . . 22

B. Afviklingsprocedurens forløb . . . 24

C. Den omtvistede afviklingsordning . . . 26

D. De faktiske omstændigheder, der er indtruffet efter vedtagelsen af den omtvistede afviklingsordning . . . 28

III. Sagen for Retten og den appellerede dom . . . 29

A. Sagen for Retten . . . 29

B. Den appellerede dom . . . 30

IV. Parternes påstande i appelsagen . . . 31

V. Om appellen . . . 31

A. Indledende bemærkninger . . . 32

B. Om det andet anbringendes femte led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 90 og chartrets artikel 17, 41 og 52, sammenholdt med artikel 1 i tillægsprotokol nr. 1 til EMRK, og om dette anbringendes sjette led vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten som omhandlet i artikel 296 TEUF . . . 32

* Processprog: spansk.

1. Om det andet anbringendes femte led . . . 32

a) Parternes argumenter . . . 33

b) Domstolens bemærkninger . . . 33

2. Om det andet anbringendes sjette led . . . 36

a) Parternes argumenter . . . 37

b) Domstolens bemærkninger . . . 38

1) Om formaliteten . . . 38

2) Om realiteten . . . 39

i) Om begrundelsen for den omtvistede afviklingsordning . . . 40

ii) Om begrundelsen for afgørelse 2017/1246 . . . 42

C. Om det første anbringendes første led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a) . . . 43

1. Parternes argumenter . . . 44

2. Domstolens bemærkninger . . . 45

a) Om formaliteten . . . 45

b) Om realiteten . . . 45

D. Om det første anbringendes andet led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra b) . . . 47

1. Parternes argumenter . . . 47

2. Domstolens bemærkninger . . . 48

E. Om det første anbringendes tredje led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c) . . . 50

1. Parternes argumenter . . . 50

2. Domstolens bemærkninger . . . 51

F. Om det andet anbringendes første til fjerde led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20 . . . 54

1. Det andet anbringendes første led . . . 55

a) Parternes argumenter . . . 55

b) Domstolens bemærkninger . . . 56

1) Det første klagepunkt . . . 56

2) Det andet klagepunkt . . . 57

3) Det tredje klagepunkt . . . 58

4) Det fjerde klagepunkt . . . 59

5) Det femte klagepunkt . . . 59

2. Det andet anbringendes andet led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20, stk. 5 . . . 60

a) Parternes argumenter . . . 60

b) Domstolens bemærkninger . . . 61

1) Om formaliteten . . . 61

2) Om realiteten . . . 61

3. Det andet anbringendes tredje led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20, stk. 7 og 9 . . . 62

a) Parternes argumenter . . . 62

b) Domstolens bemærkninger . . . 63

4. Det andet anbringendes fjerde led vedrørende en tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20, stk. 10 og 11 . . . 64

a) Parternes argumenter . . . 64

b) Domstolens bemærkninger . . . 64

G. Om det tredje anbringende vedrørende erstatningskravet i forbindelse med annullationen af den omtvistede afviklingsordning og afgørelse 2017/1246 . . . 65

H. Om det fjerde anbringendes første led vedrørende en tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen . . . 66

1. Parternes argumenter . . . 66

2. Domstolens bemærkninger . . . 68

a) Det første til det tredje klagepunkt vedrørende en tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen . . . 68

b) Det fjerde klagepunkt vedrørende en angivelig lækage af interne oplysninger . . . 71

c) Det femte til det ottende klagepunkt under det fjerde anbringendes første led . . . 72

I. Om det fjerde anbringendes andet led om, hvorvidt der er en årsagsforbindelse . . . 73

J. Om det fjerde anbringendes tredje led vedrørende erstatningskrav 73

Sagsomkostninger 74

»Appel – økonomisk og monetær politik – bankunionen – forordning (EU) nr. 806/2014 – den fælles afviklingsmekanisme for kreditinstitutter og visse investeringsselskaber – afviklingsprocedure, som finder anvendelse, hvis en enhed er nødlidende eller er forventeligt nødlidende – vedtagelse af en afviklingsordning for Banco Popular Español SA – artikel 14 – afviklingsmål – artikel 18, stk. 1 – betingelser, som vedtagelsen af en afviklingsordning er underlagt – forpligtelser, der påhviler Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) og Europa-Kommissionen – artikel 20 – værdiansættelser med henblik på afvikling – krav – artikel 88-91 – fortrolighedsforpligtelse – aktindsigt – presseerklæringer«

I sag C-541/22 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 11. august 2022,

Araceli García Fernández, Villanueva de la Cañada (Spanien),

Faustino González Parra, Palma de Mallorca (Spanien),

Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Sevilla (Spanien),

Juan Antonio Galán Alcázar, Consuegra (Spanien),

Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Madrid (Spanien),

Macon SA, Barcelona (Spanien),

Marta Espejel García, Villanueva de la Cañada,

Memphis Investments Ltd, Road Town (British Virgin Islands),

Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Madrid,

Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Madrid,

Pedro Regalado Cuadrado Martínez, Salas de los Infantes (Spanien),

María Rosario Mari Juan Domingo, Salas de los Infantes,

ved abogados S. Cajal Martín, B.M. Cremades Román, J. López Useros og P. Marrodán Lázaro,

appellanter,

de øvrige parter i appelsagen:

Eleveté Invest Group SL, Madrid,

Antonio Bail Cajal, Sant Cugat del Vallés (Spanien),

Carlos Sobrini Marín, Madrid,

Edificios 1326 de l'Hospitalet SL, Hospitalet de Llobregat (Spanien),

Juan José Homs Tapias, Manresa (Spanien),

Anna María Torras Giro, Manresa,

Marbore 2000 SL, Hospitalet de Llobregat,

Tristán González del Valle, Madrid,

sagsøgere i første instans,

Europa-Kommissionen ved L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė og D. Triantafyllou, som befuldmægtigede, bistået af abogados A. Manzaneque Valverde og J. Rivas Andrés,

Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) ved H. Ehlers, M. Fernández Rupérez, A.R. Lapresta Bienz, J.M. Rius Riu som befuldmægtigede, bistået af abogado F.B. Fernández de Trocóniz Robles og Rechtsanwälte B. Meyring og S. Schelo,

sagsøgte i første instans,

Kongeriget Spanien ved L. Aguilera Ruiz og M.J. Ruiz Sánchez som befuldmægtigede,

Banco Santander SA, Santander (Spanien), ved abogados J. Remón Peñalver, J.M. Rodríguez Cárcamo, A.M. Rodríguez Conde og D. Sarmiento Ramírez-Escudero,

intervenienter i første instans,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, A. Arabadjiev, og dommerne T. von Danwitz (refererende dommer), P.G. Xuereb, A. Kumin og I. Ziemele,

generaladvokat: T. Ćapeta,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. marts 2024,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appellen har Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez og María Rosario Mari Juan Domingo nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 1. juni 2022, Eleveté Invest Group m.fl. mod Kommissionen og Afviklingsinstansen (T-523/17, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2022:313), hvorved Retten frifandt Kommissionen og Afviklingsinstansen for appellanternes påstand om for det første annullation af afgørelse SRB/EES/2017/08 truffet på Den Fælles Afviklingsinstans' (Afviklingsinstansen) eksekutivmøde den 7. juni 2017 vedrørende vedtagelse af en afviklingsordning for Banco Popular Español SA (herefter »den omtvistede afviklingsordning«) og af Kommissionens afgørelse (EU) 2017/1246 af 7. juni 2017 om godkendelse af afviklingsordningen for Banco Popular Español SA (EUT 2017, L 178, s. 15, berigtiget i EUT 2017, L 320, s. 31), for det andet erstatning for den skade, som de angiveligt havde lidt som følge af disse afgørelser, og, for det tredje, at det blev fastslået, at den midlertidige værdiansættelse er ugyldig, og om tildeling af en kompensation.

I. Retsforskrifter

A. Direktiv 2014/59/EU

2 Artikel 36 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190), som har overskriften »Værdiansættelse ved afvikling«, fastsætter i stk. 14-16, at Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) udarbejder udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder med henblik på at præcisere de kriterier og betingelser, hvorunder værdiansættelsen af det institut eller den enhed, som kan omfattes af en afviklingshandling, skal ske. Den bestemmelse præciserer, at det tilkommer EBA at forelægge disse udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder for Europa-Kommissionen, som har beføjelsen til at vedtage dem i overensstemmelse med artikel 10-14 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1093/2010 af 24. november 2010 om oprettelse af en europæisk tilsynsmyndighed (Den Europæiske Banktilsynsmyndighed), om ændring af afgørelse nr. 716/2009/EF og om ophævelse af Kommissionens afgørelse 2009/78/EF (EUT 2010, L 331, s. 12).

3 Direktivets artikel 38 og 39 regulerer de nationale afviklingsmyndigheders anvendelse af virksomhedssalgsværktøjet. Dette direktivs artikel 39 med overskriften »Virksomhedssalgsværktøjet: procedurekrav« fastsætter:

»1. Ved anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet på et institut eller en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), skal afviklingsmyndigheden markedsføre eller træffe foranstaltninger til at markedsføre de aktiver, rettigheder, passiver, aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i det pågældende institut, som den agter at overføre, jf. dog nærværende artikels stk. 3. Puljer af rettigheder, aktiver og passiver kan markedsføres særskilt.

2. Den i stk. 1 omhandlede udbydning gennemføres efter følgende kriterier, uden at dette berører [Den Europæiske Unions] statsstøtteregler, hvis disse finder anvendelse:

a) den skal være så gennemsigtig som mulig og må ikke i væsentlig grad indeholde urigtige oplysninger om aktiver, rettigheder, passiver, aktier eller andre ejerskabsinstrumenter i det pågældende institut, som afviklingsmyndigheden agter at overføre, i betragtning af omstændighederne og navnlig behovet for at opretholde den finansielle stabilitet

b) den må ikke ubehørigt begunstige eller forskelsbehandle potentielle købere

c) den skal være fri for interessekonflikter

d) den må ikke give en potentiel køber en urimelig fordel

e) den skal tage hensyn til behovet for at gennemføre en hurtig afvikling

f) den skal tilsigte en så høj salgspris som muligt for de berørte aktier eller andre ejerskabsinstrumenter, aktiver, rettigheder eller passiver.

Principperne omhandlet i dette stykke er ikke til hinder for, at afviklingsmyndigheden kan rette opfordring til bestemte potentielle købere, jf. dog første afsnit, litra b). [...]

3. Afviklingsmyndigheden kan anvende virksomhedssalgsværktøjet uden at skulle overholde kravene om markedsføring fastsat i stk. 1, hvis den finder, at overholdelse af disse krav ville svække et eller flere af afviklingsmålene, og navnlig, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) den finder, at der består en væsentlig trussel mod den finansielle stabilitet, og at denne er forårsaget eller forværres af, at det institut, der er under afvikling, er blevet eller forventeligt bliver nødlidende, og

b) den finder, at overholdelse af de pågældende krav efter alt at dømme ville svække effektiviteten af virksomhedssalgsværktøjet med hensyn til at imødegå truslen eller opfylde afviklingsmålet omhandlet i artikel 31, stk. 2, litra b).

[...]«

B. SRM-forordningen

4 Følgende fremgår af 7., 13.-15., 24., 26., 52., 53., 58., 89. og 116. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1) (herefter »SRM-forordningen«):

»(7) Som et første skridt i retning af en bankunion skal den fælles tilsynsmekanisme [(SSM)], der blev oprettet ved Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 [af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter (EUT 2013, L 287, s. 63),] sikre, at Unionens politik vedrørende tilsyn med kreditinstitutter gennemføres på en ensartet og

effektiv måde, at det fælles regelsæt for finansielle tjenesteydelser anvendes på samme måde på kreditinstitutter i medlemsstater i euroområdet og i de medlemsstater uden for euroområdet, der vælger at deltage i SSM [...], og at de pågældende kreditinstitutter er underlagt tilsyn af højeste kvalitet.

[...]

(13) For at genoprette tilliden til banksektoren og sektorens troværdighed gennemfører Den Europæiske Centralbank (ECB) løbende en omfattende vurdering af balancen i alle banker, som er under direkte tilsyn. En sådan vurdering bør forsikre alle interessenter om, at banker, der indgår i SSM og dermed falder ind under anvendelsesområdet for [den fælles afviklingsmekanisme (SRM)], er grundlæggende sunde og pålidelige.

(14) Efter oprettelsen af SSM ved forordning [...] nr. 1024/2013, ifølge hvilken der føres tilsyn med banker i de deltagende medlemsstater, enten centralt af ECB eller af kompetente nationale kompetente nationale myndigheder inden for rammerne af SSM, er der manglende overensstemmelse mellem EU-tilsynet med sådanne banker og den nationale behandling af de pågældende banker i afviklingsprocedurerne i medfør af direktiv 2014/59[...], hvilket imødegås ved oprettelsen af SRM.

(15) Denne forordning finder kun anvendelse på banker, for hvilke det gælder, at hjemlandets tilsynsførende er ECB eller den kompetente nationale myndighed i medlemsstater, der har euroen som valuta, eller i medlemsstater, der ikke har euroen som valuta, og som har etableret et tæt samarbejde i henhold til artikel 7 i forordning [...] nr. 1024/2013. Nærværende forordnings anvendelsesområde er knyttet til anvendelsesområdet for forordning [...] nr. 1024/2013. I betragtning af den betydelige grad af overlapning mellem de tilsynsopgaver, der er tildelt SSM, og afviklingsforanstaltninger har oprettelsen af en centraliseret tilsynsordning under artikel 127, stk. 6, [TEUF] afgørende betydning for processen med harmonisering af afvikling for deltagende medlemsstater. Det forhold, at enheder, der er omfattet af forordning [...] nr. 1024/2013, er underlagt tilsyn af SSM, udgør derfor en specifik egenskab, som sætter dem i en objektivt set særlig position med hensyn til afvikling. Det er nødvendigt at vedtage foranstaltninger med henblik på oprettelse af SRM i alle medlemsstater, der deltager i SSM, for at fremme det indre markeds korrekte og stabile funktionsmåde.

[...]

(24) Eftersom det kun er EU-institutionerne, der må fastlægge Unionens afviklingspolitik, og der fortsat er en skønsbeføjelse i forbindelse med vedtagelsen af hver enkelt afviklingsordning, er det nødvendigt at sørge for tilstrækkelig inddragelse af Rådet [for Den Europæiske Union] og Kommissionen, som er de institutioner, der kan udøve gennemførelsesbeføjelser i overensstemmelse med artikel 291 i TEUF. Vurderingen af de skønsmæssige aspekter af afviklingsafgørelser truffet af Afviklingsinstansen bør foretages af Kommissionen. I betragtning af den betydelige indvirkning afviklingsafgørelser har på medlemsstaternes finansielle stabilitet og på Unionen som helhed såvel som på medlemsstaternes finanspolitiske suverænitet, er det vigtigt, at Rådet tillægges gennemførelsesbeføjelser til at træffe visse afgørelser i forbindelse med afviklingen. Det bør således være op til Rådet efter forslag fra Kommissionen at udøve effektiv kontrol med Afviklingsinstansens vurdering af, at der er tale om almene hensyn, samt at vurdere væsentlige ændringer af det beløb, der skal anvendes fra [Den Fælles Afviklingsfond

(herefter »Afviklingsfonden«)] i forbindelse med en konkret afviklingsforanstaltning. Endvidere bør Kommissionen tillægges beføjelse til at vedtage delegerede retsakter, der specificerer yderligere kriterier eller omstændigheder, som Afviklingsinstansen skal tage hensyn til ved udøvelsen af dens forskellige beføjelser. En sådan overdragelse af afviklingsopgaver bør på ingen måde hæmme den måde, hvorpå det indre marked for finansielle tjenesteydelser fungerer. EBA bør derfor bevare sin rolle og alle sine eksisterende beføjelser og opgaver: den bør udvikle og bidrage til en ensartet anvendelse af den EU-lovgivning, som finder anvendelse på alle medlemsstater, og øge konvergensen mellem afviklingspraksisser i hele Unionen.

[...]

(26) Som tilsynsmyndighed inden for SSM bør ECB og Afviklingsinstansen kunne vurdere, om et kreditinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende, og om det ikke med rimelighed ser ud til, at nogen anden foranstaltning iværksat af den private sektor eller en tilsynsmyndighed vil kunne forhindre, at instituttet bliver nødlidende inden for en rimelig tidshorisont. Hvis den mener, at alle kriterier for udløsning af afvikling er opfyldt, bør Afviklingsinstansen vedtage afviklingsordningen. Proceduren for vedtagelse af afviklingsordningen, som omfatter både Kommissionen og Rådet, styrker Afviklingsinstansens nødvendige operationelle uafhængighed, samtidig med at princippet om delegation af beføjelser til agenturer som fortolket af Den Europæiske Unions Domstol [...] respekteres. [...]

[...]

(52) SRM bør være baseret på rammerne for forordning [...] nr. 1024/2013 og direktiv 2014/59[...]. Afviklingsinstansen bør derfor have beføjelse til at gribe ind på et tidligt stadium i tilfælde, hvor der sker en forværring af en enheds finansielle situation eller solvens. De oplysninger, Afviklingsinstansen modtager fra de nationale afviklingsmyndigheder eller ECB på dette stadium, er af stor betydning for, at den kan bestemme, hvilke foranstaltninger den skal træffe for at forberede afviklingen af den pågældende enhed.

(53) For at sikre en hurtig afviklingsforanstaltning, når det bliver nødvendigt, bør Afviklingsinstansen i samarbejde med ECB eller med den relevante kompetente nationale myndighed nøje overvåge de pågældende enheders situation, og hvorvidt de pågældende enheder overholder eventuelle foranstaltninger i forbindelse med tidlig indgriben, som de har truffet. Den relevante myndighed bør ved vurderingen af, om foranstaltninger iværksat af den private sektor inden for en rimelig tidsfrist vil kunne forhindre, at en enhed bliver nødlidende, tage hensyn til effektiviteten af foranstaltninger til tidlig indgriben, der træffes inden for den tidsfrist, som er fastsat af den kompetente myndighed.

[...]

(58) Håndtering af en nødlidende enhed som led i almindelig insolvensbehandling kan bringe den finansielle stabilitet i fare, bevirke en afbrydelse i leveringen af væsentlige ydelser og være til skade for beskyttelsen af indskydere. I så fald kan anvendelsen af afviklingsværktøjer begrundes med almene hensyn. Målene for afvikling bør derfor være at sikre videreførelsen af grundlæggende finansielle ydelser, opretholde det finansielle systems

stabilitet, reducere moralsk hasard ved at sørge for, at man i mindst muligt omfang sætter sin lid til finansiel støtte fra det offentlige til nødlidende enheder, samt at beskytte indskydere.

[...]

(89) For at øge SRM's effektivitet bør Afviklingsinstansen arbejde tæt sammen med EBA i alle forhold. [...] Endvidere bør Afviklingsinstansen arbejde tæt sammen med ECB og de øvrige myndigheder, der har beføjelse til at føre tilsyn med enheder inden for rammerne af SSM, navnlig vedrørende koncerner, der er omfattet af ECB's tilsyn på et konsolideret grundlag. For effektivt at forvalte afviklingen af nødlidende enheder bør Afviklingsinstansen samarbejde med de nationale afviklingsmyndigheder i alle faser af afviklingen. Dette samarbejde er således ikke blot nødvendigt med henblik på gennemførelsen af afviklingsafgørelser truffet af Afviklingsinstansen, men også forud for vedtagelsen af en eventuel afviklingsafgørelse i afviklingsplanlægningsfasen eller i fasen for tidlig indgriben. Afviklingsinstansen bør kunne samarbejde med relevante afviklingsmyndigheder og faciliteter, der finansierer direkte eller indirekte offentlig finansiel støtte.

[...]

(116) Afviklingsforanstaltninger bør meddeles korrekt og – med visse begrænsede undtagelser som fastsat i denne forordning – offentliggøres. Da de oplysninger, der indhentes af Afviklingsinstansen, de nationale afviklingsmyndigheder og deres professionelle rådgivere under afviklingen, imidlertid kan være følsomme, bør de være omfattet af tavshedspligt, indtil afviklingsafgørelsen offentliggøres. Det er nødvendigt at tage i betragtning, at nærmere oplysninger om indholdet af afviklingsplaner og resultatet af en vurdering af disse planer kan have vidtrækkende konsekvenser, navnlig for de berørte institutter. Enhver oplysning vedrørende en afgørelse, som kommer frem, før afgørelsen er truffet, det være sig om opfyldelsen af betingelserne for afvikling, om brugen af et bestemt værktøj eller om enhver foranstaltning under sagsbehandlingen, må antages at have indvirkning på de almene og private interesser, der er berørt af foranstaltningen. Imidlertid kan den oplysning, at Afviklingsinstansen og nationale afviklingsmyndigheder er i færd med at undersøge et konkret institut, være tilstrækkelig til, at det kan få negative konsekvenser for det pågældende institut. Det er derfor nødvendigt at sikre, at der forefindes passende mekanismer til at bevare fortroligheden af sådanne oplysninger vedrørende eksempelvis det nærmere indhold af afviklingsplaner og resultatet af eventuelle vurderinger foretaget i den forbindelse.«

5 I henhold til SRM-forordningens artikel 5, stk. 2, andet afsnit, er Afviklingsinstansen, og det samme gælder Rådet og Kommissionen, underlagt dels bindende reguleringsmæssige standarder og gennemførelsesstandarder, som er udarbejdet af EBA og vedtaget af Kommissionen i overensstemmelse med forordning nr. 1093/2010, dels eventuelle retningslinjer og henstillinger, som EBA har udstedt i overensstemmelse med denne sidstnævnte forordning.

6 Denne forordnings artikel 14 med overskriften »Afviklingsmål« bestemmer:

»1. Når Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen og, når det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder handler som led i afviklingsproceduren, jf. artikel 18, tager de inden for rammerne af deres respektive ansvarsområder hensyn til de afviklingsmål, afviklingsværktøjer og

afviklingsbeføjelser, som de finder bedst opfylder de afviklingsmål, der er relevante i betragtning af sagens omstændigheder.

2. De i stk. 1 omhandlede afviklingsmål er:

a) at sikre videreførelsen af kritiske funktioner

b) at undgå betydelige negative konsekvenser for den finansielle stabilitet, navnlig ved at forebygge afsmittende virkninger, herunder for markedets infrastrukturer, og ved at opretholde markedsdisciplinen

c) at beskytte offentlige midler ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige

d) at beskytte indskydere omfattet af [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT 2014, L 173, s. 149)] og investorer omfattet af [Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/9/EF af 3. marts 1997 om investorgarantiordninger (EFT 1997, L 84, s. 22)]

e) at beskytte kundernes midler og aktiver.

Når Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen og, hvor det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder forfølger de i første afsnit omhandlede mål, søger de at minimere afviklingsomkostningerne og undgå værditab, medmindre de er nødvendige for at nå afviklingsmålene.

3. Afviklingsmålene er alle lige vigtige og skal afvejes efter omstændighederne i hvert enkelt tilfælde, medmindre andet fremgår af bestemmelserne i denne forordning.«

7 Forordningens artikel 15 med overskriften »Overordnede principper for afvikling« fastsætter i stk. 1:

»Når Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen samt, hvis det er relevant, de nationale afviklingsmyndigheder handler som led i afviklingsproceduren, jf. artikel 18, træffer de alle relevante foranstaltninger for at sikre, at afviklingsforanstaltningen iværksættes i overensstemmelse med følgende principper:

a) aktionærerne i det institut, der er under afvikling, bærer først tabene

[...]«

8 Samme forordnings artikel 18 med overskriften »Afviklingsprocedure« bestemmer:

»1. Afviklingsinstansen vedtager en afviklingsordning, jf. stk. 6, for enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, når betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt, men kun når den på sit eksekutivmøde efter modtagelsen af en meddelelse i henhold til fjerde afsnit eller på eget initiativ vurderer, at følgende betingelser er opfyldt:

a) enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende

b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen anden foranstaltning iværksat af den private sektor, herunder en institutsikringsordnings foranstaltninger, eller tilsyn, herunder tidlig indgriben eller nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter i overensstemmelse med artikel 21, over for enheden inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at enheden bliver nødlidende

c) en afviklingsforanstaltning er nødvendig i almenhedens interesse, jf. stk. 5.

ECB vurderer betingelsen som omhandlet i første afsnit, litra a), efter høring af Afviklingsinstansen. Afviklingsinstansen kan på et eksekutivmøde kun foretage en sådan vurdering efter at have givet ECB meddelelse om, at den har til hensigt at træffe en sådan afgørelse, og kun hvis ECB inden for tre kalenderdage efter modtagelsen af en sådan meddelelse ikke selv foretager en sådan vurdering. ECB forsyner straks Afviklingsinstansen med alle relevante oplysninger, som Afviklingsinstansen anmoder om med henblik på at tage dem med i sin vurdering.

Hvis ECB vurderer, at betingelserne i første afsnit, litra a), er opfyldt for et institut eller en koncern som omhandlet i første afsnit, meddeler den straks denne vurdering til Kommissionen og Afviklingsinstansen.

Afviklingsinstansen, eller hvor det er relevant de nationale afviklingsmyndigheder, vurderer på et eksekutivmøde betingelsen som omhandlet i første afsnit, litra b), i tæt samarbejde med ECB. ECB kan endvidere give Afviklingsinstansen eller de berørte nationale afviklingsmyndigheder meddelelse om, at den betragter betingelsen i nævnte litra som værende opfyldt.

2. Med forbehold af tilfælde, hvor ECB har besluttet at føre direkte tilsyn med kreditinstitutter i henhold til artikel 6. stk. 5, litra b), i forordning [...] nr. 1024/2013, i tilfælde af modtagelse af en meddelelse, jf. stk. 1, eller hvis Afviklingsinstansen har til hensigt at foretage en vurdering efter stk. 1 på eget initiativ vedrørende en enhed eller en koncern som omhandlet i artikel 7, stk. 3, meddeler Afviklingsinstansen straks sin vurdering til ECB.

[...]

4. Med henblik på anvendelsen af stk. 1, litra a), anses enheden for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis den befinder sig i en eller flere af følgende situationer:

a) enheden misligholder, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at instituttet i nær fremtid vil misligholde, kravene til fortsat tilladelse på en måde, så ECB kompetente nationale kan inddrage tilladelsen, herunder men ikke begrænset til det forhold, at instituttet har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af dens kapitalgrundlag

b) enhedens aktiver er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at enhedens aktiver i nær fremtid vil være, mindre end dens passiver

c) enheden er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at enheden i nær fremtid vil være, ude af stand til at indfri sin gæld eller andre forpligtelser, efterhånden som den eller de forfalder

d) der kræves ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, undtagen når den ekstraordinære finansielle støtte fra det offentlige antager en af følgende former for at afhjælpe en alvorlig forstyrrelse i en medlemsstats økonomi og bevare den finansielle stabilitet[...].

[...]

5. Med henblik på anvendelsen af nærværende artikels stk. 1, litra c), anses en afviklingsforanstaltning for at være begrundet i almene hensyn, hvis den er nødvendig for at opfylde og står i rimeligt forhold til et eller flere af afviklingsmålene, jf. artikel 14, og en håndtering af enheden som led i almindelig insolvensbehandling ikke ville opfylde afviklingsmålene i samme omfang.

6. Hvis betingelserne som fastsat i stk. 1 er opfyldt, vedtager Afviklingsinstansen en afviklingsordning. Afviklingsordningen skal:

a) bringe enheden under afvikling

b) fastslå, hvilke afviklingsværktøjer der skal anvendes på det institut, som er under afvikling, jf. artikel 22, stk. 2, navnlig en eventuel udelukkelse fra anvendelse af bail-in-værktøjet i overensstemmelse med artikel 27, stk. 5 og 14

c) fastslå anvendelsen af Afviklingsfonden til støtte for afviklingsforanstaltningen, jf. artikel 76 og i overensstemmelse med Kommissionens afgørelse truffet i henhold til artikel 19.

7. Umiddelbart efter vedtagelsen af afviklingsordningen fremsender Afviklingsinstansen denne til Kommissionen.

Kommissionen skal, inden for 24 timer efter Afviklingsinstansen har fremsendt afviklingsordningen, enten godkende eller gøre indsigelse mod ordningen hvad angår de skønsmæssige aspekter i de tilfælde, der ikke er dækket af nærværende stykkes tredje afsnit.

Kommissionen kan inden for de første 12 timer, efter at Afviklingsinstansen har fremsendt afviklingsordningen, foreslå Rådet at:

a) gøre indsigelse mod afviklingsordningen med den begrundelse, at den af Afviklingsinstansen vedtagne ordning ikke opfylder kriteriet om almene hensyn som omhandlet i stk. 1, litra c)

b) godkende eller gøre indsigelse mod en væsentlig ændring af størrelsen af det beløb fra Afviklingsfonden, som indgår i Afviklingsinstansens afviklingsordning.

[...]

8. Hvis Rådet modsætter sig, at et institut bringes under afvikling med den begrundelse, at kriterierne om almene hensyn som omhandlet i stk. 1, litra c), ikke er opfyldt, vil den pågældende enhed blive opløst på en velordnet måde i overensstemmelse med gældende national ret.

9. Afviklingsinstansen påser, at de relevante nationale afviklingsmyndigheder træffer de nødvendige afviklingsforanstaltninger til at gennemføre afviklingsordningen. Afviklingsordningen sendes til de relevante nationale afviklingsmyndigheder og skal indeholde en instruks til disse myndigheder om at træffe alle nødvendige foranstaltninger for at

gennemføre Afviklingsinstansens afgørelse i overensstemmelse med artikel 29 ved at udøve afviklingsbeføjelser. Hvis der foreligger statsstøtte eller støtte fra Afviklingsfonden, handler Afviklingsinstansen i overensstemmelse med en afgørelse om den pågældende støtte truffet af Kommissionen.

10. Kommissionen har beføjelse til fra Afviklingsinstansen at indhente alle oplysninger, som den finder relevante for udførelsen af sine opgaver i henhold til denne forordning. Afviklingsinstansen har i overensstemmelse med kapitel 5 i dette afsnit beføjelse til fra alle personer at indhente de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan forberede og træffe afgørelse om en afviklingsforanstaltning, herunder ajourføringer og supplerende oplysninger, der indgår i afviklingsplanerne.«

9 SRM-forordningens artikel 19 med overskriften »Statsstøtte og støtte fra Afviklingsfonden« har følgende ordlyd:

»1. Når en afviklingsforanstaltning involverer statsstøtte, jf. artikel 107, stk. 1, i TEUF, eller støtte fra Afviklingsfonden i overensstemmelse med nærværende artikels stk. 3, vil der ikke blive vedtaget en afviklingsordning i henhold til nærværende forordnings artikel 18, stk. 6, før Kommissionen har vedtaget en positiv eller betinget afgørelse om, hvorvidt anvendelsen af en sådan støtte er forenelig med det indre marked.

[...]

3. I det omfang afviklingsforanstaltningen som foreslået af Afviklingsinstansen involverer Afviklingsfonden, underretter Afviklingsinstansen Kommissionen om den foreslåede anvendelse af Afviklingsfonden. Afviklingsinstansens underretning skal indeholde alle de oplysninger, der er nødvendige for, at Kommissionen kan foretage sin vurdering i henhold til dette stykke.

[...]«

10 Forordningens artikel 20 med overskriften »Værdiansættelse med henblik på afvikling« bestemmer:

»1. Før Afviklingsinstansen træffer afgørelse om afviklingsforanstaltninger eller udøvelse af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter, påser den, at der foretages en rimelig, forsigtig og realistisk værdiansættelse af aktiverne og passiverne i en enhed som omhandlet i artikel 2 af en person, som er uafhængig af alle offentlige myndigheder, herunder Afviklingsinstansen og den nationale afviklingsmyndighed, og af den pågældende enhed.

2. Når alle kravene i stk. 1 og 4-9 er opfyldt, betragtes værdiansættelsen som endelig, jf. dog stk. 15.

3. Er en uafhængig værdiansættelse i overensstemmelse med stk. 1 ikke mulig, kan Afviklingsinstansen foretage en midlertidig værdiansættelse af en i artikel 2 omhandlet enheds aktiver og passiver i overensstemmelse med bestemmelserne i nærværende artikels stk. 10.

4. Værdiansættelsen har til formål at vurdere værdien af en i artikel 2 omhandlet enheds aktiver og passiver, når den opfylder betingelserne for afvikling i artikel 16 og 18.

5. Målene med værdiansættelsen er:

a) at indgå i bedømmelsen af, om betingelserne for afvikling eller betingelserne for nedskrivning eller konvertering af kapitalinstrumenter er opfyldt

b) hvis betingelserne for afvikling er opfyldt, at indgå i afgørelsen om, hvilken passende afviklingsforanstaltning der skal træffes for så vidt angår en enhed som omhandlet i artikel 2

c) hvis beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af annulleringen eller udvandingen af ejerskabsinstrumenter og omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter

d) hvis bail-in-værktøjet anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af de nedskrivningsrelevante passiver

e) hvis broinstitutværktøjet eller værktøjet til adskillelse af aktiver anvendes, at indgå i afgørelsen om, hvilke aktiver, rettigheder, forpligtelser eller ejerskabsinstrumenter der skal overføres, og afgørelsen om værdien af et eventuelt vederlag, der skal betales til det institut, som er under afvikling, eller i givet fald til ejerne af ejerskabsinstrumenterne

f) hvis virksomhedssalgsværktøjet anvendes, at indgå i afgørelsen om, hvilke aktiver, rettigheder, forpligtelser eller ejerskabsinstrumenter der skal overføres, og at indgå i Afviklingsinstansens forståelse af, hvad der udgør kommercielle vilkår i den i artikel 24, stk. 2, litra b), anvendte betydning

g) under alle omstændigheder at sikre, at eventuelle tab på en i artikel 2 omhandlet enheds aktiver anerkendes fuldt ud på det tidspunkt, hvor afviklingsværktøjerne finder anvendelse, eller beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter udøves.

6. Værdiansættelsen baseres på forsigtige antagelser, herunder med hensyn til misligholdelsesrater og tabsomfang, uden at dette berører Unionens statsstøtteregler, hvis disse finder anvendelse. Ved værdiansættelsen må der ikke forudsættes nogen potentiel fremtidig ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes i en nødsituation, eller nogen likviditetsstøtte fra en centralbank, der ydes på andre betingelser end de normale [...].

7. Værdiansættelsen skal suppleres af følgende oplysninger fra en i artikel 2 omhandlet enheds regnskaber og optegnelser:

a) en ajourført balance og en redegørelse for en i artikel 2 omhandlet enheds finansielle stilling

b) en analyse af og et skøn over aktivernes bogførte værdi

c) en liste over udestående balanceførte og ikkebalanceførte fordringer, således som de fremgår af en i artikel 2 omhandlet enheds regnskaber og optegnelser, med angivelse af de respektive lån og prioritetsordenen for fordringer, jf. artikel 17.

[...]

9. Værdiansættelsen skal indeholde en underopdeling af kreditorerne i klasser i overensstemmelse med prioritetsordenen for fordringer i henhold til artikel 17 og et skøn over den behandling, hver klasse af aktionærer eller kreditorer ville have kunnet forvente at få, hvis enheden som omhandlet i artikel 2 blev håndteret som led i almindelig insolvensbehandling. Dette skøn berører ikke anvendelsen af princippet om, at ingen kreditorer må stilles ringere som omhandlet i artikel 15, stk. 1, litra g).

10. Hvis det, på grund af sagens hastende omstændigheder enten ikke er muligt at opfylde kravene som fastsat i stk. 7 og 9, eller hvis stk. 3 finder anvendelse, foretages der en midlertidig værdiansættelse. Den midlertidige værdiansættelse skal opfylde kravene som fastsat i stk. 4 og, så vidt det efter omstændighederne med rimelighed er praktisk muligt, kravene som fastsat i stk. 1, 7 og 9.

Den midlertidige værdiansættelse som omhandlet i første afsnit skal omfatte en buffer til yderligere tab, når dette er berettiget.

11. En værdiansættelse, der ikke opfylder alle kravene som fastsat i stk. 1 og 4-9, anses for at være midlertidig, indtil en uafhængig person, jf. stk. 1, har foretaget en værdiansættelse, der fuldt ud opfylder alle kravene som fastsat i de nævnte stykker. Den efterfølgende endelige værdiansættelse foretages, så snart det er praktisk muligt. Den kan foretages uafhængigt af den i stk. 16, 17 og 18 omhandlede værdiansættelse eller samtidig med denne og af samme uafhængige person, men de to værdiansættelser skal være adskilt fra hinanden.

Målene med den efterfølgende endelige værdiansættelse er:

a) at sikre, at eventuelle tab på aktiverne i en enhed som omhandlet i artikel 2 anerkendes fuldt ud i bogføringen for enheden

b) at indgå i afgørelsen om at nedskrive kreditorernes fordringer eller øge værdien af det betalte vederlag, jf. nærværende artikels stk. 12.

12. Hvis skønnet i den efterfølgende endelige værdiansættelse over en i artikel 2 omhandlet enheds nettoværdi er højere end skønnet i den midlertidige værdiansættelse over enhedens nettoværdi, kan Afviklingsinstansen pålægge den nationale afviklingsmyndighed at:

a) udøve sin beføjelse til at øge værdien af de fordringer fra kreditorer eller ejere af relevante kapitalinstrumenter, der er blevet nedskrevet under bail-in-værktøjet

b) give et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab instruks om at foretage en yderligere udbetaling af vederlag med hensyn til aktiver, rettigheder eller forpligtelser til et institut, som er under afvikling, eller i givet fald med hensyn til ejerskabsinstrumenterne til ejerne af disse ejerskabsinstrumenter.

13. Uanset stk. 1 er en midlertidig værdiansættelse i henhold til stk. 10 og 11 et gyldigt grundlag for, at Afviklingsinstansen kan træffe afgørelse om afviklingsforanstaltninger, herunder at give de nationale afviklingsmyndigheder instrukser om at tage kontrol over en nødlidende enhed eller om udøvelsen af beføjelsen til nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter.

[...]

15. Værdiansættelsen er en integrerende del af afgørelsen om anvendelse af et afviklingsværktøj eller om udøvelse af en afviklingsbeføjelse eller afgørelsen om udøvelse af gældsnedskrivnings- og konverteringsbeføjelser i forbindelse med kapitalinstrumenter. Værdiansættelsen kan ikke i sig selv gøres til genstand for en særskilt ret til appel, men kan gøres til genstand for appel sammen med Afviklingsinstansens afgørelse.

16. Afviklingsinstansen påser, at en uafhængig person, jf. stk. 1, hurtigst muligt efter at en afviklingsforanstaltning eller afviklingsforanstaltninger er blevet iværksat, foretager en værdiansættelse med henblik på at vurdere, om aktionærer og kreditorer ville have modtaget en bedre behandling, hvis instituttet under afvikling havde været underlagt almindelig insolvensbehandling. Denne værdiansættelse adskiller sig fra den værdiansættelse, der foretages i henhold til stk. 1-15.

[...]«

11 Forordningens artikel 21 med overskriften »Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter« fastsætter:

»1. Afviklingsinstansen udøver først beføjelsen til nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter efter proceduren i artikel 18 for enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, når betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt, og når den ved et eksekutiv møde efter at havemodtaget meddelelse i henhold til andet afsnit eller på eget initiativ vurderer, at en eller flere af følgende betingelser er opfyldt:

a) hvis det er blevet konstateret, at de i artikel 16 og 18 omhandlede betingelser for afvikling er opfyldt, før der træffes nogen afviklingsforanstaltning

b) at enheden ikke længere vil være levedygtig, medmindre de relevante kapitalinstrumenter nedskrives eller konverteres til egenkapital

c) i tilfælde af relevante kapitalinstrumenter, som er udstedt af et datterselskab, og hvis disse relevante kapitalinstrumenter anses for at opfylde kravet til kapitalgrundlag på et individuelt grundlag og en konsolideret situation, medmindre beføjelsen til nedskrivning eller konvertering udøves i forbindelse med disse instrumenter, at koncernen ikke længere vil være levedygtig

d) i tilfælde af relevante kapitalinstrumenter, som er udstedt på koncernniveau, og hvis disse relevante kapitalinstrumenter anses for at opfylde kravene til kapitalgrundlag på et individuelt grundlag, på koncernniveau eller på et konsolideret grundlag, medmindre beføjelsen til nedskrivning eller konvertering udøves i forbindelse med disse instrumenter, at koncernen ikke længere vil være levedygtig

e) at enheden eller koncernen har behov for ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige, undtagen i de tilfælde, der er fastsat i artikel 18, stk. 4, litra d), nr. iii).

ECB foretager vurderingen af betingelserne som omhandlet i første afsnit, litra a), c) og d), efter høring af Afviklingsinstansen. Afviklingsinstansen kan på et eksekutivmøde ligeledes foretage en sådan vurdering.

2. For så vidt angår vurderingen af, om enheden eller koncernen er levedygtig, kan Afviklingsinstansen på et eksekutivmøde kun foretage en sådan vurdering, efter at have givet ECB meddelelse om, at den har til hensigt at træffe en sådan afgørelse, og kun hvis ECB inden for tre kalenderdage efter modtagelsen af en sådan meddelelse ikke selv foretager en sådan vurdering. ECB forsyner straks Afviklingsinstansen med alle relevante oplysninger, som Afviklingsinstansen anmoder om med henblik på at tage dem med i sin vurdering.

3. Med henblik på stk. 1 anses en enhed som omhandlet i artikel 2 eller en koncern kun for ikke længere at være levedygtig, hvis begge følgende betingelser er opfyldt:

a) den pågældende enhed eller koncern er nødlidende eller er forventeligt nødlidende

b) det ser under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ud til, at nogen anden foranstaltning, herunder alternative foranstaltninger iværksat af den private sektor eller et tilsyn (bl.a. tidlig indgriben) end nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter, uafhængigt eller kombineret med en afviklingsforanstaltning, inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at enheden eller koncernen bliver nødlidende.

4. Med henblik på anvendelsen af stk. 3, litra a), anses den pågældende enhed for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis et eller flere af de i artikel 18, stk. 4, omhandlede forhold gør sig gældende.

5. Med henblik på anvendelsen af stk. 3, litra a), anses en koncern for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, når koncernen misligholder, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at koncernen i nær fremtid vil misligholde, de konsoliderede tilsynskrav på en måde, der berettiger, at ECB eller den kompetente nationale myndighed træffer foranstaltninger, herunder men ikke begrænset til det forhold, at koncernen har lidt eller sandsynligvis vil lide tab, som opsluger hele eller en betydelig del af dens kapitalgrundlag.

[...]

9. Hvis en eller flere af betingelserne i stk. 1 er opfyldt, og betingelserne i artikel 18, stk. 1, ligeledes er opfyldt, finder den i artikel 18, stk. 6, 7 og 8, fastsatte procedure anvendelse.

[...]«

12 Samme forordnings artikel 22 med overskriften »Almindelige principper for afviklingsværktøjer« bestemmer:

»1. Når Afviklingsinstansen beslutter at anvende et afviklingsværktøj over for en enhed eller en koncern som omhandlet i artikel 7, stk. 2, eller over for en enhed eller en koncern som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, hvis betingelserne for anvendelsen af disse stykker er opfyldt, og denne afviklingsforanstaltning medfører, at kreditorerne lider tab, eller at deres fordringer konverteres, giver Afviklingsinstansen de nationale afviklingsmyndigheder instruks om at udøve beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter i henhold til artikel 21 umiddelbart inden eller samtidigt med anvendelsen af afviklingsværktøjet.

2. De afviklingsværktøjer, der er omhandlet i artikel 18, stk. 6, litra b), er følgende:

a) virksomhedssalgsværktøjet

b) broinstitutværktøjet

c) værktøjet til adskillelse af aktiver

d) bail-in-værktøjet.

3. Når Afviklingsinstansen vedtager afviklingsordningen som omhandlet i artikel 18, stk. 6, tager den hensyn til følgende faktorer:

a) aktiverne og passiverne i det institut, der er under afvikling, på grundlag af værdiansættelsen i henhold til artikel 20

b) den likviditetsmæssige status for det institut, der er under afvikling

c) salgbarheden af franchiseværdien i det institut, der er under afvikling, i lyset af konkurrenceforholdene og de økonomiske forhold på markedet

d) den tid, der er til rådighed.

4. Afviklingsværktøjerne anvendes med henblik på at nå de afviklingsmål, der er fastlagt i artikel 14, i overensstemmelse med principperne for afvikling i artikel 15. De kan anvendes enten alene eller i enhver kombination, bortset fra værktøjet til adskillelse af aktiver, der kun kan anvendes sammen med et andet afviklingsværktøj.

[...]«

13 SRM-forordningens artikel 24 med overskriften »Virksomhedssalgsværktøjet« har følgende ordlyd:

»1. Inden for afviklingsordningen består virksomhedssalgsværktøjet i overførsel af følgende til en køber, der ikke er et broinstitut:

a) aktier eller andre ejerskabsinstrumenter udstedt af et institut under afvikling eller

b) alle eller nogle aktiver, rettigheder eller forpligtelser i et institut under afvikling.

2. For så vidt angår virksomhedssalgsværktøjet, fastsættes i afviklingsordningen:

a) hvilke instrumenter, aktiver, rettigheder og forpligtelser der skal overføres af den nationale afviklingsmyndighed i overensstemmelse med artikel 38, stk. 1 og stk. 7-11, i direktiv 2014/59[...]

b) på hvilke kommercielle vilkår den nationale afviklingsmyndighed under hensyntagen til omstændighederne og omkostningerne og udgifterne under afviklingsproceduren skal foretage overførslen i henhold til artikel 38, stk. 2, 3 og 4, i direktiv 2014/59[...]

c) hvorvidt overførselsbeføjelsen kan udøves flere gange af den nationale afviklingsmyndighed, jf. artikel 38, stk. 5 og 6, i direktiv 2014/59[...]

d) ordningerne for den nationale afviklingsmyndigheds udbydning af den pågældende enhed eller de pågældende instrumenter, aktiver, rettigheder og forpligtelser i overensstemmelse med artikel 39, stk. 1 og 2, i direktiv 2014/59[...]

e) hvorvidt den nationale afviklingsmyndigheds overholdelse af salgskravene vil svække afviklingsmålene, jf. nærværende artikels stk. 3.

3. Afviklingsinstansen anvender virksomhedssalgsværktøjet uden at skulle overholde salgskravene som fastsat i stk. 2, litra e), hvis den finder, at overholdelse af disse krav vil svække et eller flere af afviklingsmålene, og navnlig, hvis følgende betingelser er opfyldt:

a) den finder, at der består en væsentlig trussel mod den finansielle stabilitet, og at denne er forårsaget eller forværres af, at det institut, der er under afvikling, er blevet nødlidende eller forventeligt nødlidende, og

b) den finder, at overholdelse af de pågældende krav efter alt at dømme vil svække effektiviteten af virksomhedssalgsværktøjet med hensyn til at imødegå truslen eller opfylde afviklingsmålet i artikel 14, stk. 2, litra b).«

14 Forordningens artikel 29 regulerer de nationale afviklingsmyndigheders og Afviklingsinstansens gennemførelse af afgørelser truffet i henhold til denne forordning og bestemmer i stk. 5, første punktum, at Afviklingsinstansen på sit officielle websted skal offentliggøre enten en kopi af afviklingsordningen eller en meddelelse, der opsummerer afviklingsforanstaltningens virkninger, særlig for detailkunder.

15 Samme forordnings artikel 30, stk. 2, med overskriften »Pligt til at samarbejde og informationsudveksling inden for den fælles afviklingsmekanisme« har følgende ordlyd:

»Inden for deres respektive ansvarsområder i henhold til denne forordning arbejder Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen, ECB samt de nationale afviklingsmyndigheder og de kompetente nationale myndigheder tæt sammen, navnlig under afviklingsplanlægningen, i forbindelse med tidlig indgriben og under afviklingen, jf. artikel 8-29. De forsyner hinanden med alle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.«

16 SRM-forordningens artikel 76, stk. 1, litra b), bestemmer, at Afviklingsinstansen inden for afviklingsordningen kan anvende Afviklingsfonden i det omfang, det er nødvendigt for at sikre en effektiv anvendelse af afviklingsværktøjerne, til at yde lån til det institut, der er under afvikling, dets datterselskaber, et broinstitut eller et porteføljeadministrationsselskab.

17 Forordningens artikel 88 med overskriften »Tavshedspligt og udveksling af oplysninger« har følgende ordlyd:

»1. Medlemmerne af Afviklingsinstansen, næstformanden, medlemmerne af Afviklingsinstansen som omhandlet i artikel 43, stk. 1, litra b), Afviklingsinstansens ansatte og de ansatte, der er udvekslet med eller udstationeret fra deltagende medlemsstater, og som varetager afviklingsopgaver, er, selv efter at deres opgaver er afsluttet, omfattet af kravene om tavshedspligt i artikel 339 i TEUF og i de relevante bestemmelser i EU-retten. De har navnlig forbud mod at videregive fortrolige oplysninger, som de modtager som led i deres arbejde eller fra en kompetent myndighed eller afviklingsmyndighed under udførelsen af deres funktioner i henhold til denne forordning, til enhver person eller myndighed, undtagen i forbindelse med udøvelsen af deres

arbejde i henhold til denne forordning eller i summarisk eller samlet form, således at de enkelte enheder som omhandlet i artikel 2 ikke kan identificeres, eller med udtrykkelig forhåndsgodkendelse fra den myndighed eller den enhed, som udleverede oplysningerne.

Oplysninger, der er omfattet af kravene om tavshedspligt, må ikke videregives til en anden offentlig eller privat enhed, medmindre en sådan videregivelse er nødvendig i forbindelse med en retssag. Disse krav finder også anvendelse på potentielle købere, der er blevet kontaktet for at forberede afviklingen af en enhed i medfør af artikel 13, stk. 3.

2. Afviklingsinstansen sikrer, at fysiske personer, der leverer en tjenesteydelse, direkte eller indirekte, permanent eller lejlighedsvis, som vedrører varetagelsen af dens opgaver, herunder embedsmænd og andre personer, der er bemyndiget af Afviklingsinstansen eller udpeget af de nationale afviklingsmyndigheder til at gennemføre kontroller på stedet, er omfattet af de krav om tavshedspligt, der svarer til dem, der er omhandlet i stk. 1.

[...]

5. Inden der videregives oplysninger sikrer Afviklingsinstansen sig, at de ikke indeholder fortrolige oplysninger, herunder navnlig gennem en vurdering af, hvilken virkning en videregivelse kunne have for almenhedens interesser for så vidt angår finanspolitik, valutapolitik eller økonomisk politik, for fysiske og juridiske personers forretningsmæssige interesser, for formålet med inspektioner, for undersøgelser og for revision vurderes. Proceduren for kontrol med virkningen af oplysningers videregivelse skal omfatte en specifik vurdering af virkningen af enhver videregivelse af indholdet og detaljerne i de i artikel 8 og 9 omhandlede afviklingsplaner og resultaterne af enhver vurdering i henhold til artikel 10 samt afviklingsordningen, der er omhandlet i artikel 18.

[...]«

18 SRM-forordningens artikel 90 med overskriften »Aktindsigt« har følgende ordlyd:

»1. Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 [af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43)] finder anvendelse på Afviklingsinstansens dokumenter.

[...]

4. Personer, der er genstand for Afviklingsinstansens afgørelser, skal have ret til aktindsigt i Afviklingsinstansens dokumenter med forbehold for andre personers legitime interesse i at beskytte deres forretningshemmeligheder. Retten til aktindsigt omfatter ikke fortrolige oplysninger eller Afviklingsinstansens interne forberedende dokumenter.«

19 Forordningens artikel 91 fastsætter, at hvad angår klassificerede oplysninger og ikkeklassificerede følsomme oplysninger anvender Afviklingsinstansen sikkerhedsprincipperne i Kommissionens sikkerhedsforskrifter til beskyttelse af sådanne oplysninger.

C. Udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder

20 Den 23. maj 2017 vedtog EBA på grundlag af artikel 36, stk. 14 og 15, i direktiv 2014/59 udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder EBA/RTS/2017/05 om værdiansættelse med henblik på afvikling (herefter »udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder«) med henblik på at præcisere de kriterier, på grundlag af hvilke værdiansættelser i forbindelse med en afviklingsprocedure skal foretages.

21 Artikel 2, stk. 3, i dette udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder har følgende ordlyd:

»Valuaren fremlægger det bedste punktestimat for værdien af et givet aktiv, en given forpligtelse eller for kombinationer heraf. Hvis det er hensigtsmæssigt, fremlægges resultaterne af værdiansættelsen tillige på intervalform.«

22 Artikel 8 i udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder med overskriften »Områder, som kræver særlig opmærksomhed i forbindelse med værdiansættelsen« har følgende ordlyd:

»Valuaren skal navnlig fokusere på områder, som er forbundet med væsentlig usikkerhed for værdiansættelsen, og som har en væsentlig indvirkning på den generelle værdiansættelse. For disse områder fremlægger valuaren resultaterne af værdiansættelsen i form af bedste punktestimater og, hvis det er relevant, tillige på intervalform jf. artikel 2, stk. 3. Disse elementer vedrører:

a) lån eller låneporteføljer, hvis forventede pengestrømme afhænger af en modparts evne, vilje eller tilskyndelse til at opfylde sin forpligtelse, og hvor disse forventninger er baseret på antagelser vedrørende restanceprocenter, misligholdelsessandsynligheder, tab givet misligholdelse eller instrumentegenskaber, navnlig hvor der foreligger dokumentation for sådanne antagelser i form af tabsmønstre for en låneportefølje.

[…]«

II. Sagens baggrund

23 Banco Popular Español SA (herefter »Banco Popular«) var et kreditinstitut, som var underlagt ECB's direkte tilsyn.

24 Appellanterne var aktionærer eller indehavere af supplerende kapitalinstrumenter eller hybride kernekapitalinstrumenter i Banco Popular før vedtagelsen af en afviklingsordning for denne sidstnævnte.

A. Banco Populars økonomiske situation i 2016 og 2017

25 De faktiske omstændigheder vedrørende udviklingen af Banco Populars økonomiske situation i 2016 og 2017, der er beskrevet i den appellerede doms præmis 25-46, kan sammenfattes som følger.

26 I 2016 foretog Banco Popular en kapitalforhøjelse på 2,5 mia. EUR.

27 Den 5. december 2016 vedtog Afviklingsinstansens eksekutivmøde en afviklingsplan for koncernen Banco Popular (herefter »afviklingsplanen af 2016«). Det foretrukne afviklingsværktøj i afviklingsplanen af 2016 var det bail-in-værktøj, der er fastsat i SRM-forordningens artikel 27.

28 Den 3. februar 2017 offentliggjorde Banco Popular sin årsrapport for 2016, hvori banken meddelte, at der var behov for ekstraordinære hensættelser på 5,7 mia. EUR, hvilket førte til et konsolideret tab på 3,485 mia. EUR, samt udnævnelsen af en ny formand.

29 Den 10. februar 2017 nedjusterede DBRS Ratings Ltd (DBRS), nu DBRS Morningstar, Banco Populars kreditvurdering, med negative udsigter, henset til Banco Populars svækkede kapital som følge af et større nettotab end det, der var forudset i bankens årsberetning, nævnt i nærværende doms præmis 28, samt til Banco Populars bestræbelser på at nedbringe sin fortsat store beholdning af ikke-rentable aktiver.

30 Den 3. april 2017 meddelte Banco Popular resultatet af interne revisioner, hvoraf fremgik, at det kunne være nødvendigt at foretage korrektioner af årsrapporten for 2016. Disse justeringer blev foretaget i Banco Populars finansielle rapport for første kvartal 2017.

31 Efter denne meddelelse nedjusterede DBRS Morningstar, den 6. april, Banco Populars kreditvurdering og fastholdt sine negative udsigter. Standard & Poor's og Moody's Investors service (herefter »Moody's«) nedjusterede ligeledes, henholdsvis den 7. og den 21. april 2017, Banco Populars kreditvurdering med negative udsigter.

32 Den 10. april 2017 meddelte bestyrelsesformanden på generalforsamlingen for aktionærerne i Banco Popular, at banken påtænkte enten en kapitalforhøjelse eller en virksomhedstransaktion på grund af koncernens situation med hensyn til egenkapital og dens beholdning af ikke-rentable aktiver. Den administrerende direktør for Banco Popular blev udskiftet mindre end et år efter vedkommendes tiltrædelse.

33 I april 2017 indledte Banco Popular en privat salgsprocedure med henblik på at gennemføre et salg af sig selv til en stærk konkurrent og således til genopretning af bankens økonomiske situation. Fristen for, hvornår eventuelle købere, der var interesseret i at erhverve Banco Popular, afgav deres bud, var fastsat til den 10. juni 2017.

34 Den 5. maj 2017 fremlagde Banco Popular sin finansielle rapport for første kvartal 2017 med angivelse af tab på 137 mio. EUR.

35 Den 12. maj 2017 var Banco Populars likviditetsdækningskrav (*Liquidity Coverage Requirement*) faldet til under minimumstærsklen på 80%, som er fastsat i artikel 460, stk. 2, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT 2013, L 176, s. 1).

36 Ved skrivelse af 16. maj 2017 meddelte Banco Santander SA Banco Popular, at den ikke var i stand til at fremsætte et bindende tilbud i forbindelse med den private salgsprocedure.

37 Den 16. maj 2017 oplyste Banco Popular i en meddelelse om et relevant forhold til Comisión nacional del mercado de valores (den nationale kommission for værdipapirmarkedet, Spanien), at potentielle købere havde tilkendegivet deres interesse i den private salgsprocedure, men at der ikke var modtaget noget bindende bud.

38 Den 19. maj 2017 nedjusterede ratingbureauet Fitch Ratings Ltd Banco Populars langfristede kreditvurdering.

39 Den 23. maj 2017 gav formanden for Afviklingsinstansen, Elke König, et interview på TV-kanalen Bloomberg, hvorunder hun bl.a. blev spurgt om Banco Populars situation.

40 I løbet af maj 2017 berettede mange avisartikler om Banco Populars vanskeligheder.

41 De første dage i juni 2017 blev Banco Popular udsat for massive kontanthævninger.

42 Den 5. juni 2017 indgav Banco Popular om morgenen en første ansøgning om likviditetsstøtte i en nødsituation til Banco de España (den spanske centralbank) og dernæst en anden ansøgning om eftermiddagen med en udvidelse af det ansøgte beløb som følge af betydelige likviditetsbevægelser. På grundlag af en anmodning fra den spanske centralbank og efter EDB's vurdering samme dag vedrørende Banco Populars ansøgning om likviditetsstøtte i en nødsituation gjorde ECB's Styrelsesråd ikke indsigelse mod likviditetsstøtte i en nødsituation til Banco Popular for en periode frem til den 8. juni 2017. Banco Popular modtog en del af denne likviditetsstøtte i en nødsituation, og dernæst oplyste den spanske centralbank, at den ikke var i stand til at yde en supplerende likviditetsstøtte i en nødsituation til Banco Popular.

B. Afviklingsprocedurens forløb

43 I den appellerede doms præmis 47-67 redegjorde Retten for de faktiske omstændigheder vedrørende afviklingsprocedurens forløb, der kan sammenfattes som følger.

44 Den 23. maj 2017 pålagde Afviklingsinstansen revisionsfirmaet Deloitte (herefter »Deloitte«), i dennes egenskab af uafhængig ekspert, at foretage en værdiansættelse af Banco Popular i medfør af SRM-forordningens artikel 20.

45 Den 24. maj 2017 anmodede Afviklingsinstansen i henhold til SRM-forordningens artikel 34 Banco Popular om de oplysninger, der er nødvendige med henblik på foretagelsen af værdiansættelsen. Den 2. juni 2017 anmodede Afviklingsinstansen ligeledes Banco Popular om at fremlægge oplysninger om den private salgsprocedure samt at give den en adgang til det sikrede virtuelle datarum, som sidstnævnte havde oprettet i forbindelse med denne procedure.

46 Den 3. juni 2017 vedtog Afviklingsinstansens eksekutivmøde afgørelse SRB/EES/2017/06, rettet til Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (omstruktureringsfond for banker, Spanien), vedrørende salget af Banco Popular. Afviklingsinstansen godkendte den øjeblikkelige iværksættelse af FROB's salgsprocedure for Banco Popular og oplyste sidstnævnte om kravene vedrørende salget i overensstemmelse med artikel 39 i direktiv 2014/59. Afviklingsinstansen oplyste bl.a., at FROB skulle kontakte de fem potentielle købere, som var blevet opfordret til at fremsætte et tilbud i forbindelse med den private salgsprocedure.

47 Blandt de fem potentielle købere besluttede to ikke at deltage i salgsproceduren, og en blev udelukket af ECB af tilsynsmæssige grunde.

48 Den 4. juni 2017 underskrev de to potentielle købere, som havde besluttet at deltage i salgsproceduren, Banco Santander og Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA, en fortrolighedsaftale, og den 5. juni 2017 fik de adgang til det virtuelle datarum.

49 Den 5. juni 2017 vedtog Afviklingsinstansen en første værdiansættelse (herefter »værdiansættelse 1«) i medfør af SRM-forordningens artikel 20, stk. 5, litra a), som havde til formål at indgå i bedømmelsen af, om betingelserne for afvikling, således som defineret i denne forordnings artikel 18, stk. 1, første afsnit, var opfyldt.

50 Den 6. juni 2017 foretog ECB en vurdering af, om Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende, efter høring af Afviklingsinstansen, i overensstemmelse med SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, andet afsnit.

51 Det fremgår af den appellerede doms præmis 61, at ECB efter denne vurdering – under hensyn til udviklingen i Banco Populars økonomiske situation i 2016 og 2017, således som sammenfattet i nærværende doms præmis 26-42, og navnlig de uforholdsmæssigt store hævninger af indskud, den hurtighed, hvormed denne bank havde mistet likviditet, og bankens manglende evne til at generere andre likvide midler – fandt, at der forelå objektive elementer, der indikerede, at Banco Popular i nær fremtid sandsynligvis ikke ville være i stand til at indfri sin gæld eller andre forpligtelser, efterhånden som den eller de forfaldt. ECB konkluderede, at Banco Popular var nødlidende eller under alle omstændigheder i nær fremtid var forventeligt nødlidende, i overensstemmelse med SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a), og artikel 18, stk. 4, første afsnit, litra c).

52 Samme dag informerede Banco Popular ECB om, at dens bestyrelse var nået til den konklusion, at banken var forventeligt nødlidende.

53 De faktiske omstændigheder vedrørende salgsproceduren, således som de fremgår af den appellerede doms præmis 63-67, kan fremstilles som følger.

54 Ved skrivelse af 6. juni 2017 gav FROB meddelelse om oplysninger vedrørende salgsproceduren, hvori fristen for fremsættelse af tilbud blev fastsat til midnat den 6. juni 2017.

55 Samme dag meddelte Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, der var en af de to potentielle købere af Banco Popular, FROB, at den ikke afgav bud.

56 Ligeledes den 6. juni 2017 fremsendte Deloitte en ny værdiansættelse til Afviklingsinstansen (herefter »værdiansættelse 2«), udarbejdet i medfør af SRM-forordningens artikel 20, stk. 10. Værdiansættelse 2 havde til formål at vurdere værdien af Banco Populars aktiver og passiver, at tilvejebringe en vurdering af den behandling, som aktionærerne og kreditorerne ville have fået, hvis Banco Popular havde været genstand for en almindelig insolvensbehandling, samt at tilvejebringe de oplysninger, der ville gøre det muligt at træffe afgørelse om, hvilke aktier og ejerskabsinstrumenter der skulle overføres, og som ville gøre det muligt for Afviklingsinstansen at fastsætte, hvad der i forbindelse med virksomhedssalgsværktøjet udgjorde de kommercielle vilkår. Denne værdiansættelse anslog bl.a. Banco Populars økonomiske værdi til 1,3 mia. EUR i bedste tilfælde, til minus 8,2 mia. EUR i værste tilfælde og til minus 2 mia. EUR ved bedste skøn.

57 Den 7. juni 2017 afgav Banco Santander et fast bud.

58 Ved skrivelse af 7. juni 2017 meddelte FROB Afviklingsinstansen, at Banco Santander havde afgivet et bud den 7. juni, kl. 3.12, og at den pris, som Banco Santander havde tilbudt for købet af aktierne i Banco Popular, var 1 EUR. FROB oplyste, at fondens bestyrelse havde valgt Banco

Santander som tilslagsmodtager i forbindelse med den konkurrenceprægede salgsprocedure for Banco Popular og havde besluttet at foreslå Afviklingsinstansen at udpege Banco Santander som køber i Afviklingsinstansens afgørelse om vedtagelse af en afviklingsordning for Banco Popular.

C. Den omtvistede afviklingsordning

59 Den 7. juni 2017 vedtog Afviklingsinstansen den omtvistede afviklingsordning for Banco Popular på grundlag af SRM-forordningen.

60 I 19. og 21.-25. betragtning samt 26. betragtning, litra c), og 36. og 46. betragtning til denne afviklingsordning anførte Afviklingsinstansen:

– at Afviklingsinstansen den 5. december 2016 vedtog en afviklingsplan, der fastlægger en afviklingsstrategi og identificerer, hvilket afviklingsværktøj der anses for at være det foretrukne (19., 21. og 22. betragtning)

– at det fremgår af ECB's vurdering af, om Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende, at Banco Populars likviditetssituation var blevet væsentligt forringet siden oktober 2016 på grund af hævninger af indskud foretaget af alle kundesegmenter; at det fulgte heraf, at denne bank ikke havde tilstrækkelige muligheder for at genoprette sin likviditetsposition for at kunne være i stand til at opfylde sine forpligtelser ved forfald (23. betragtning)

– at flere omstændigheder havde ført til den hurtige forværring af Banco Populars likviditetssituation, nemlig:

  – I februar 2017 havde Banco Popular meddelt, at der var behov for ekstraordinære hensættelser på et beløb af 5,7 mia. EUR, hvilket førte til et konsolideret tab på 3,485 mia. EUR, og udnævnte en ny formand.

  – Den 10. februar 2017 havde DBRS Morningstar nedjusteret Banco Populars kreditvurdering.

  – Den 3. april 2017 havde Banco Popular offentliggjort en offentlig ad hoc-erklæring angående resultatet af interne revisioner, der potentielt havde en betydelig indvirkning på bankens regnskaber, og bekræftede, at bankens generaldirektør blev udskiftet mindre end et år efter sin tiltræden.

  – Den 7. april 2017 havde Standard & Poor's og, den 21. april, Moody's nedjusteret Banco Populars kreditvurdering.

  – Den 12. maj 2017 havde Banco Popular tilsidesat kravet om dækning af likviditetsbehovet på 80% og havde ikke været ikke i stand til efterfølgende at genetablere overensstemmelsen med den lovbestemte grænse.

  – Den negative og vedvarende mediedækning af Banco Populars økonomiske resultater og af den angivelige overhængende risiko for konkurs eller manglende likviditet havde ført til en stigning i hævningerne af indskud.

– Den 6. juni 2017 havde DBRS Morningstar og Moody's nedjusteret Banco Populars kreditvurdering (24. betragtning).

– at ovennævnte omstændigheder havde medført betydelige hævninger af indskud (25. betragtning)

– at Banco Popular den 5. juni 2017 havde modtaget en første hastetilførsel af likviditet i en nødsituation efter ECB's godkendelse, men at den spanske centralbank ikke havde været i stand til at yde banken en supplerende likviditetsstøtte i en nødsituation [26. betragtning, litra c)]

– at Banco Popular den 6. juni 2017 havde meddelt ECB, at dens bestyrelse var nået til den konklusion, at banken var forventeligt nødlidende (36. betragtning)

– at det afviklingsværktøj, der blev overvejet i afviklingsplanen af 2016, ikke passede til de omstændigheder, der forelå på tidspunktet for afviklingen (46. betragtning).

61 I den omtvistede afviklingsordnings artikel 1 besluttede Afviklingsinstansen at bringe Banco Popular under afvikling fra datoen for afviklingen med den begrundelse, at betingelserne i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, var opfyldt.

62 Det fremgår i denne henseende af den omtvistede afviklingsordnings artikel 2-4, at Afviklingsinstansen indledningsvis fandt, at Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende, dernæst at der ikke fandtes andre foranstaltninger, der inden for en rimelig frist ville kunne forhindre, at Banco Popular blev nødlidende, og endelig at en afviklingsforanstaltning i form af et virksomhedssalgsværktøj for Banco Popular var nødvendig for at sikre videreførelsen af dens kritiske funktioner og undgå betydelige negative konsekvenser for den finansielle stabilitet, bl.a. i Spanien.

63 I den omtvistede afviklingsordnings artikel 5, stk. 1, bestemte Afviklingsinstansen følgelig:

»Det afviklingsværktøj, der anvendes på Banco Popular, vil bestå i et virksomhedssalg i henhold til [SRM-forordningens] artikel 24 [...] via overdragelse af aktier til en køber. Nedskrivningen og konverteringen af kapitalinstrumenterne ville ske umiddelbart forud for anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet.«

64 Den omtvistede afviklingsordnings artikel 6 præciserer betingelserne for denne nedskrivning og virksomhedssalget. I artikel 6, stk. 1, heri bestemte Afviklingsinstansen således:

– først at nedskrive den nominelle værdi af aktiekapitalen i Banco Popular med 2 098 429 046 EUR, hvilket førte til annullation af 100% af aktierne i Banco Popular

– herefter at konvertere hele hovedstolen af de supplerende kapitalinstrumenter i kategori 1, som Banco Popular havde udstedt, og som var i omløb på tidspunktet for afgørelsen om den omtvistede afviklingsordning, til nyudstedte aktier i Banco Popular, herefter »de nye aktier I«

– dernæst at nedskrive den nominelle værdi af »de nye aktier I« til nul, hvilket førte til annullation af 100% af disse »nye aktier I«

– endelig at konvertere hele hovedstolen af de hybride kernekapitalinstrumenter, som Banco Popular havde udstedt, og som var i omløb på tidspunktet for afviklingsafgørelsen, til nyudstedte aktier i Banco Popular, herefter »de nye aktier II«.

65 Den omtvistede afviklingsordnings artikel 6, stk. 3, fastsætter, at disse nedskrivnings- og konverteringsforanstaltninger er baseret på værdiansættelse 2, som er bekræftet af resultatet af en gennemsigtig og åben salgsproces, der er gennemført af FROB.

66 I den omtvistede afviklingsordnings artikel 6, stk. 5, anførte Afviklingsinstansen, at den udøvede de beføjelser, som den var tillagt i henhold til SRM-forordningens artikel 24, stk. 1, litra a), med hensyn til virksomhedssalgsværktøjet, og bestemte, at »de nye aktier II« frit og uden at være behæftet med rettigheder og uden at give tredjemand en fortrinsstilling skulle overføres til Banco Santander mod betaling af en købspris på 1 EUR. Det blev præciseret, at køberen allerede havde accepteret overførslen.

67 I afviklingsordningens artikel 6, stk. 6, anførte Afviklingsinstansen, at det både var nødvendigt og adækvat at træffe bestemmelse om overførslen, samtidig med at det præciseredes, at for at komme frem til denne afgørelse har den for det første fastslået, at proceduren for salget af Banco Popular iværksat af FROB inden vedtagelsen af den nævnte afviklingsordning var i overensstemmelse med de krav, der følger af SRM-forordningens artikel 24, sammenholdt med artikel 39 i direktiv 2014/59, for det andet at FROB i sidste ende havde opfordret to potentielle købere til at afgive tilbud, og for det tredje at der slutteligt kun var blevet modtaget ét gyldigt bud.

68 Afviklingsinstansen anførte ligeledes, at overførslen af »de nye aktier II« skulle ske på grundlag af køberens bindende bud af 7. juni 2017 og skulle gennemføres af FROB.

69 Den omtvistede afviklingsordning blev forelagt Kommissionen til godkendelse den 7. juni 2017.

70 Samme dag vedtog denne institution afgørelse 2017/1246 om godkendelse af den omtvistede afviklingsordning og meddelte Afviklingsinstansen denne afgørelse. Som det således fremgår af fjerde betragtning til nævnte afgørelse:

»Kommissionen er enig i afviklingsordningen. Den er bl.a. enig i afviklingsinstansens begrundelser for, hvorfor afviklingen er nødvendig i almenhedens interesse, jf. [SRM-forordningens] artikel 18, stk. 5, […]«

71 Ligeledes den 7. juni 2017 meddelte Afviklingsinstansen FROB den omtvistede afviklingsordning, samtidig med at den på sit websted offentliggjorde en meddelelse, hvori den informerede om, at denne afviklingsordning var blevet vedtaget, sammen med et dokument, som opsummerede afviklingens virkninger.

72 Stadig samme dato vedtog FROB de nødvendige foranstaltninger for at gennemføre den omtvistede afviklingsordning i overensstemmelse med SRM-forordningens artikel 29.

D. De faktiske omstændigheder, der er indtruffet efter vedtagelsen af den omtvistede afviklingsordning

73 Den 14. juni 2018 fremsendte Deloitte den værdiansættelse af den forskellige behandling, der er fastsat i SRM-forordningens artikel 20, stk. 16-18, og som blev foretaget med henblik på at afgøre, om aktionærerne og kreditorerne ville have modtaget en bedre behandling, hvis Banco

Popular havde været underlagt almindelig insolvensbehandling (herefter »værdiansættelse 3«), til Afviklingsinstansen. Den 31. juli 2018 fremsendte Deloitte et tillæg til denne værdiansættelse, der korrigerede visse formelle fejl, til Afviklingsinstansen.

74 Den 11. juli 2017 offentliggjorde Afviklingsinstansen på sit websted en ikke-fortrolig udgave af den omtvistede afviklingsordning. I denne udgave havde Afviklingsinstansen bl.a. overstreget visse oplysninger, der er indeholdt i 23.-26. betragtning hertil vedrørende Banco Populars likviditetskrise, og de tilsvarende dele af den omtvistede afviklingsordnings artikel 6, stk. 3 og 4, vedrørende udøvelsen af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelsen.

75 I juli 2017 offentliggjorde ECB på sit websted en ikke-fortrolig udgave af sin vurdering af, om Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende.

76 Den 2. februar og den 31. oktober 2018 offentliggjorde Afviklingsinstansen mindre redigerede ikke-fortrolige udgaver af den omtvistede afviklingsordning, hvori tidligere overstregede oplysninger nu var synlige, som omhandlet i nærværende doms præmis 74, med undtagelse af visse tal. I denne sammenhæng offentliggjorde den ligeledes ikke-fortrolige udgaver af værdiansættelse 1 og værdiansættelse 2.

III. Sagen for Retten og den appellerede dom

77 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 7. august 2017 anlagde appellanterne søgsmål med påstand om for det første annullation af den omtvistede afviklingsordning og afgørelse 2017/1246, for det andet erstatning for det tab, de angiveligt havde lidt som følge af disse afgørelser, og for det tredje at det måtte fastslås, at værdiansættelse 2 er ugyldig, og om tildeling af en kompensation.

A. Sagen for Retten

78 Ved processkrift indleveret til Rettens Justitskontor den 31. oktober 2017 anmodede Afviklingsinstansen Retten om i medfør af artikel 92, stk. 3, i Rettens procesreglement at træffe bestemmelse om bevisoptagelse hvad angår fremlæggelsen af visse dokumenter nævnt i bilaget til denne anmodning. Ved afgørelse af 28. november 2017 besluttede Retten ikke at imødekomme denne anmodning om bevisoptagelse på dette tidspunkt i sagen.

79 Den 16. februar 2018 opfordrede Retten som led i foranstaltningerne med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er fastsat i procesreglementets artikel 89, Afviklingsinstansen til at fremlægge den sidste ikke-fortrolige udgave af den omtvistede afviklingsordning og en ikke-fortrolig udgave af værdiansættelse 2 offentliggjort på dens websted. Afviklingsinstansen fremlagde disse dokumenter inden for den fastsatte frist.

80 Ved afgørelser af 12. april 2019 gav Retten Kongeriget Spanien og Banco Santander tilladelse til at indtræde i sagen til støtte for Kommissionens og Afviklingsinstansens påstande og tog appellanternes anmodninger om fortrolig behandling i forhold til dem til følge.

81 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 16. april 2019 fremsatte appellanterne en anmodning om ændring af de anmodninger om bevisoptagelse, der er indeholdt i stævningen og replikken i første instans. Kommissionen og Afviklingsinstansen samt Kongeriget Spanien og Banco Santander indgav deres bemærkninger til denne anmodning inden for den fastsatte frist.

82 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 6. maj 2019 fremlagde appellanterne et nyt bevis i medfør af procesreglementets artikel 85, stk. 3. Kommissionen og Afviklingsinstansen indgav bemærkninger til dette nye bevis inden for den fastsatte frist.

83 Ved skrivelse indleveret til Rettens Justitskontor den 9. oktober 2020 fremlagde appellanterne på ny et nyt bevis i medfør af samme bestemmelse i procesreglementet. Kommissionen og Afviklingsinstansen samt Kongeriget Spanien og Banco Santander har indgivet bemærkninger til dette nye bevis inden for de fastsatte frister.

84 Den 16. marts 2021 opfordrede Retten i forbindelse med de foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, der er fastsat i procesreglementets artikel 89, Afviklingsinstansen til at fremlægge flere dokumenter. Ved skrivelse af 30. marts 2021 svarede Afviklingsinstansen, at de ønskede dokumenter var delvist fortrolige, og at de ville kunne fremlægges, hvis Retten i denne retning vedtog en foranstaltning med henblik på bevisoptagelse.

85 Ved kendelse af 12. maj 2021 pålagde Retten Afviklingsinstansen i henhold dels til artikel 24, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, dels til procesreglementets artikel 91, litra b), artikel 92, stk. 3, samt artikel 103, at fremlægge fuldstændige udgaver af afviklingsordningen, af værdiansættelse 2, af ECB's vurdering af 6. juni 2017 vedrørende Banco Populars situation som nødlidende eller forventelig nødlidende og af ECB's skrivelse af 18. maj 2017 til Banco Popular. Retten pålagde ligeledes Afviklingsinstansen at fremlægge de ikke-fortrolige udgaver af ECB's skrivelse af 18. maj 2017 til Banco Popular.

86 Ved kendelse af 9. juni 2021 fjernede Retten de fortrolige udgaver af de dokumenter, som Afviklingsinstansen havde fremlagt til opfyldelse af kendelsen af 12. maj 2021, fra sagsakterne.

B. Den appellerede dom

87 Til støtte for deres første påstand om annullation af den omtvistede afviklingsordning og af afgørelse 2017/1246 havde appellanterne fremsat fire anbringender. Det første anbringende vedrørte tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 18. Det andet vedrørte tilsidesættelse af denne forordnings artikel 20. Det tredje anbringende vedrørte tilsidesættelse af retten til at blive hørt og af retten til aktindsigt som fastsat i artikel 41, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«). Det fjerde anbringende vedrørte tilsidesættelse af begrundelsespligten. Appellanterne har i deres bemærkninger til interventionsindlæggene ligeledes fremsat et nyt anbringende om tilsidesættelse af nævnte forordnings artikel 24.

88 Med deres anden påstand nedlagde appellanterne påstand om, at Afviklingsinstansen og Kommissionen tilpligtes at betale dem erstatning i medfør af deres ansvar uden for kontraktforhold. Appellanterne havde fremsat to særskilte erstatningspåstande, hvoraf den første påstand er støttet på annullation af den omtvistede afviklingsordning og afgørelse 2017/1246, og den anden påstand er uafhængig af denne annullation.

89 Med deres tredje påstand fremsatte appellanterne krav om annullation af værdiansættelse 2 og om ret til en kompensation.

90 Ved den appellerede dom frifandt Retten Afviklingsinstansen og Kommissionen i det hele.

91 I denne dom gav Retten heller ikke appellanterne medhold i deres anmodninger om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse.

IV. Parternes påstande i appelsagen

92 Appellanterne har nedlagt følgende påstande:

– Den appellerede dom ophæves.

– Der gives appellanterne medhold i de for Retten nedlagte påstande om annullation af den omtvistede afviklingsordning og afgørelse 2017/1246, og at Kommissionen og Afviklingsinstansen følgelig tilpligtes at tilbagebetale dem deres investeringer i Banco Popular, eller, subsidiært hertil, at Kommissionen og Afviklingsinstansen tilpligtes at betale dem kompensation på grundlag af deres ansvar uden for kontraktforhold.

– Kommissionen og Afviklingsinstansen tilpligtes at betale appellanterne erstatning i medfør af deres ansvar uden for kontraktforhold, uanset annullation af den omtvistede afviklingsordning og afgørelse 2017/1246.

– Det fastslås, at værdiansættelse 2 er ugyldig, og Kommissionen og Afviklingsinstansen tilpligtes at betale appellanterne en kompensation.

– Kommissionen og Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i begge instanser.

– Det fastslås, at de tildelte beløb tillægges renter fra den 23. maj 2017, eller subsidiært fra den 7. juni 2017, indtil nærværende doms afsigelse samt morarenter fra datoen for nærværende doms afsigelse, med undtagelse af omkostningerne i nærværende sag, som først tillægges morarenter fra datoen for nærværende doms afsigelse.

– Appellanterne tilkendes enhver anden form for yderligere erstatning, som måtte findes passende.

93 Kommissionen, Afviklingsinstansen, Kongeriget Spanien og Banco Santander har alle nedlagt påstand om, at appellen forkastes, og om, at appellanterne tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

94 Såfremt Domstolen måtte give medhold i appellen og i henhold til artikel 61 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol beslutte selv at træffe afgørelse om annullationssøgsmålet, har Banco Santander nedlagt påstand om, at Domstolen i henhold til artikel 264, stk. 2, TEUF begrænser rækkevidden af den dom, der afsiges, ved at opretholde virkningerne af salget af Banco Popular til Banco Santander.

V. Om appellen

95 Til støtte for deres appel har appellanterne fremsat fire anbringender. Det første og det andet anbringende vedrører tilsidesættelse af henholdsvis SRM-forordningens artikel 18 og artikel 20. Under det tredje og det fjerde anbringende har appellanterne bestridt, at Rettens afvisning af de krav om erstatning, de har fremsat, er begrundet.

A. Indledende bemærkninger

96 Det bemærkes indledningsvis, at med det søgsmål, der ligger til grund for nærværende appel, havde appellanterne nedlagt påstand om annullation af såvel den omtvistede afviklingsordning som afgørelse 2017/1246.

97 Selv om Domstolen allerede i dom af 18. juni 2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen (C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 102 og 103), har fastslået, at den omtvistede afviklingsordning ikke udgør en anfægtelig retsakt som omhandlet i artikel 263, stk. 4, TEUF, således at et søgsmål må afvises, for så vidt som det tager sigte på denne afviklingsordning, har afgørelse 2017/1246, hvorved Kommissionen godkendte denne afviklingsordning, karakteristika som en retsakt, der kan være genstand for et annullationssøgsmål i henhold til artikel 263, stk. 4, TEUF.

98 Når dette er sagt, har Domstolen præciseret, at i forbindelse med et annullationssøgsmål, der er rettet mod en afgørelse fra Kommissionen såsom afgørelse 2017/1246, er det således muligt for de pågældende fysiske og juridiske personer at påberåbe sig ulovligheden af den afviklingsordning, som denne institution har godkendt ved således at give denne bindende retsvirkninger, hvilket kan sikre dem en tilstrækkelig domstolsbeskyttelse. Med en sådan godkendelse anses Kommissionen endvidere for at have tilsluttet sig de elementer og de grunde, der er indeholdt i denne afviklingsordning, således at den i givet fald skal stå til ansvar for den ved Unionens retsinstanser (dom af 18.6.2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 96 og den deri nævnte retspraksis).

99 Det er således inden for disse rammer, at de anbringender, der anfægter lovligheden af den omtvistede afviklingsordning, skal behandles.

B. Om det andet anbringendes femte led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 90 og chartrets artikel 17, 41 og 52, sammenholdt med artikel 1 i tillægsprotokol nr. 1 til EMRK, og om dette anbringendes sjette led vedrørende tilsidesættelse af begrundelsespligten som omhandlet i artikel 296 TEUF

100 Med det andet anbringendes femte og sjette led, som skal behandles i første række, har appellanterne i det væsentlige gjort gældende, at aktindsigt i den fuldstændige udgave af navnlig den omtvistede afviklingsordning samt værdiansættelse 1 og værdiansættelse 2 var nødvendig med henblik på at udøve deres adgang til effektive retsmidler (anbringendets femte led), og at begrundelsen for den omtvistede afviklingsordning, værdiansættelse 2 og afgørelse 2017/1246 var utilstrækkelig på grund af de overstregede oplysninger i disse dokumenter (dette anbringendes sjette led).

1. Om det andet anbringendes femte led

101 Med det andet anbringendes femte led har appellanterne gjort gældende, at deres ret til aktindsigt i henhold til SRM-forordningens artikel 90 og chartrets artikel 17, 41 og 52, sammenholdt med artikel 1 i tillægsprotokol nr. 1 til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Paris den 20. marts 1952 (herefter »tillægsprotokol nr. 1 til EMRK«), er blevet tilsidesat. Dette led kan opdeles i fire klagepunkter.

a) Parternes argumenter

102 For det første har appellanterne gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 503 og 504 støttede sig på en urigtig fortolkning af SRM-forordningens artikel 90, for så vidt som Retten fandt, at retten til aktindsigt, der er sikret ved denne artikel, udelukkende angår den enhed, der er genstand for afviklingsafgørelsen. Den spanske (»personas sujetas a las decisiones«), den engelske (»persons who are the subject of«) og den portugisiske sprogversion (»pessoas sujeitas às decisões«) af denne bestemmelse henviser således ikke genstanden for afviklingsafgørelsen, men tager sigte på personer, der er underlagt en sådan afgørelse. Endvidere garanterer chartrets artikel 41, stk. 2, litra b), ligeledes retten for enhver til aktindsigt i de akter, der vedrører ham eller hende.

103 For det andet kan en tilsidesættelse af retten til aktindsigt under den administrative procedure forud for vedtagelsen af en afgørelse ikke afhjælpes under en retssag og kan, når der er gjort indgreb i retten til et forsvar, medføre annullation af denne afgørelse. Den omstændighed, at det har været nødvendigt at indlede retssag uden at have kendskab til sagsakterne, har imidlertid gjort indgreb i appellanternes ret til et forsvar, og dette så meget desto mere som de ikke på noget tidspunkt har haft adgang til samtlige sagsakter.

104 For det tredje afviste Retten i den appellerede doms præmis 505 og 515, på grundlag af bl.a. chartrets artikel 41, stk. 2, litra b), og SRM-forordningens artikel 90, stk. 4, aktindsigt i visse oplysninger indeholdt i den omtvistede afviklingsordning, værdiansættelse 2 og i andre forberedende dokumenter med den begrundelse, at de var fortrolige. Retten til aktindsigt gælder imidlertid også, når den gældende lovgivning ikke udtrykkeligt fastsætter en sådan formalitet.

105 For det fjerde og sidste udgør en begrænsning af de berørte personers ret til at blive hørt ifølge den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 475, kun et uforholdsmæssigt og urimeligt indgreb, hvis de berørte parter blev frataget muligheden for at anfægte foranstaltningerne i en efterfølgende procedure og inden for rammerne heraf gøre deres synspunkter gældende. I modsætning til, hvad Retten fastslog i denne præmis, forudsætter en sådan mulighed imidlertid en fuldstændig aktindsigt. Det følger endvidere af retspraksis fra Menneskerettighedsdomstolen, at artikel 1 i tillægsprotokol nr. 1 til EMRK kræver, at der er mulighed for en kontradiktorisk behandling, der overholder princippet om ligestilling af parterne i enhver sag, hvor der afstås fast ejendom.

106 Kommissionen har rejst en formalitetsindsigelse over for det andet anbringendes femte led med den begrundelse, at den argumentation, der er fremført i appelskriftet, ikke er tilstrækkelig klar og præcis. Afviklingsinstansen er af den opfattelse, at argumentet om, at der er en uoverensstemmelse mellem sprogversionerne af SRM-forordningens artikel 90, stk. 4, må afvises. Det andet anbringendes femte led er under alle omstændigheder ugrundet.

107 Afviklingsinstansen, Kongeriget Spanien og Banco Santander har gjort gældende, at dette led er ugrundet.

b) Domstolens bemærkninger

108 Med hensyn til spørgsmålet om, hvorvidt det andet anbringendes femte led kan antages til realitetsbehandling, skal det bemærkes, at til trods for en vis grad af unøjagtighed gør den fremsatte argumentation det muligt at forstå, at appellanterne under henvisning til SRM-forordningens artikel 90, stk. 4, og chartrets artikel 17, 41 og 52, sammenholdt med

artikel 1 i tillægsprotokol nr. 1 til EMRK, påberåber sig retten til aktindsigt i de fuldstændige udgaver af den omtvistede afviklingsordning, værdiansættelse 2 og de øvrige forberedende dokumenter.

109 Nærmere bestemt kritiserer de betragtningerne i dels den appellerede doms præmis 497-504, hvorefter Retten forkastede deres argument vedrørende det forhold, at de ikke var givet ret til aktindsigt i Banco Populars afviklingssag, dels denne doms præmis 505 og 515, hvorved Retten i modsætning til, hvad appellanterne havde gjort gældende, fastslog, at tilstedeværelsen af fortrolige oplysninger i sagsakterne var til hinder for, at der gives fuld aktindsigt heri.

110 Hvad angår det første argument om, at der er en uoverensstemmelse mellem sprogversionerne af SRM-forordningens artikel 90, stk. 4, tager det specifikt sigte på den appellerede doms præmis 503 og 504 og skal anses for at være en anfægtelse af Rettens bedømmelse i disse præmisser. En appellant kan imidlertid iværksætte en appel ved at fremsætte anbringender, der er afledt af selve den appellerede dom, og som på det retlige plan tilsigter at bestride lovligheden (dom af 25.1.2022, Kommissionen mod European Food m.fl., C-638/19 P, EU:C:2022:50, præmis 77 og den deri nævnte retspraksis).

111 Formalitetsindsigelsen, som er fremsat af Kommissionen og Afviklingsinstansen, over for det andet anbringendes femte led kan derfor ikke tages til følge.

112 Hvad angår realiteten fremgår det af betragtningerne i den appellerede doms præmis 497-504, at for at forkaste argumentationen om, at der sket en tilsidesættelse af retten til aktindsigt i de fuldstændige oplysninger indeholdt i sagsakterne, støttede Retten sig både på, at SRM-forordningens artikel 90, stk. 4, ikke kan finde anvendelse ratione personae, og på tilstedeværelsen i sagsakterne af fortrolige oplysninger. Det må imidlertid fastslås, at hver enkelt af disse betragtninger i sig selv kan begrunde Rettens afgørelse herom.

113 Hvad for det første angår spørgsmålet om, hvorvidt det var med rette, at Retten fastslog, at fortrolighedsforpligtelsen kunne være til hinder for aktindsigt i de fuldstændige udgaver af den omtvistede afviklingsordning, værdiansættelse 2 og de øvrige forberedende dokumenter, skal det bemærkes, at SRM-forordningens artikel 90, stk. 4, bestemmer, at personer, der er genstand for Afviklingsinstansens afgørelser, skal have ret til aktindsigt i Afviklingsinstansens dokumenter, idet det præciseres dels, at disse personer har denne ret med forbehold for andre personers legitime interesse i at beskytte deres forretningshemmeligheder, dels at nævnte ret ikke omfatter fortrolige oplysninger eller Afviklingsinstansens interne forberedende dokumenter. Det skal endvidere fremhæves, at den forpligtelse, som påhviler enhver berørt institution til at udøve sine beføjelser i overensstemmelse med EU-rettens generelle principper, som nu udtrykkeligt er fastsat i chartrets artikel 41, hvis stk. 2, litra b), garanterer retten for enhver til aktindsigt i de akter, der vedrører ham eller hende, under iagttagelse af legitime fortrolighedshensyn samt tavshedspligt og sagernes fortrolighed (jf. i denne retning dom af 12.5.2022, Klein mod Kommissionen, C-430/20 P, EU:C:2022:377, præmis 87).

114 Det fremgår af selve ordlyden af disse bestemmelser, at retten til aktindsigt er begrænset af behovet for at beskytte fortrolige oplysninger. De grænser, der således opstilles for denne ret, afspejler fortrolighedsforpligtelsen, som er fastsat i artikel 339 TEUF. I denne henseende har Domstolen allerede fastslået, at EU's institutioner, organer, kontorer eller agenturer i henhold til princippet om beskyttelse af forretningshemmeligheder, som er et almindeligt EU-retligt princip, hvilket bl.a. er konkretiseret i artikel 339 TEUF, principielt er forpligtet til ikke at afsløre fortrolige

oplysninger fra en privat aktør for dennes konkurrenter (dom af 15.7.2021, Kommissionen mod Landesbank Baden-Württemberg og Afviklingsinstansen, C-584/20 P og C-621/20 P, EU:C:2021:601, præmis 109 og den deri nævnte retspraksis).

115 Inden for rammerne af den ordning, der er indført med SRM-forordningen, er overholdelsen af kravene om tavshedspligt som fastsat i artikel 339 TEUF præciseret ikke alene ved det forbehold, der er udtrykt i SRM-forordningens artikel 90, stk. 4, men ligeledes ved denne forordnings artikel 88, stk. 1, andet afsnit, som forbyder Afviklingsinstansen at videregive oplysninger, der er omfattet af disse krav, til en anden offentlig eller privat enhed, medmindre en sådan videregivelse er nødvendig i forbindelse med en retssag. Således som det er præciseret i nævnte forordnings artikel 88, stk. 5, har Afviklingsinstansen pligt til, inden videregivelsen af oplysninger, at sikre, at disse oplysninger ikke indeholder fortrolige oplysninger.

116 I den foreliggende sag fastslog Retten i den appellerede doms præmis 525 – en præmis, der ikke anfægtes i forbindelse med appellen – at fremlæggelsen af dokumenter, som blev pålagt af Retten, ikke sikrer, at appellanterne får aktindsigt i samtlige disse dokumenter, hvis de indeholder fortrolige oplysninger.

117 Under disse omstændigheder må det antages, at Retten ikke begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 505, 506, 515 og 527 at fastslå, at appellanterne ikke kunne påberåbe sig en ret til aktindsigt i de fuldstændige udgaver af afviklingsordningen, værdiansættelse 2 og de øvrige forberedende dokumenter, for så vidt som disse fuldstændige udgaver indeholdt fortrolige oplysninger.

118 I modsætning til, hvad appellanterne har gjort gældende, indebærer retten til adgang til effektive retsmidler, når der er fortrolige oplysninger, ikke, at der skal gives aktindsigt i alle sagens akter.

119 Det er ganske vist i denne henseende fast retspraksis, at effektiviteten af den domstolsprøvelse, der er sikret ved chartrets artikel 47, kræver, at den pågældende skal kunne få kendskab til begrundelsen for den afgørelse, som er blevet truffet i forhold til den pågældende, enten ved at læse selve afgørelsen eller i en meddelelse af begrundelsen på vedkommendes begæring, uden at dette berører den kompetente rets beføjelse til at kræve af den omhandlede myndighed, at denne meddeler begrundelsen, såvel for at sætte den pågældende i stand til at forsvare sine rettigheder under de bedst mulige betingelser og at afgøre, om sagen bør prøves af de kompetente retsinstanser, på grundlag af et fuldt kendskab til sagen, som for at sætte disse retsinstanser fuldt ud i stand til at udøve en legalitetsprøvelse af den omhandlede afgørelse (jf. i denne retning dom af 4.6.2013, ZZ, C-300/11, EU:C:2013:363, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis, og af 24.11.2020, Minister van Buitenlandse Zaken, C-225/19 og C-226/19, EU:C:2020:951, præmis 43).

120 Domstolen har imidlertid ligeledes på en række EU-retlige områder fastslået, at begrundelsen for en retsakt, der er bebyrdende over for et retssubjekt, og som hviler på en vurdering af private aktørers relative stilling, i et vist omfang kan begrænses for at beskytte oplysninger om disse aktører, der er omfattet af forretningshemmeligheden. Når dette er sagt, kan forpligtelsen til at behandle forretningshemmeligheder fortroligt ikke medføre, at begrundelsespligten mister sit væsentligste indhold. Selv om en sådan retsakt, henset til forpligtelsen til at behandle forretningshemmeligheder fortroligt, således kan være tilstrækkeligt begrundet uden at omfatte f.eks. samtlige de talmæssige oplysninger, der danner grundlag for ræsonnementet, skal begrundelsen stadig klart og utvetydigt angive dette ræsonnement og den fulgte fremgangsmåde (jf. i denne retning dom af 1.7.2008, Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl., C-341/06 P og C-342/06 P, EU:C:2008:375, præmis 108-111, af 21.12.2016, Club Hotel Loutraki m.fl. mod

Kommissionen, C-131/15 P, EU:C:2016:989, præmis 48, og af 15.7.2021, Kommissionen mod Landesbank Baden-Württemberg og Afviklingsinstansen, C-584/20 P og C-621/20 P, EU:C:2021:601, præmis 110, 111 og 120).

121 Når der er tale om fortrolige oplysninger, giver chartrets artikel 47 følgelig ikke den berørte person en ret til aktindsigt i alle sagens akter, forudsat at de betingelser, der er nævnt i nærværende doms præmis 119 og 120, er overholdt.

122 I den appellerede doms præmis 526 bemærkede Retten, uden at dette er blevet bestridt under appellen, at de oplysninger, der var udeladt i de ikke-fortrolige udgaver af den omtvistede afviklingsordning, værdiansættelse 2 og de øvrige forberedende dokumenter, ikke var relevante for afgørelsen af tvisten.

123 Hvad endelig angår chartrets artikel 17 og 52 samt artikel 1 i tillægsprotokol nr. 1 til EMRK skal det bemærkes, at selv om de grundlæggende rettigheder, som er anerkendt i den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, udgør generelle principper i EU-retten, således som det bekræftes af artikel 6, stk. 3, TEU, og selv om chartrets artikel 52, stk. 3, bestemmer, at de af chartrets rettigheder, som svarer til dem, der er sikret ved denne europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, har samme betydning og omfang som i nævnte konvention, udgør denne konvention ikke et retligt instrument, der er formelt integreret i Unionens retsorden, idet Unionen ikke har tiltrådt den. Legalitetskontrollen af EU-retsakter skal således alene foretages i lyset af de grundlæggende rettigheder, der er garanteret ved chartret, navnlig dets artikel 17 (jf. i denne retning dom af 15.2.2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, præmis 45 og 46 og den deri nævnte retspraksis).

124 Ejendomsretten, som er fastsat i chartrets artikel 17, sammenholdt med artikel 51, stk. 1, heri, kan imidlertid ikke fortolkes således, at den til den berørte person giver en aktindsigt i oplysninger indeholdt i sagsakterne, som går ud over de krav, der følger af den retspraksis, der er nævnt i nærværende doms præmis 119 og 120.

125 Henset til ovenstående betragtninger må det fastslås, at det var med rette, at Retten fastslog, at appellanterne ikke havde ret til aktindsigt i de fuldstændige udgaver af den omtvistede afviklingsordning, værdiansættelse 2 og de øvrige forberedende dokumenter.

126 Som det fremgår af nærværende doms præmis 112 kan appellanternes argument, hvorefter de, i egenskab af aktionærer i den afviklede enhed, kunne påberåbe sig den ret, der er sikret ved SRM-forordningens artikel 90, stk. 4, uanset om det er begrundet, ikke rejse tvivl om rigtigheden af Rettens afgørelse som omhandlet i foregående præmis, således at dette argument må forkastes som uvirksomt.

127 Det følger heraf, at det andet anbringendes femte led er delvist ugrundet, delvist uvirksomt.

2. Om det andet anbringendes sjette led

128 Med det andet anbringendes sjette led har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en række retlige fejl i forbindelse med behandlingen af, hvorvidt den omtvistede afviklingsordning, værdiansættelse 2 og afgørelse 2017/1246 har overholdt begrundelsespligten, som er fastsat i artikel 296 TEUF.

a) Parternes argumenter

129 I første række har appellanterne gjort gældende, at den begrundelse, der er indeholdt i den omtvistede afviklingsordning, er utilstrækkelig.

130 Indledningsvis har de gjort gældende, at det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 543 og 545 fastslog, at begrundelsen i denne afviklingsordning var tilstrækkelig med hensyn til konstateringen af, at enheden var nødlidende, mens Afviklingsinstansen ikke undersøgte andre praktisk mulige alternativer. Afviklingsinstansen begrænsede sig endvidere til uden yderligere forklaring at fastslå, at de andre alternativer ikke gjorde det muligt at afhjælpe Banco Populars likviditetsproblemer. Afviklingsinstansen gav i øvrigt hverken nogen begrundelse med hensyn til valget af salgsværktøjet eller nogen nærmere angivelse af grunden til, hvorfor dette instrument skulle udgøre den bedste løsning. I denne sammenhæng har de ligeledes i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 556 og 557, gjort gældende, at Afviklingsinstansen skulle have begrundet, hvorfor den fandt, at restbeløbene for likviditetsstøtten i en nødsituation nævnt i disse præmisser ikke længere ville blive udbetalt.

131 Dernæst var det med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 536-540 fastslog, at de faktiske omstændigheder, der er beskrevet i denne afviklingsordnings artikel 6, stk. 6, ikke kunne begrunde en procedure for offentligt udbud for salget af Banco Popular. I denne henseende anfægter de i det væsentlige den manglende angivelse af grundene til, hvorfor alle interesserede parter, med undtagelse af Banco Santander, afstod fra at fremsætte et bud. Afviklingsinstansen skulle endvidere i den omtvistede afviklingsordning have anført grunden til, hvorfor FROB ikke til én af disse parter gav en ny frist for fremsættelse af bud. Fastsættelsen af Banco Populars salgspris er heller ikke begrundet.

132 Endvidere og i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 553, var begrundelsen vedrørende afviklingsplanen af 2016 indeholdt i 44.-46. betragtning til den omtvistede afviklingsordning utilstrækkelig. Disse betragtninger behandler således ikke bestemmelserne vedrørende en nødplan, der gør det muligt hurtigt at opnå likviditet, og et scenario, der gør det muligt at overleve likviditetskrisen i fire måneder, selv om disse bestemmelser ifølge appellanterne havde kunnet afhjælpe likviditetsproblemerne.

133 Endelig skulle den omtvistede afviklingsordning ligeledes – i modsætning til betragtningerne i den appellerede doms præmis 551 – have forklaret grundene til, hvorfor Deloitte opfyldte kravene til uafhængighed og upartiskhed.

134 I anden række har appellanterne gjort gældende, at værdiansættelse 2 ikke opfylder de krav, der følger af artikel 296 TEUF. I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 558, fremgår det af punkt 82, nr. iv) og viii), i deres replik i første instans, at de allerede havde anfægtet konkrete overstregninger vedrørende værdiansættelse af hensættelser til juridiske risici og synergier.

135 Den ikke-fortrolige udgave af værdiansættelse 2 har overstregninger af passager, der er væsentlige for at forstå værdiansættelsen af Banco Popular, nemlig i den første del visse beregninger og den samlede værdi af posterne vedrørende hensættelser til juridiske risici, joint-ventures og synergier og i den anden del subtotaler af hver enkelt værdiansat post og de samlede beløb for tilbagebetaling til kreditorerne i best case- og i worst case-scenarier i tilfælde af insolvens og bilagenes tilsvarende dele. Ifølge appellanterne overstiger omfanget af disse overstregninger langt

grænserne for begrundelsespligten, således som den følger af den retspraksis, der er nævnt i den appellerede doms præmis 565, og kan ikke begrundes i fortrolighedsforpligtelsen, som er påberåbt i denne doms præmis 566.

136 I tredje række overholder Kommissionens afgørelse 2017/1246 heller ikke begrundelsespligten. For det første fastslog Retten i den appellerede doms præmis 576 og 577 med urette, at en afgørelse, som i det foreliggende tilfælde, hvorved Kommissionen tilslutter sig indholdet af Afviklingsinstansens afgørelse, er tilstrækkeligt motiveret med hensyn til den meget korte frist, som denne institution havde.

137 For det andet har appellanterne anfægtet den appellerede doms præmis 580-583, hvorved Retten fastslog, at deres argument vedrørende tilsidesættelse af principperne om delegation af beføjelser fastlagt i dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (9/56, EU:C:1958:7), udgjorde et nyt anbringende, der måtte afvises. I punkt 153 i stævningen i første instans havde de nemlig påberåbt sig denne retspraksis i forbindelse med Kommissionens kontrolpligt og den manglende begrundelse for dennes rent stiltiende afgørelse.

138 Kommissionen og Banco Santander har gjort gældende, at det andet anbringendes sjette led ikke kan antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at appellanterne har begrænset sig til at gentage de argumenter, der er fremsat i første instans, og fordi de ikke præcist angiver de præmisser, der anfægtes i den appellerede dom. Under alle omstændigheder er dette sjette led ugrundet.

139 Afviklingsinstansen og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at dette led er ugrundet.

b) Domstolens bemærkninger

1) Om formaliteten

140 Hvad indledningsvis angår Kommissionens og Banco Santanders formalitetsindsigelse skal det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at det fremgår af artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF, artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol samt artikel 168, stk. 1, litra d), og artikel 169, stk. 2, i Domstolens procesreglement, at appelskriftet præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises. De begrundelseskrav, der er fastsat i disse bestemmelser, er ikke opfyldt, når appelskriftet, endog uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede dom angiveligt er behæftet med, blot gentager eller ordret gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremsat for Retten, herunder anbringender og argumenter, der er støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund. En sådan appel har kun til formål at opnå en fornyet prøvelse af den til Retten indgivne stævning, hvilket falder uden for Domstolens kompetence (dom af 11.1.2024, Planistat Europe og Charlot mod Kommissionen, C-363/22 P, EU:C:2024:20, præmis 40 og 41 og den deri nævnte retspraksis).

141 Imidlertid kan retsspørgsmål, som Retten har behandlet, diskuteres på ny under en appelsag, såfremt appellanten bestrider Rettens fortolkning eller anvendelse af EU-retten. Hvis en appellant nemlig ikke således kunne basere sin appel på anbringender og argumenter, som allerede havde været fremført for Retten, ville appelproceduren blive berøvet en del af sin mening

(dom af 12.9.2006, Reynolds Tobacco m.fl. mod Kommissionen, C-131/03 P, EU:C:2006:541, præmis 51, og af 9.7.2020, Haswani mod Rådet, C-241/19 P, EU:C:2020:545, præmis 50 og den deri nævnte retspraksis).

142 I den foreliggende sag tager det andet anbringendes sjette led i det væsentlige sigte på at rejse tvivl om Rettens afgørelse vedrørende en række retlige spørgsmål, som den skulle tage stilling til i første instans, bl.a. for så vidt angår den begrundelsespligt, der påhviler institutionerne i henhold til artikel 296 TEUF. Desuden kan dette anbringendes sjette led, for så vidt som det indeholder præcise angivelser vedrørende de præmisser i den appellerede dom, som kritiseres, samt de argumenter, som anbringendet støttes på, ikke afvises i det hele.

143 Når dette er sagt, må det første klagepunkt delvist afvises, for så vidt som appellanterne bestrider, at begrundelsen for afviklingsplanen af 2016 er tilstrækkelig. Selv om appellanterne, således som det fremgår af den appellerede doms præmis 552, påberåbte sig en manglende begrundelse med hensyn til dels den afviklingsstrategi og det afviklingsværktøj, der tages sigte på i denne plan, dels grundene til, hvorfor denne plan ikke blev fulgt, har de nu således gjort gældende, at denne plan fastsatte en mekanisme, der ville have gjort det muligt at undgå, at Banco Popular blev nødlidende. De har herved imidlertid fremsat et nyt anbringende, som herved må afvises på appelstadiet.

144 Med hensyn til det andet klagepunkt udgør appellanternes anbringender vedrørende værdiansættelse 2, således som generaladvokat Čapeta anførte i punkt 61 i sit forslag til afgørelse Aeris Invest mod Kommissionen og Afviklingsinstansen (C-535/22 P, EU:C:2024:233), som i overensstemmelse med punkt 4 heri skal sammenholdes med forslaget i nærværende sag, et nyt anbringende, der er fremført under appelsagen, for så vidt som Retten i den appellerede doms præmis 558 fastslog, at appellanterne ikke havde præciseret de dele af værdiansættelse 2, som de ikke var i stand til at forstå.

145 Selv om appellanterne har anfægtet denne konstatering med den begrundelse, at de i punkt 82, nr. iv) og viii), i replikken i første instans havde angivet overstregninger vedrørende værdiansættelsen af hensættelser til juridiske risici og synergier, skal det imidlertid bemærkes, at med den argumentation, der er fremført i nævnte punkt 82 i replikken, har appellanterne gjort gældende, at der ikke er sket en tilsidesættelse af begrundelsespligten, men af SRM-forordningens artikel 20. Dette understøttes af den omstændighed, at denne argumentation viser, at de var i stand til at forstå og anfægte værdiansættelse 2. I den appellerede doms præmis 558 behandlede Retten appellanternes argumentation om tilsidesættelse af begrundelsespligten.

146 Følgelig udgør det andet klagepunkt under det andet anbringendes sjette led et nyt anbringende, for så vidt som det anfægter begrundelsen for værdiansættelse 2, og må derfor afvises.

2) Om realiteten

147 Med det første og det tredje klagepunkt under det andet anbringendes sjette led har appellanterne gjort gældende, at Retten har tilsidesat de krav, der følger af artikel 296 TEUF med hensyn til behandlingen af den begrundelse, der er indeholdt i den omtvistede afviklingsordning og afgørelse 2017/1246.

148 I denne henseende bemærkes, at begrundelsespligten udgør en væsentlig formforskrift, som skal adskilles fra spørgsmålet om, hvorvidt begrundelsen er materielt rigtig, hvilket henhører under realiteten for så vidt angår den anfægtede retsakts lovlighed (dom af 18.1.2024, Jenkinson mod Rådet m.fl., C-46/22 P, EU:C:2024:50, præmis 130 og den deri nævnte retspraksis).

149 Det følger endvidere af fast retspraksis, at selv om den begrundelse, der kræves i henhold til artikel 296 TEUF, klart og utvetydigt skal angive de betragtninger, som den institution, der har udstedt retsakten, har lagt til grund, således at den berørte part kan få kendskab til grundlaget for de trufne foranstaltninger, og således at den kompetente ret kan udøve sin prøvelsesret, skal en sådan begrundelse imidlertid tilpasses karakteren af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den er vedtaget. Det kræves i denne forbindelse ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige forhold, da begrundelsens tilstrækkelighed ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område, og navnlig i forhold til den interesse, som retsaktens adressater kan have i begrundelsen (jf. i denne retning dom af 8.5.2019, Landeskreditbank Baden-Württemberg mod ECB, C-450/17 P, EU:C:2019:372, præmis 85 og 87, og af 29.9.2022, ABLV Bank mod Afviklingsinstansen, C-202/21 P, EU:C:2022:734, præmis 193 og den deri nævnte retspraksis).

150 Domstolen har desuden allerede fastslået, at kravene til en beslutnings begrundelse skal afpasses efter de faktiske muligheder og de tekniske eller tidsmæssige betingelser, hvorunder beslutningen bliver til. Ved udstedelsen af en retsakt er EU-institutionerne således ikke forpligtede til at tage stilling til forhold, der er af klart underordnet relevans, eller at foregribe potentielle indsigelser (jf. i denne retning dom af 10.7.2008, Bertelsmann og Sony Corporation of America mod Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, præmis 167 og den deri nævnte retspraksis, og af 6.11.2012, Éditions Odile Jacob mod Kommissionen, C-551/10 P, EU:C:2012:681, præmis 48).

151 Når dette er sagt, og således som det er anført i nærværende doms præmis 114 og 115, er EU's institutioner, organer, kontorer og agenturer i henhold til princippet om beskyttelse af forretningshemmeligheder, som bl.a. er konkretiseret i artikel 339 TEUF samt i SRM-forordningens artikel 88, stk. 1, andet afsnit, og artikel 90, stk. 4, sammenholdt med 116. betragtning til denne forordning, principielt forpligtede til ikke at videregive fortrolige oplysninger, der er omfattet af kravene om tavshedspligt.

152 Ifølge den faste retspraksis, som er nævnt i nærværende doms præmis 120, kan begrundelsen for en bebyrdende retsakt over for et retssubjekt, som hviler på en vurdering af private aktørers relative stilling, i et vist omfang begrænses for at beskytte oplysninger om disse aktører, der er omfattet af forretningshemmeligheden. Når dette er sagt, kan forpligtelsen til at overholde fortroligheden af forretningshemmeligheden ikke medføre, at begrundelsespligten mister sit væsentligste indhold. Selv om en sådan retsakt, henset til forpligtelsen til at overholde fortroligheden af forretningshemmeligheden, således kan være tilstrækkeligt begrundet uden bl.a. at give alle de talmæssige oplysninger, der danner grundlag for ræsonnementet, skal dette ræsonnement og den anvendte fremgangsmåde stadig klart og utvetydigt fremgå af begrundelsen.

i) Om begrundelsen for den omtvistede afviklingsordning

153 For det første har appellanterne gjort gældende, at begrundelsen vedrørende betingelserne for afvikling, der er fastsat i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a) og b), ikke er tilstrækkelig.

154 Hvad angår den betingelse, der er fastsat i denne forordnings artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a), hviler kritikken af den appellerede doms præmis 543 på den forudsætning, at Afviklingsinstansen skulle have undersøgt, om der var andre praktisk mulige alternativer, inden det blev konkluderet, at Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende.

155 Et sådant krav følger imidlertid ikke af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a), og artikel 18, stk. 4, litra c), hvorefter en enhed anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis enheden er, eller hvis der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at enheden i nær fremtid vil være, ude af stand til at indfri sin gæld eller andre forpligtelser, efterhånden som den eller de forfalder. Under disse omstændigheder fastslog Retten i den appellerede doms præmis 542-544 med rette, at oplysningerne om, at Banco Populars likvidationssituation var forværret, der er at finde i 23. og 24. betragtning til den omtvistede afviklingsordning, i tilstrækkelig grad begrundede, at denne bank måtte være nødlidende eller forventeligt nødlidende.

156 Hvad angår betingelsen i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra b), har appellanterne gjort gældende, at Afviklingsinstansen uden yderligere forklaring begrænsede sig til at fastslå, at andre løsninger ikke gjorde det muligt at afhjælpe Banco Populars likviditetsproblemer.

157 Det må imidlertid konstateres, at denne argumentation beror på en åbenbart urigtig læsning af den appellerede dom og af den omtvistede afviklingsordning. I den appellerede doms præmis 545 baserede Retten sig således på konstateringerne i dommens præmis 188-192, hvoraf det fremgår, at den omtvistede afviklingsordnings artikel 3 detaljeret angiver de grunde, der foranledigede Afviklingsinstansen til at fastslå, at der ikke fandtes alternative foranstaltninger, der ville gøre det muligt at afhjælpe Banco Populars likviditetsproblemer.

158 Hvad i denne sammenhæng angår likviditetsstøtte i en nødsituation fremgår det af den appellerede doms præmis 153, at Afviklingsinstansen i 26. betragtning, litra c), til den omtvistede afviklingsordning havde konstateret, at en sådan støtte ikke var tilgængelig på tidspunktet for afviklingen. På grundlag af denne konstatering fastslog Retten uden at begå nogen retlig fejl i den appellerede doms præmis 556 og 557, at Afviklingsinstansen ikke havde pligt til nærmere at angive de grunde, der vedrørte den manglende tilgængelighed af likviditetsstøtte i en nødsituation.

159 For det andet har appellanterne anfægtet begrundelsen vedrørende fastlæggelsen og anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet som afviklingsværktøjet.

160 Med hensyn til den appellerede doms præmis 545 – for så vidt som appellanterne har gjort gældende, at Afviklingsinstansen ikke har redegjort for grundene til, hvorfor virksomhedssalgsværktøjet blev valgt som afviklingsværktøj – skal det konstateres, at Retten heri derimod fastslog, at den omtvistede afviklingsordnings artikel 5 indeholdt forklaringer vedrørende valget af dette instrument og grundene til, hvorfor Afviklingsinstansen fandt, at de øvrige instrumenter, der er opregnet i SRM-forordningens artikel 22, stk. 2, ikke i samme omfang gjorde det muligt at nå afviklingsmålene. Henset til disse konstateringer fra Rettens side kunne argumentet om manglende begrundelse ikke tiltrædes.

161 Hvad angår proceduren med offentligt salg af Banco Popular fastslog Retten i den appellerede doms præmis 536 og 537, at oplysningerne i den omtvistede afviklingsordnings artikel 6, stk. 6, gjorde det muligt at forstå forløbet af denne procedure, og at der ved afslutningen heraf kun var blevet fremsat ét enkelt gyldigt bud, hvilket bud Afviklingsinstansen fandt det fornuftigt at acceptere for at undgå en ukontrolleret insolvens af Banco Popular.

162 Henset til disse oplysninger fastslog Retten med rette, at Afviklingsinstansen ikke havde pligt til nærmere at angive grundene til, at alle de interesserede parter, med undtagelse af Banco Santander, havde afstået fra at fremsætte et bud. Tilsvarende fremgår det af den appellerede doms præmis 540, at salgsprisen ikke var blevet fastsat af Afviklingsinstansen, men var resultatet af den konkurrerende salgsprocedure, som FROB forestod, og den af Banco Santander tilbudte pris.

163 Det er desuden med urette, at appellanterne har gjort gældende, at Afviklingsinstansen i den omtvistede afviklingsordning skulle have indsat en særlig grund, som forklarer, hvorfor FROB ikke gav en af de interesserede parter en ny frist. For så vidt som denne part den 6. juni 2017 havde informeret FROB om sin beslutning om ikke at fremsætte bud, var en sådan præcisering, således som Retten anførte i dommens præmis 540, nemlig ikke nødvendig.

164 Hvad for det tredje og sidste angår appellanternes argument om, at den omtvistede afviklingsordning ligeledes skulle have præciseret, at den uafhængige valuar, som blev antaget til værdiansættelse 2, opfyldte kravene til uafhængighed og upartiskhed, fastslog Retten med rette i den appellerede doms præmis 551, at en sådan præcisering ikke var nødvendig for forståelsen af den omtvistede afviklingsordning.

165 Det følger heraf, at det første klagepunkt om, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 296 TEUF for så vidt angår den omtvistede afviklingsordning, derfor må forkastes.

ii) Om begrundelsen for afgørelse 2017/1246

166 Appellanterne har for det første gjort gældende, at det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 576 og 577 fastslog, at afgørelse 2017/1246, hvorved Kommissionen begrænsede sig til at tilslutte sig indholdet af den omtvistede afviklingsordning, overholder de krav, der følger af artikel 296 TEUF, som følge af den meget korte frist, som Kommissionen havde.

167 Det bemærkes i denne henseende, at anden til femte betragtning til afgørelse 2017/1246 angiver de grunde, der har foranlediget Kommissionen til at træffe denne afgørelse. Efter i anden og tredje betragtning til den nævnte afgørelse i det væsentlige at have konstateret, at det fremgår af oplysningerne i den omtvistede afviklingsordning, at alle betingelserne for afvikling, der er fastsat i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, var opfyldt i forhold til Banco Popular, og at denne afviklingsordning bragte denne bank under afvikling og fastsatte anvendelsen af virksomhedssalgsværktøjet, præciserede Kommissionen i fjerde betragtning til samme afgørelse, at den var »enig i afviklingsordningen« og »bl.a. [...] i Afviklingsinstansens begrundelser for, hvorfor afviklingen er nødvendig i almenhedens interesse, jf. [SRM-forordningens] artikel 5«. Kommissionen konkluderede heraf i femte betragtning til afgørelse 2017/1246, at den omtvistede afviklingsordning skulle godkendes, hvilket den blev i denne afgørelses artikel 1.

168 Domstolen har allerede fastslået, at Kommissionen med en sådan godkendelse anses for at have tilsluttet sig de elementer og de grunde, der er indeholdt i den omtvistede afviklingsordning, således at den i givet fald skal stå til ansvar for den ved Unionens retsinstanser (dom af 18.6.2024, Kommissionen mod Afviklingsinstansen, C-551/22 P, EU:C:2024:520, præmis 96). Det må under

disse omstændigheder fastslås, at de grunde, der har foranlediget Afviklingsinstansen til at vedtage denne afviklingsordning, udgør en integreret del af godkendelsesafgørelsen og derfor ligeledes kan begrunde denne godkendelse.

169 Det var følgelig med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 576 fastslog, at det ikke kan kræves, at Kommissionen giver en yderligere begrundelse for dens godkendelse, idet denne begrundelse kun kan bestå i en gentagelse af de forhold, der allerede er indeholdt i den omtvistede afviklingsordning. Endvidere og i henhold til SRM-forordningens artikel 18, stk. 7, har Kommissionen ikke pligt til at foretage en analyse for anden gang i forhold til den, som Afviklingsinstansen har foretaget, men kun til at godkende eller ikke godkende dennes afgørelse.

170 Det er ligeledes uden at have begået en retlig fejl, at Retten i den appellerede doms præmis 577 tog den meget korte frist, som Kommissionen havde til at godkende den omtvistede afviklingsordning, i betragtning. Som nævnt i nærværende doms præmis 150 følger det af fast retspraksis, at graden af præcisering af en afgørelses begrundelse afpasses efter de faktiske muligheder og de tekniske eller tidsmæssige betingelser, hvorunder retsakten bliver til. De omstændigheder, hvorunder den omtvistede afviklingsordning blev vedtaget og godkendt, var karakteriseret ved en vis grad af nødsituation.

171 Det følger heraf, at det var med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 578 fastslog, at begrundelsen for afgørelse 2017/1246 var i overensstemmelse med de krav, der følger af artikel 296 TEUF.

172 For det andet har appellanterne gjort gældende, at det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 580-583 afviste deres argument om, at der var sket en tilsidesættelse af principperne om delegation af beføjelser, der er opstillet i dom af 13. juni 1958, Meroni mod Den Høje Myndighed (9/56, EU:C:1958:7), som værende nyt. De har i denne henseende gjort gældende, at de allerede i punkt 153 i stævningen i første instans havde fremsat dette argument.

173 Det fremgår imidlertid af dette punkt i stævningen i første instans, at appellanterne ikke påberåbte sig en tilsidesættelse af disse principper om delegation af beføjelser, men begrænsede sig til at gøre gældende, at Kommissionen undlod at begrunde den kontrol, som den havde udøvet med hensyn til de skønsmæssige aspekter af den omtvistede afviklingsordning.

174 Det må under disse omstændigheder fastslås, at Retten ikke begik en retlig fejl ved at fastslå, at nævnte argument var nyt. Dette klagepunkt må følgelig forkastes som ugrundet.

175 Henset til disse forhold skal det andet anbringendes sjette led forkastes i sin helhed.

C. Om det første anbringendes første led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a)

176 Med det første anbringendes første led har appellanterne gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a). Dette led kan opdeles i tre klagepunkter.

1. Parternes argumenter

177 For det første har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 133 og 145 at fastslå, at den likviditetskrise, som Banco Popular stod over for, udgjorde en omstændighed, der er tilstrækkelig til at begrunde afviklingshandlingen over for denne bank, uden først at prøve, om det med likviditetsstøtte i en nødsituation kunne have været undgået, at denne blev nødlidende.

178 I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 152, 158 og 165, følger det af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a), artikel 18, stk. 4, litra c), sammenholdt med punkt 20 i EBA's retningslinjer af 6. august 2015 for fortolkning af de forskellige situationer, hvor et institut anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende i medfør af artikel 32, stk. 6, i direktiv 2014/59 (EBA/GL/2015/07) og med chartrets artikel 41, at likviditetsstøtte i en nødsituation skal ydes fortrinsvist, når det er konstateret, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Fra april 2017 var Afviklingsinstansen således forpligtet til at arbejde for tildeling af likviditetsstøtte i en nødsituation fra den spanske centralbank eller ECB.

179 For det andet har appellanterne gjort gældende, at det er med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 163-169 fastslog, at Afviklingsinstansens angivelige tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelserne forud for vedtagelsen af den omtvistede afviklingsordning ikke var relevant med henblik på anvendelsen af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a). Indledningsvis burde Retten have efterprøvet den måde, hvorpå situationen ville have udviklet sig, såfremt denne uregelmæssighed ikke havde foreligget. Dernæst indeholder den appellerede dom en selvmodsigende begrundelse, idet det for det første anføres, at den anfægtede retsakt skal annulleres, hvis det er godtgjort, at uregelmæssigeden har haft en tilstrækkelig indvirkning, samtidig med at det for det andet fastslås, at de grunde, der har ført til afviklingen, ikke er relevante i denne henseende. Det er endvidere med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 168 og 169 fastslog, at princippet nemo auditur propiam turpitudinem allegans ikke fandt anvendelse med den begrundelse, at Afviklingsinstansen og Kommissionen ikke havde draget fordel af deres ulovlige adfærd. Ifølge appellanterne bestod Afviklingsinstansens fordel i – i det foreliggende tilfælde – den omstændighed, at Afviklingsinstansens formands udtalelser og lækager af oplysninger blev ignoreret og forbigået i stilhed. Endelig etablerer 116. betragtning til SRM-forordningen en afkræftelig formodning om, at tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen udgør årsagen til fejlen.

180 For det tredje og i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 173-176, var Afviklingsinstansen og Kommissionen på grund af den angivelige tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen og i medfør af chartrets artikel 41 forpligtede til at handle for at undgå den skade, som denne tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen har forårsaget, og følgelig at afsøge muligheden for i tilstrækkelig god tid at ydelikviditetsstøtte i en nødsituation eller at foreslå mindre indgribende alternativer.

181 Afviklingsinstansen og Banco Santander har gjort gældende, at det første anbringendes første led ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som appellanterne har begrænset sig til at gentage eller ordret gengive de anbringender og argumenter, de fremsatte for Retten. Afviklingsinstansen har tilføjet, at for så vidt angår den fordel, der kræves for anvendelsen af princippet nemo auditur propiam turpitudinem allegans, har appellanterne fremført et nyt argument. Under alle omstændigheder er dette første led ugrundet.

182 Kommissionen og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at det første anbringendes første led er ugrundet.

2. Domstolens bemærkninger

a) Om formaliteten

183 Hvad angår formalitetsindsigelsen baseret på gentagelse af de argumenter, der blev fremført for Retten, skal det bemærkes, at appellanterne med det første anbringendes første led tilsigter at rejse tvivl om fortolkningen af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a), samtidig med at de præmisser i den appellerede dom, der anfægtes, og de argumenter, som anfægtelsen er baseret på, præciseres. Dette anbringendes første led kan derfor ikke afvises i sin helhed.

184 For så vidt som Afviklingsinstansen har gjort gældende, at appellanterne har fremsat et nyt argument i forhold til anvendelsen af princippet nemo auditur propiam turpitudinem allegans, idet de har præciseret, hvad der ifølge dem udgør den fordel, som Afviklingsinstansen og Kommissionen fik, er det tilstrækkeligt at bemærke, at appellanterne til støtte for appellen i det væsentlige har fremsat den samme argumentation som i stævningen og replikken i første instans.

185 Det første anbringendes første led kan følgelig antages til realitetsbehandling.

b) Om realiteten

186 Med det første anbringendes første led har appellanterne i det væsentlige gjort gældende, at årsagerne til Banco Populars likviditetskrise er relevante for bedømmelsen af den omtvistede afviklingsordnings lovlighed i forhold til SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a). De har gjort gældende, at det fremgår af den appellerede doms præmis 133, 145, 152, 158, 163-169 og 173-176, at Afviklingsinstansen tilsidesatte både sin fortrolighedsforpligtelse og sin forpligtelse til at søge at undgå, at enheden bliver nødlidende, bl.a. ved at arbejde for, at der ydes en likviditetsstøtte i en nødsituation til Banco Popular.

187 Det bemærkes i denne henseende, at SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a)-c), gør vedtagelsen af en afviklingsordning betinget af, at tre kumulative betingelser er opfyldt, nemlig for det første at den pågældende enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, for det andet at det under hensyntagen til tidsfaktoren og andre relevante omstændigheder ikke ser ud til, at nogen anden foranstaltning iværksat af den private sektor over for enheden inden for en passende tidshorisont vil kunne forhindre, at enheden bliver nødlidende, og for det tredje at en afviklingsforanstaltning er nødvendig i almenhedens interesse.

188 Det første anbringendes første led omhandler kun den første af disse betingelser, dvs. om den pågældende enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende. Hvad angår denne forpligtelse præciserer SRM-forordningens artikel 18, stk. 4, første afsnit, litra c), at en enhed anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende, hvis enheden er, eller der er objektive elementer til støtte for en konstatering af, at enheden i nær fremtid vil være, ude af stand til at indfri sin gæld eller andre forpligtelser, efterhånden som den eller de forfalder.

189 Det må af en manglende henvisning i ordlyden af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, litra a), og artikel 18, stk. 4, litra c), til de omstændigheder, der er årsag til en situation, hvor en enhed er nødlidende i henhold til SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, litra a), og artikel 18, stk. 4, litra c), for det første udledes, at disse bestemmelser gør det muligt at fastslå, at den pågældende enhed er nødlidende, uafhængigt af sådanne eventuelle omstændigheder.

190 En hensyntagen til disse omstændigheder ville ligeledes være uforenelig med formålene med SRM-forordningen, der, således som det bl.a. fremgår af 58. betragtning hertil, tager sigte på at opretholde den finansielle stabilitet, sikre videreførelsen af grundlæggende finansielle ydelser og at beskytte indskydere. De eventuelle omstændigheder, der har forårsaget, at den pågældende bank er blevet nødlidende, kan således ikke forhindre Afviklingsinstansen i at vedtage en afviklingsforanstaltning, selv om alle betingelserne i denne forordnings artikel 18, stk. 1, første afsnit, er opfyldt, idet denne bank er nødlidende, idet der ikke er en anden alternativ løsning, og navnlig idet en afvikling er nødvendig i almenhedens interesse.

191 Under disse omstændigheder var det uden at begå nogen retlig fejl, at Retten i den appellerede doms præmis 163-166 fastslog, at en afviklingsordning er gyldigt vedtaget, når de betingelser, der er fastsat i SRM-forordningens artikel 18, er opfyldt, uanset hvilke grunde der har ført til, at den pågældende enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

192 Heraf følger ligeledes, at Retten uden at modsige sig selv kunne fastslå, at den omtvistede afviklingsordning ville være blevet vedtaget, selv om det var blevet godtgjort, at den situation, hvor enheden er nødlidende eller forventeligt nødlidende, var blevet forårsaget af den angivelige tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen. Det følger heraf i øvrigt, at appellanternes argumentation vedrørende Rettens angivelige tilsidesættelse af princippet om nemo auditur propiam turpitudinem allegans skal, selv om det ville kunne antages, at Afviklingsinstansen med vedtagelsen af den omtvistede afviklingsordning opnåede eller søgte at opnå en »fordel« i dette princips forstand, forkastes som uvirksomt.

193 For det andet henviser ordlyden af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a), og artikel 18, stk. 4, første afsnit, litra c), heller ikke til, om der foreligger alternative løsninger til afvikling eller ej.

194 Således som Retten i det væsentlige anførte i den appellerede doms præmis 133, 145 og 147, er det tiltrækkeligt for at fastslå, at der foreligger en situation, hvor en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende som omhandlet i denne forordnings artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a), at Afviklingsinstansen og Kommissionen konstaterer, at der er en likviditetskrise som omhandlet i forordningens artikel 18, stk. 4, første afsnit, litra c). Henset til betragtningerne i nærværende doms præmis 189-191 kan den grund alene, at det forhold, at en enhed er nødlidende, eventuelt kunne have været undgået dengang, ikke udgøre en grund, der er til hinder for, at Afviklingsinstansen og Kommissionen fastslår, at der foreligger en sådan situation.

195 Hvad i øvrigt angår den deres eventuelle pligt til – på det tidspunkt, hvor de har besluttet sig for at vedtage en afviklingsordning for den pågældende enhed – at prøve, om der foreligger andre løsninger end den løsning, der består i at træffe en sådan foranstaltning for at forhindre, at enheden bliver nødlidende, fremgår det af selve ordlyden af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra b), at en sådan bedømmelse henhører under den anden betingelse, som vedtagelsen af en afviklingsordning er underlagt. Den eventuelle tilgængelighed af alternative løsninger kan således ikke rejse tvivl om lovligheden af en sådan afviklingsordning i forhold til den første betingelse, som er fastsat i litra a) i denne artikel 18, stk. 1, første afsnit.

196 Under disse omstændigheder er argumentet om, at det påhvilede Kommissionen og Afviklingsinstansen i henhold til SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a), og artikel 18, stk. 4, første afsnit, litra c), at undersøge, om der forelå alternative løsninger til vedtagelsen af den omtvistede afviklingsordning, og i forlængelse af en sådan forpligtelse at arbejde for, at der ydes en likviditetsstøtte i en nødsituation til Banco Popular, uvirksomt.

197 Det følger heraf, at det første anbringendes første led er ugrundet.

D. Om det første anbringendes andet led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra b)

198 Med det første anbringendes andet led har appellanterne anfægtet Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 180-229 vedrørende den anden betingelse, som vedtagelsen af en afviklingsordning er underlagt, og som er fastsat i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra b).

1. Parternes argumenter

199 Appellanterne har for det første gjort gældende, at Retten har tilsidesat sin begrundelsespligt, for så vidt som den i den appellerede doms præmis 182-184 fastslog, at deres argumenter vedrørende ydelse af yderligere likviditetsstøtte i en nødsituation til Banco Popular hvilede på rene formodninger eller udgjorde rene antagelser. Selv om den yderligere likviditetsstøtte i en nødsituation, svarende til 6 mia. EUR, var blevet udbetalt til Banco Popular, ville Banco Popular ifølge appellanterne have kunnet fortsætte sine aktiviteter i det mindste indtil den 21. juni 2017.

200 For det andet er den appellerede dom behæftet med en utilstrækkelig begrundelse, for så vidt som Retten i denne doms præmis 194 lagde til grund, at der ikke var tid til at afhjælpe den manglende likviditet gennem en kapitalforhøjelse. Ifølge Banco Populars interne beregninger kunne en kapitalforhøjelse nemlig være gennemført på en måned og var blevet drøftet inden juni 2017.

201 Endvidere og i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 200-203, har appellanterne godtgjort, at Banco Populars kapitalforhøjelse var mulig og kunne løse bankens likviditetsproblemer. Appellanterne har i denne henseende gjort gældende, at Retten bedømte og gengav indholdet af skrivelse fra Barclays Bank af 3. juni 2017 og skrivelse fra Deutsche Bank af 5. juni 2017 urigtigt. Ifølge appellanterne viser disse skrivelser, at disse to banker fremviste et reelt engagement til at gennemgøre en kapitalforhøjelse. De er af den opfattelse, at en kapitalforhøjelse ville have genoprettet aktionærernes tiltro til Banco Popular og derved have reduceret eller praktisk taget elimineret hævningerne af indskud.

202 For det tredje fordrejede Retten beviselementerne ved i den appellerede doms præmis 208 at fastslå, at appellanternes argumenter vedrørende adskillelse af aktiver er støttet på rene antagelser. Appellanterne har således godtgjort, at Banco Popular længe arbejdede for et salg af urentable aktiver i form af fast ejendom til en værdi af 6 mia. EUR inden for rammerne af projektet »Sunrise«. Desuden ville flere fonde efter afviklingen have fremlagt bud for de urentable aktiver inden for rammerne af projektet »Nuevo Sunrise«, hvilket understøtter, at der var en reel interesse for disse aktiver.

203 Denne interesse understøttes af de bindende tilbud, som Banco Popular modtog for aktiver uden strategisk betydning. I den appellerede doms præmis 211 forkastede Retten deres anbringender herom med den begrundelse, at de udelukkende byggede på avisartikler. Der er imidlertid ikke noget retsgrundlag for at se bort fra et bevis med den begrundelse, at det følger af avisartikler.

204 For det fjerde har appellanterne gjort gældende, at den appellerede dom er behæftet med en utilstrækkelig begrundelse og foretager en i alt væsentligt urigtig bedømmelse af de faktiske omstændigheder, for så vidt som Retten i dommens præmis 223 og 224 fastslog, at et privat salg til en tredjepart ikke udgjorde et alternativ til vedtagelsen af den omtvistede afviklingsordning. De bud, der er nævnt i stævningen i første instans, kunne således godtgøre, at en eventuel erhvervelse af Banco Popular vakte en reel interesse, i modsætning til, hvad Retten anførte. Det private salg var desuden ikke gennemført den 29. maj 2017, men den 6. juni 2017, for så vidt som Afviklingsinstansen havde krævet af de interesserede, at de fremsatte deres bud inden for en frist på seks timer.

205 For det femte begik Retten en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 229 fastslog, at statsstøtte og anvendelsen af Afviklingsfonden er i strid med afviklingsmålene, og at Afviklingsinstansen ikke kan pålægge en medlemsstat at yde støtte til en enhed. Denne støtte er således udtrykkeligt fastsat i SRM-forordningens artikel 18, stk. 4, første afsnit, litra d), nr. iii), og artikel 18, stk. 6, litra c), samt artikel 19, stk. 1 og 3. Selv om Afviklingsinstansen endvidere ikke kan pålægge medlemsstaterne at yde støtte til en enhed, fremgår det af 52. betragtning til denne forordning, at den dog har haft mulighed at foreslå ydelse af støtte eller fremme anvendelsen af Afviklingsfonden, som kunne have været anvendt kombineret med enhver anden løsning.

206 Kommissionen, Afviklingsinstansen, Kongeriget Spanien og Banco Santander har gjort gældende, at denne argumentation må afvises, for så vidt som appellanterne har begrænset sig til at gentage eller ordret gengive de anbringender og argumenter, de fremsatte i første instans, uden at forklare, hvordan Retten skulle have begået en retlig fejl.

207 Med hensyn til realiteten er de i det væsentlige af den opfattelse, at de argumenter, der er fremsat til støtte for det første anbringendes andet led, ikke kan tjene som grundlag for at fastslå, at Retten i den appellerede doms præmis 182-229 begik en retlig fejl i forbindelse med behandlingen af de fem alternativer, der er påberåbt af appellanterne.

2. Domstolens bemærkninger

208 Med det første anbringendes andet led har appellanterne i det væsentlige gjort gældende, at Retten har tilsidesat sin begrundelsespligt og/eller gengav beviser ukorrekt, idet den i den appellerede doms præmis 179-229 forkastede deres argumentation om, at Afviklingsinstansen havde tilsidesat SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra b).

209 Det bemærkes i denne henseende, at appellanterne for Retten har gjort gældende, at i modsætning til, hvad Afviklingsinstansen havde fastslået i den omtvistede afviklingsordning, forelå der mindst seks holdbare foranstaltninger, der udgjorde alternativer til en afviklingshandling. Med de fem klagepunkter påberåbt til støtte for det første anbringendes andet led har de anfægtet Rettens bedømmelse vedrørende henholdsvis fem af disse foranstaltninger, nemlig for det første en supplerende likviditetsstøtte i en nødsituation, for det andet en kapitalforhøjelse, for det tredje adskillelse af aktiver, for det fjerde et privat salg til en tredjepar og for det femte finansiering fra Afviklingsfonden eller ydelse af statsstøtte.

210 Hvad angår det første til det fjerde klagepunkt fremsat til støtte for det første anbringendes andet led skal det bemærkes, at med den argumentation, der er gengivet i nærværende doms præmis 199, 200 og 204, har appellanterne ikke præciseret, hvorledes begrundelsen i den appellerede doms præmis 182-184, 194, 223 og 224 ikke gør det muligt at forstå Rettens ræsonnement, men anfægter reelt grundlaget for dette ræsonnement og anmoder følgelig Domstolen om at foretage en fornyet prøvelse af de faktiske omstændigheder, som de allerede har påberåbt sig for Retten.

211 Det følger imidlertid af fast retspraksis, at det fremgår af artikel 256, stk. 1, TEUF og artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol, at appel er begrænset til retsspørgsmål, og at det derfor alene er Retten, der har kompetence til at fastlægge og bedømme de relevante faktiske omstændigheder og til at tage stilling til bevismaterialet. Bedømmelsen af de faktiske omstændigheder og beviser er ikke et retsspørgsmål, der som sådan kan efterprøves af Domstolen under en appelsag, medmindre disse omstændigheder og beviser er blevet urigtigt gengivet (dom af 25.1.2022, Kommissionen mod European Food m.fl., C-638/19 P, EU:C:2022:50, præmis 71 og den deri nævnte retspraksis).

212 For så vidt som appellanterne har påberåbt sig en urigtig gengivelse, skal det bemærkes, at med de argumenter, der er gengivet i nærværende doms præmis 201 og 202, har de kun fremsat et sådant klagepunkt med hensyn til konstateringerne i den appellerede doms præmis 200-203 og 208. Det følger imidlertid af fast retspraksis, at en appellant, som gør en urigtig gengivelse gældende, i henhold til artikel 256 TEUF, artikel 58, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementets artikel 168, stk. 1, litra d), præcist skal angive, hvilke beviser der er blevet urigtigt gengivet af Retten, og påvise de fejl i den undersøgelse, der efter appellantens opfattelse har foranlediget Retten til denne urigtige gengivelse. I øvrigt skal en urigtig gengivelse på åbenbar vis fremgå af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (jf. i denne retning dom af 10.11.2022, Kommissionen mod Valencia Club de Fútbol, C-211/20 P, EU:C:2022:862, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis).

213 Det må fastslås, at hvad angår den appellerede doms præmis 200-203 og 208 har appellanterne begrænset sig til at gøre gældende, at der er sket en urigtig angivelse under henvisning til en lang række dokumenter, der er bilagt appelstævningen, uden på nogen måde nærmere at angive de fejl i analysen, som Retten skulle have begået i forbindelse med dens bedømmelse. Hvad endvidere angår de uddrag af dokumenter, der er nævnt i den appellerede doms præmis 200-203, må det fastslås, at langt fra at lade en åbenbar urigtig angivelse fremgå bekræfter de derimod Rettens bedømmelse hvad angår manglende bindende tilsagn fra de pågældende banker. Således synes appellanterne i det væsentlige at søge at opnå, at Domstolen foretager en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder og beviser. Disse argumenter skal følgelig afvises.

214 Hvad i øvrigt angår den argumentation, der er gengivet i nærværende doms præmis 203, er kritikken af den appellerede doms præmis 211 baseret på en åbenbart urigtig læsning af denne præmis. Det fremgår heraf, at Retten heri således præciserede grundene til, at den fandt, at salget af aktiver, der var omhandlet i disse avisartikler, ikke ifølge Retten kunne hindre, at Banco Popular blev nødlidende, uden at fastslå, at avisartikler principielt ikke kan tages i betragtning som beviselementer.

215 For så vidt angår det femte klagepunkt, som er rettet mod den appellerede doms præmis 229, har appellanterne for det første gjort gældende, at en finansiering fra Afviklingsfonden ville udgøre en alternativ foranstaltning som omhandlet i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit,

litra b). Det er imidlertid ikke i dommens præmis 229, men i dens præmis 227, at Retten forkastede denne argumentation med den begrundelse, som appellanterne ikke har bestridt under appellen, at Afviklingsinstansen i henhold til denne forordnings artikel 76, stk. 1, litra b), kun kan gøre brug af en finansiering fra Afviklingsfonden som led i en afviklingsforanstaltning. Denne fortolkning understøttes af forordningens artikel 18, stk. 6, litra c), og artikel 19, stk. 3, der præciserer de betingelser, der regulerer anvendelsen af Afviklingsfonden i en afviklingsordning og derved forudsætter, at betingelsen i artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra b), er opfyldt. En finansiering fra Afviklingsfonden kan derfor ikke anses for at være et alternativ til afviklingen i denne sidstnævnte bestemmelses forstand. Disse betragtninger er ikke behæftet med nogen retlig fejl.

216 For det andet har appellanterne gjort gældende, at Afviklingsinstansen kunne have »foreslået« Kongeriget Spanien at give Banco Popular statsstøtte. En sådan argumentation kan imidlertid ikke ændre Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 228, hvorefter hverken Afviklingsinstansen eller Kommissionen var i stand til at pålægge en medlemsstat at yde støtte til en enhed.

217 Således som Retten med rette i det væsentlige fastslog i den appellerede doms præmis 229, ville en antagelse, således som appellanterne har gjort gældende, hvorefter ydelse af statsstøtte kan udgøre en »alternativ løsning« som omhandlet i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra b), endvidere være i strid med det afviklingsmål, som er omhandlet i denne forordnings artikel 14, stk. 2, litra c), som præciserer, at offentlige midler skal beskyttes ved at minimere afhængigheden af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige. En sådan »løsning« er ligeledes uforenelig med den omstændighed, at ydelse af ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige i henhold til forordningens artikel 18, stk. 4, første afsnit, litra d), principielt har til følge, at den pågældende enhed anses for at være nødlidende eller forventeligt nødlidende.

218 Det femte klagepunkt under det første anbringendes andet led skal således forkastes som ugrundet.

219 Det følger heraf, at det første anbringendes andet led delvis skal afvises, delvis skal forkastes.

E. Om det første anbringendes tredje led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c)

220 Med det første anbringendes tredje led har appellanterne gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c). Det er opdelt i tre klagepunkter.

1. Parternes argumenter

221 Appellanterne har for det første gjort gældende, at i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 243-245 og 247, skal aktionærernes og kreditorernes interesser afvejes mod almenhedens interesse for at minimere afviklingsomkostningerne og undgå »værditab« som omhandlet i SRM-forordningens artikel 14, stk. 2, andet afsnit, der viser sig unødvendigt. De har anført, at dette proportionalitetskrav følger af såvel forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c), sammenholdt med denne forordnings artikel 18, stk. 5, artikel 6, stk. 3, litra b), artikel 14, artikel 15, stk. 2, samt 45. og 46. betragtning hertil, som chartrets artikel 17 og 52 samt artikel 1 i tillægsprotokol nr. 1 til EMRK.

222 Ifølge appellanterne skal den således krævede afvejning ikke alene foretages i forhold til et likvidationsscenario, men ligeledes i forhold til andre løsninger. Retten tilsidesatte imidlertid disse krav ved at fastslå, at salget af Banco Popular var den bedste løsning, uden herved at have analyseret de andre.

223 De har for det andet anført, at det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 253 og 254 fastslog, at Banco Popular ikke var blevet diskrimineret i forhold til italienske kreditinstitutter, dels fordi Kommissionen over for disse havde godkendt statsstøtte, dels fordi Afviklingsinstansen havde afvist vedtagelse af en afviklingsordning. I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 253 og 254, er ydelse af en sådan støtte relevant for anvendelsen af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c). Endvidere kan den forskellige behandling ikke begrundes i det forhold, at de nævnte institutter, i modsætning til Banco Popular, ikke udøvede kritiske funktioner.

224 For det tredje var det med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 261 afviste deres argument om, at salgsproceduren var uforholdsmæssig, som værende fremsat for sent, og at det derfor måtte afvises. De havde således i replikken i første instans begrundet fremsættelsen af dette argument med, at der var blevet offentliggjort nye dokumenter vedrørende nævnte procedure efter indgivelsen af stævningen.

225 Kommissionen, Afviklingsinstansen og Banco Santander har gjort gældende, at det første anbringendes tredje led ikke kan antages til realitetsbehandling, for så vidt som appellanterne har begrænset sig til at gentage eller ordret gengive de anbringender og argumenter, de fremsatte for Retten. Under alle omstændigheder er dette tredje led ugrundet.

226 Kongeriget Spanien har gjort gældende, at dette led er ugrundet.

2. Domstolens bemærkninger

227 Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt det første anbringendes tredje led kan antages til realitetsbehandling, er det med urette, at Kommissionen, Afviklingsinstansen og Banco Santander har gjort gældende, at appellanterne blot har gengivet de argumenter, der allerede er fremsat for Retten. Med de tre klagepunkter under dette led har appellanterne således anfægtet rigtigheden af Rettens fortolkning og anvendelse af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c), og proportionalitetsprincippet, samtidig med at de præciserer de anfægtede præmisser i den appellerede dom og de argumenter, som Retten støttede sig på.

228 Hvad angår realiteten har appellanterne anfægtet for det første den appellerede doms præmis 243-245 og 247. De har i det væsentlige gjort gældende, at i forbindelse med anvendelsen af SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c), er Afviklingsinstansen forpligtet til at afveje aktionærers og kreditorers interesser mod almenhedens interesse for at minimere afviklingsomkostningerne og undgå uhensigtsmæssige værditab. Ifølge appellanterne skal den således krævede afvejning ikke alene foretages i forhold til et likvidationsscenario, men ligeledes i forhold til andre løsninger.

229 Denne argumentation kan ikke tiltrædes.

230 SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c), bestemmer, at vedtagelsen af en afviklingsforanstaltning skal være nødvendig i almenhedens interesse, hvilket i henhold til denne artikels stk. 5 er tilfældet, hvis den er nødvendig for at opfylde og står i rimeligt forhold til et eller

flere af afviklingsmålene, jf. forordningens artikel 14. Det følger klart af ordlyden af denne artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c), at det ikke er nødvendigt at tage andre alternative løsninger til afviklingen og til likvidationen af den pågældende enhed i betragtning, hvilket understøttes af den sammenhæng, som denne sidstnævnte bestemmelse indgår i.

231 Som anført i nærværende doms præmis 187 gør SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra a)-c), nemlig vedtagelsen af en afviklingsordning betinget af, at tre kumulative betingelser er opfyldt, hvoraf den sidste handler om, at afviklingsforanstaltningen skal være nødvendig i almenhedens interesse, mens den anden netop handler om, at der ikke foreligger alternative løsninger til afviklingen og likvidationen. Det er således i forbindelse med prøvelsen af den anden af disse betingelser, som er fastsat i denne forordnings artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra b), at det skal vurderes, om der foreligger alternative løsninger til afviklingen og likvidationen.

232 For så vidt angår hensyntagen til aktionærernes og kreditorernes interesser skal det bemærkes, at selv om prøvelsen af den tredje betingelse vedrørende almenhedens interesse i henhold til forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c), og artikel 18, stk. 5, skal tage hensyn til afviklingsmålene, der er omhandlet i dens artikel 14, stk. 2, første afsnit, må det imidlertid fastslås, at beskyttelsen af aktionærernes og kreditorernes interesser ikke er blandt disse mål, og i øvrigt heller ikke minimering af afviklingsomkostningerne eller undgåelse af værditab. Selv om Afviklingsinstansen, Rådet, Kommissionen og, i givet fald, de nationale afviklingsmyndigheder i henhold til denne bestemmelses andet afsnit skal bestræbe sig på at tage disse to sidstnævnte aspekter i betragtning ved forfølgelsen af de afviklingsmål, der er omhandlet i samme forordnings artikel 14, stk. 1, første afsnit, er disse således ikke bundet af en sådan indsatsforpligtelse for så vidt angår beskyttelsen af aktionærers og kreditorers interesser.

233 Det var endvidere med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 246 fremhævede, at »værditabet« som omhandlet i SRM-forordningens artikel 14, stk. 2, andet afsnit, ikke kun omfatter de økonomiske interesser for enhedens aktionærer og indehavere af kapitalinstrumenter, men ligeledes de økonomiske interesser for enhedens indskydere, ansatte og andre kreditorer. Det fremgår navnlig af selve ordlyden af dette andet afsnit, at Afviklingsinstansen og Kommissionen kun skal søge at minimere afviklingsomkostningerne og undgå værditab, medmindre de er nødvendige for at nå afviklingsmålene.

234 Under disse omstændigheder fastslog Retten i den appellerede doms præmis 243 uden at begå nogen retlig fejl, at anvendelsen af den betingelse for afvikling, der er fastsat i denne forordnings artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c), ikke kræver, at der specifikt sker en afvejning af almenhedens interesse i at foretage en afvikling af den pågældende enhed med aktionærernes og kreditorernes interesser.

235 I modsætning til, hvad appellanterne har anført, gør nødvendigheden af at tage hensyn til kun aktionærernes og kreditorernes private interesser sig heller ikke gældende i forhold til proportionalitetsprincippet, således som dette er fastslået ved bestemmelserne i SRM-forordningen, der er omhandlet i nærværende doms præmis 221, og ej heller i forhold til chartrets artikel 17 og artikel 52, stk. 1.

236 For så vidt angår iagttagelse af proportionalitetsprincippet fremgår det således af Domstolens faste praksis, at et mål af almen interesse ikke kan forfølges uden hensyntagen til den omstændighed, at målet skal forenes med de grundlæggende rettigheder, der er berørt af foranstaltningen, og dette ved at foretage en rimelig afvejning mellem på den ene side målet af almen interesse og på den anden side de pågældende rettigheder (jf. i denne retning dom af 8.12.2022, Orde van Vlaamse

Balies m.fl., C-694/20, EU:C:2022:963, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis, og af 23.3.2023, Generalstaatsanwaltschaft Bamberg (Forbehold vedrørende princippet ne bis in idem), C-365/21, EU:C:2023:236, præmis 59). Som anført i nærværende doms præmis 233 er aktionærernes og kreditorernes rettigheder imidlertid ikke de eneste rettigheder, der skal tages i betragtning i sammenhæng med afviklingen.

237 Det første klagepunkt fremsat til støtte for det første anbringendes tredje led skal følgelig forkastes som ugrundet.

238 For så vidt angår det andet klagepunkt vedrørende en angivelig forskelsbehandling af Banco Popular i forhold til italienske kreditinstitutter, der blev ydet statsstøtte, selv om de ikke udøvede kritiske funktioner, fremgår det af betragtningerne i nærværende doms præmis 230 og 231, at det forhold, at der foreligger eventuelle alternative løsninger, er uden betydning for bedømmelsen af betingelsen i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c), men henhører under litra b) i denne artikel 18, stk. 1, første afsnit. Det var således med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 253 fastslog, at udsagnene vedrørende alternative løsninger ikke havde nogen forbindelse med overholdelsen af kriteriet om almenhedens interesse.

239 For så vidt som appellanterne har gjort gældende, at forskelsbehandlingen af Banco Popular i forhold til italienske kreditinstitutter ikke kan begrundes med, at disse kreditinstitutter ikke udøvede kritiske funktioner, hviler deres argumentation for det andet på en åbenbar urigtig læsning af den appellerede doms præmis 254. Ifølge oplysningerne i denne præmis baserede Afviklingsinstansen sig således ikke alene på det forhold, at de nævnte kreditinstitutter ikke udøvede kritiske funktioner, men ligeledes på den betragtning, at en likvidation af dem ikke havde betydelige negative konsekvenser for den finansielle stabilitet. Således synes Afviklingsinstansen netop at have støttet sig på det kriterium, der er fastsat i SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit, litra c), og artikel 18, stk. 5, som kan begrunde en forskelsbehandling.

240 Med det tredje klagepunkt har appellanterne gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 261 med urette afviste deres argument om, at salgsproceduren var uforholdsmæssig, som værende fremsat for sent, selv om de i replikken i første instans havde begrundet fremsættelsen med, at der var blevet offentliggjort nye dokumenter vedrørende denne procedure.

241 Det fremgår ganske vist af en samlet læsning af denne repliks punkt 1, 47 og 48, at appellanternes argumentation om, at den uregelmæssighed, der har påvirket salgsproceduren, delvist baserede sig på dokumenter, der ikke var tilgængelige ved anlæggelse af søgsmålet i første instans.

242 Denne omstændighed kan imidlertid ikke i sig selv godtgøre, at Retten i den appellerede doms præmis 261 fandt, at appellanterne ikke havde godtgjort, af hvilken grund de ikke havde anfægtet lovligheden af salgsproceduren på tidspunktet for indgivelse af stævningen.

243 For så vidt som den nævnte argumentation ligeledes baserede sig på dokumenter, der var tilgængelige ved indgivelsen af stævningen, påhvilede det således appellanterne at begrunde, hvorfor det forhold, at de ikke havde haft disse senere offentliggjorte dokumenter til rådighed, havde forhindret dem i på dette tidspunkt at anfægte denne lovformelighed, også selv om der efterfølgende sker en uddybelse af denne argumentation ved hjælp af disse sidstnævnte dokumenter.

244 Det må imidlertid fastslås, at appellanterne på tidspunktet for nærværende appel heller ikke har ført et sådant bevis.

245 Det følger heraf, at det tredje klagepunkt under det første anbringendes tredje led må forkastes som ugrundet, og at dette led følgelig skal forkastes i dets helhed.

F. Om det andet anbringendes første til fjerde led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20

246 Med det andet anbringendes første til fjerde led har appellanterne angivet en række retlige fejl, som Retten skulle have begået i forbindelse med fortolkningen og anvendelsen af SRM-forordningens artikel 20 i forhold til værdiansættelse 1 og værdiansættelse 2.

247 Det bemærkes indledningsvis, at i medfør af SRM-forordningens artikel 20, stk. 1, påser Afviklingsinstansen, at der foretages en rimelig, forsigtig og realistisk værdiansættelse af aktiverne og passiverne i den pågældende enhed af en person, som er uafhængig, før den træffer afgørelse om afviklingsforanstaltninger eller udøvelse af beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter.

248 Hvad angår denne værdiansættelse sondres der i stk. 2, 3, 10 og 11 i denne artikel 20 mellem endelige værdiansættelser, dvs. dem, der opfylder alle de krav, der er opstillet i stk. 1 og 4-9 heri, og midlertidige værdiansættelser, der ikke opfylder alle disse krav. Når dette er sagt, er en midlertidig værdiansættelse foretaget i henhold til denne forordnings artikel 20, stk. 10 og 11, et gyldigt grundlag for, at Afviklingsinstansen kan træffe afgørelse om afviklingsforanstaltninger eller om udøvelsen af beføjelsen til nedskrivning eller konvertering af relevante kapitalinstrumenter.

249 I den foreliggende sag blev værdiansættelse 1 og værdiansættelse 2 vedtaget som midlertidige værdiansættelser. Værdiansættelse 1, vedtaget den 5. juni 2017 af Afviklingsinstansen på grundlag af forordningens artikel 20, stk. 5, litra a), havde til formål at indgå i Afviklingsinstansens bedømmelse af, om betingelserne for afvikling, der er fastsat i denne forordnings artikel 18, stk. 1, første afsnit, var opfyldt.

250 Den 6. juni 2017 fremsendte Deloitte værdiansættelse 2 til Afviklingsinstansen. Denne værdiansættelse havde til formål at foretage de vurderinger, der er fastsat i forordningens artikel 20, stk. 4, artikel 20, stk. 5, litra f), og artikel 20, stk. 9.

251 Samme dag foretog ECB efter høring af Afviklingsinstansen en vurdering af den første betingelse for afvikling, der angik det forhold, om Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende, i henhold til forordningens artikel 18, stk. 1, første afsnit.

252 Med det andet anbringendes første til tredje led har appellanterne i det væsentlige gjort gældende, at værdiansættelse 1 og værdiansættelse 2 ikke opfylder de krav, der er fastsat i SRM-forordningens artikel 20, stk. 1, 4, 5, 7 og 9, i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede dom. Med dette anbringendes fjerde led, som vedrører tilsidesættelse af denne forordnings artikel 20, stk. 10 og 11, har appellanterne i det væsentlige gjort gældende, at midlertidige værdiansættelser kun kan udgøre et gyldigt grundlag for vedtagelsen af en afviklingshandling, hvis de følges op med en efterfølgende endelig værdiansættelse.

1. Det andet anbringendes første led

253 Med det andet anbringendes første led har appellanterne – i modsætning til, hvad Retten fastslog – gjort gældende, at værdiansættelse 1 og værdiansættelse 2 ikke opfyldte kravene i SRM-forordningens artikel 20, stk. 1 og 4.

a) Parternes argumenter

254 Med det første klagepunkt har appellanterne gjort gældende, at henset til de forbehold, der er givet udtryk for i værdiansættelse 1 og værdiansættelse 2, kan disse værdiansættelser ikke anses for at være rimelige, forsigtige og realistiske. Hvad angår værdiansættelse 1 fastslog Retten i den appellerede doms præmis 347 og 294 med urette, at ECB's vurdering af, om Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende, bevirkede, at denne værdiansættelse bortfaldt. Afviklingsinstansen må således ikke uddelegere nævnte værdiansættelse til ECB. For så vidt angår værdiansættelse 2 har de gjort gældende, at der foreligger en selvmodsigelse mellem på den ene side Rettens henvisning i den appellerede doms præmis 353 til, at værdiansættelsen skal basere sig på rimelige, forsigtige og realistiske antagelser, og på den anden side Rettens konklusion i præmis 357 heri, hvorefter disse krav var opfyldt, på trods af de forbehold, som Deloitte havde givet udtryk for.

255 Det andet klagepunkt vedrører tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20, stk. 1 og 4, sammenholdt med præciseringerne i artikel 8 i udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder. I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 359 og 360, følger det af disse bestemmelser i SRM-forordningen, at selv i tilfældet med midlertidige værdiansættelser skal vurderingen omfatte alle den pågældende enheds aktiver og passiver.

256 Med det tredje klagepunkt har appellanterne gjort gældende, at Retten med urette i den appellerede doms præmis 392 fastslog, at vurderingen i værdiansættelse 2 af visse aktiver ikke udgjorde en undervurdering i strid med denne forordnings artikel 20, stk. 1. Hvad angår lån og fordringer, der er omhandlet i den appellerede doms præmis 370 og 371, har de gjort gældende, at artikel 8 i udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder kun finder anvendelse på aktiver, der kræver særlig opmærksomhed ved værdiansættelsen. Med hensyn til den appellerede doms præmis 378 og 379 har appellanterne gjort gældende, at forskellen i værdien af skatteaktiver foretaget for det første i værdiansættelse 2 og for det andet i Banco Santanders beregninger efter afviklingen ikke kan begrundes i negative beskatningsgrundlag. I den appellerede doms præmis 386 og 387 fastslog Retten med urette, at angivelsen af en værdi på nul for virksomheden var begrundet, selv om Banco Popular havde fortsat sine aktiviteter som en særskilt enhed fra Banco Santander indtil den 4. oktober 2018. Hvad endvidere angår indvirkningen af Banco Populars ringe resultater på værdien af de immaterielle aktiver er begrundelsen i den appellerede dom rent spekulativ.

257 Med det fjerde klagepunkt har appellanterne gjort gældende, at det brede værdiinterval anvendt af Deloitte i værdiansættelse 2 er uforsigtigt, urimeligt og urealistisk. Retten anførte med urette i den appellerede doms præmis 396, at appellanterne havde bestridt troværdigheden af dette interval uden at fremføre noget specifikt argument. Selv om artikel 2, stk. 3, i udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder endvidere gør det muligt at fremsætte værdiansættelsen i form af værdiintervaller, kan Deloittes brede værdiinterval ikke opfylde kriteriet om en forsigtig, rimelig og realistisk værdiansættelse.

258 Med det femte klagepunkt har appellanterne gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 404-409 med urette forkastede deres argumenter, der rejste tvivl om beregningen af nettoaktivernes værdi i værdiansættelse 1 og værdiansættelse 2 og ECB's vurdering af, om Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende. For så vidt som disse to værdiansættelser indebærer en værdiansættelse af Banco Popular, er de sammenlignelige, uanset forskellen med hensyn til deres mål og retsgrundlag. Af de grunde, der er anført under det første klagepunkt, og som er sammenfattet i nærværende doms præmis 254, var det endvidere med urette, at Retten fastslog, at værdiansættelse 1 var bortfaldet med ECB's vurdering. Hvad angår uoverensstemmelserne mellem værdiansættelse 2 og ECB's vurdering er det uden betydning, om der anvendes en økonomisk eller en regnskabsmæssige værdi, idet værdiansættelse 2 indeholder beregninger vedrørende urentable aktiver, der er i strid med dem, der var indeholdt i ECB's vurdering af, om Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende. Under alle omstændigheder betyder den negative værdi anvendt i værdiansættelse 2, at Banco Popular var insolvent, hvilket er i åbenbar modstrid med ECB's vurdering.

259 Ifølge Kommissionen og Banco Santander skal det andet anbringendes første led afvises, for så vidt som appellanterne har begrænset sig til at gentage de argumenter, de allerede har fremført for Retten. Under alle omstændigheder er dette første led ugrundet.

260 Afviklingsinstansen og Banco Santander har gjort gældende, at dette led er ugrundet.

b) Domstolens bemærkninger

261 Hvad angår den formalitetsindsigelse, der er rejst af Kommissionen og Banco Santander, skal det bemærkes, at med det andet anbringendes første led søger appellanterne i det væsentlige at rejse tvivl om Rettens fortolkning af SRM-forordningens artikel 20, stk. 1 og 4. Endvidere indeholder appellen præcise angivelser med hensyn til de præmisser i den appellerede dom, der anfægtes, og de argumenter, som deres kritik er baseret på. Under disse omstændigheder kan der ikke ske afvisning af dette anbringendes første led.

262 Hvad angår realiteten har appellanterne fremsat fem klagepunkter til støtte for det andet anbringendes første led.

1) Det første klagepunkt

263 Med det første klagepunkt har appellanterne anfægtet den appellerede doms præmis 347 og 357 med den begrundelse, at de forbehold, der er udtrykt i værdiansættelse 1 og værdiansættelse 2, og som angår pålideligheden og spørgsmålet om, hvorvidt de kontrollerede oplysninger var tilstrækkelige, samt rigtigheden af de anførte resultater, kunne rejse tvivl om, hvorvidt disse vurderinger var rimelige, forsigtige og realistiske.

264 Hvad angår værdiansættelse 1 fremgår det af den appellerede doms præmis 296 og 347, at Retten fandt, at denne argumentation var irrelevant, for så vidt som denne værdiansættelse var bortfaldet med ECB's vurdering af, om Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende. Selv om appellanterne har gjort gældende, at Afviklingsinstansen ikke kunne »uddelegere« denne værdiansættelse til ECB, tager de ikke højde for, således som Domstolen allerede har fastslået, at SRM-forordningens artikel 18, stk. 1, andet afsnit, giver ECB en forrang med hensyn til udøvelsen af kompetencen til at foretage denne vurdering, henset til den ekspertise, som den har i kraft af sin rolle som tilsynsmyndighed. Idet ECB i denne egenskab har adgang til alle

tilsynsoplysninger om den pågældende enhed, er den bedst egnet til – henset til definitionen af nødlidende eller forventeligt nødlidende i denne forordnings artikel 18, stk. 4, første afsnit, som bl.a. henviser til elementer, der er forbundet med den pågældende enheds tilsynsmæssige stilling, såsom betingelserne for tilladelse, aktivværdien sammenlignet med passivværdien eller aktuelle og fremtidige gældsforpligtelser – at fastslå, om denne betingelse opfyldt (dom af 6.5.2021, ABLV Bank m.fl. mod ECB, C-551/19 P og C-552/19 P, EU:C:2021:369, præmis 62). I det foreliggende tilfælde skal det tilføjes, at ECB's vurdering af, om Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende, ligeledes var baseret på nyere oplysninger end værdiansættelse 1.

265 Det følger heraf, at det var uden at begå en retlig fejl, at Retten i den appellerede doms præmis 294-296 og 347 fandt, at ECB's vurdering af, om Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende, indebar, at værdiansættelse 1, som omhandler dette samme spørgsmål, bortfaldt.

266 For så vidt angår værdiansættelse 2 må det fastslås, at appellanternes argumentation hviler på en åbenbar urigtig læsning af den appellerede doms præmis 353. I modsætning til det, de har gjort gældende, begrænsede Retten sig ikke til at bemærke, at værdiansættelsen af den pågældende enhed skulle basere sig på rimelige, forsigtige og realistiske antagelser, men den fremhævede, at valuaren ligeledes skulle tage hensyn til forskellige faktorer og omstændigheder. Ifølge Rettens faktuelle konstateringer i dommens præmis 356 var værdiansættelse 2 baseret på antagelser og havde taget flere forhold i betragtning, samtidig med at den baserede sig på fremadrettede skøn og vurderinger. Endvidere anførte Retten med rette i den appellerede doms præmis 357, at visse usikkerheder og tilnærmede værdier, ligeledes henset til de tidsmæssige begrænsninger og begrænsningerne med hensyn til tilgængelige oplysninger, er uløseligt forbundet med enhver midlertidig værdiansættelse foretaget i medfør af SRM-forordningens artikel 20, stk. 10.

267 Det må under disse omstændigheder fastslås, at det var med rette og uden at modsige konstateringen i dommens præmis 353, at Retten i samme doms præmis 357 fastslog, at de forbehold, som Deloitte havde anført, ikke kunne rejse tvivl om, at værdiansættelse 2 var rimelig, forsigtig og realistisk.

268 Det første klagepunkt må følgelig forkastes som ugrundet.

2) Det andet klagepunkt

269 Appellanterne har gjort gældende, at i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 359 og 360, følger det af SRM-forordningens artikel 20, stk. 1 og 4, samt artikel 8 i udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder, at selv midlertidige værdiansættelser skal indeholde et skøn over alle aktiver og passiver uden at kunne fokusere på bestemte aktiver og passiver.

270 Det bemærkes i denne henseende, at denne forordnings artikel 20, stk. 1, bestemmer, at værdiansættelsen af aktiverne og passiverne skal være »rimelig, forsigtig og realistisk«, uden imidlertid at kræve en udtømmende fastsættelse af alle aktiver og passiver. Et sådant krav følger heller ikke af forordningens artikel 20, stk. 4, som blot anfører, at værdiansættelsen »har til formål at vurdere værdien af [...] aktiver og passiver«.

271 Selv om den midlertidige værdiansættelse, således som det er præciseret i SRM-forordningens artikel 20, stk. 10, andet punktum, hvis der er hastende omstændigheder, skal indeholde et skøn over aktiver og passiver, skal den kun opfylde kravet med hensyn til at være rimelig, forsigtig og

realistisk, så vidt det efter omstændighederne med rimelighed er praktisk muligt, hvor der er hastende omstændigheder. En udtømmelse fastsættelse af alle aktiver og passiver kan nemlig vise sig at være umulig, hvor der er hastende omstændigheder såsom dem, der kendetegner vedtagelsen af midlertidige værdiansættelser.

272 I tråd hermed fastsætter artikel 8 i udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder, at valuaren skal navnlig fokusere på områder, som er forbundet med væsentlig usikkerhed for værdiansættelsen, og som har en væsentlig indvirkning på den generelle værdiansættelse.

273 Det var under disse omstændigheder med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 359 og 360 fastslog, at Deloitte, henset til den korte periode, der var til rådighed, havde måttet prioritere undersøgelsen af de foreliggende oplysninger strengt og udelukkende fokusere på de af Banco Populars nøgleaktiver og passiver, hvis værdiansættelse var meget usikker.

274 Heraf følger, at det andet klagepunkt skal forkastes.

3) Det tredje klagepunkt

275 For så vidt angår det tredje klagepunkt skal det bemærkes, at for så vidt som Afviklingsinstansen og Kommissionen skal træffe valg af teknisk art og lave forudsigelser samt foretage komplekse vurderinger ved vedtagelsen af en afviklingsordning, må der indrømmes dem en vis skønsmargen. Henset til denne skønsmargen må den domstolskontrol, som Unionens retsinstanser skal foretage af rigtigheden af begrundelsen for en afviklingsordning, ikke føre til, at Unionens retsinstanser sætter deres eget skøn i stedet for Afviklingsinstansens og Kommissionens skøn, men har til formål at kontrollere, at denne afgørelse ikke hviler på materielt urigtige faktiske omstændigheder, og at den ikke er behæftet med et åbenbart urigtigt skøn eller magtfordrejning (jf. analogt dom af 4.5.2023, ECB mod Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis). Disse principper finder anvendelse på værdiansættelsen af et bankinstituts passiver og aktiver som fastsat i SRM-forordningens artikel 20, stk. 1, 3 10, 11 og 13, som foretages af Afviklingsinstansen eller på anmodning herom af en uafhængig ekspert.

276 Hvad angår lån og fordringer, der er omhandlet i den appellerede doms præmis 370 og 371, har appellanterne begrænset sig til at anføre, at ifølge dem finder artikel 8 i udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder kun anvendelse på aktiver, der ved værdiansættelsen kræver særlig opmærksomhed. I dommens præmis 370 fastslog Retten imidlertid, at lån og fordringer er blandt de områder, der er omhandlet i denne bestemmelse, med hensyn til hvilke der hersker væsentlig usikkerhed, og som valuaren er særligt opmærksom på. Under appellen har appellanterne ikke fremført noget argument, der specifikt anfægter denne bedømmelse, men har i det væsentlige anmodet Domstolen om at foretage en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder, hvilket falder uden for Domstolens kompetence i en appelsag. Et sådant argument skal følgelig afvises.

277 Med hensyn til den appellerede doms præmis 378 og 379 fastslog Retten, at skønnet over skatteaktiver, som Banco Santander foretog efter afviklingen af Banco Popular, ikke kunne godtgøre, at Deloitte havde foretaget en undervurdering. Retten bemærkede i denne henseende navnlig, at den værdi, som Banco Santander gav disse aktiver, afhang af bl.a. synergierne mellem Banco Santander og Banco Popular, selv om Deloitte skulle fastsætte værdien af forskellige kategorier af aktiver, ikke for en bestemt erhverver, men for enhver potentiel erhverver.

Appellanterne har bestridt, at der er grundlag for disse bedømmelser af faktisk karakter, og har følgelig anmodet Domstolen om at foretage en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder, således at deres anmodning i denne henseende må afvises.

278 Endelig henviste Retten i dommens præmis 386 og 387 til de forklaringer, som Deloitte var fremkommet med vedrørende skønsmetoden for immaterielle aktiver, samtidig med at den præciserede, at ifølge den var Banco Populars ringe resultater en indikation af de potentielle værdiforringelser for de immaterielle aktiver. I appelskriftet har appellanterne bestridt disse vurderinger og gjort gældende, at denne sidstnævnte konstatering er af ren spekulativ karakter på grundlag af de faktiske omstændigheder efter afviklingen. Det følger heraf, at appellanterne også her har anmodet Domstolen om at foretage en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder, hvilket udgør en anmodning, som må afvises på appelstadiet.

279 Heraf følger, at det tredje klagepunkt skal afvises.

4) Det fjerde klagepunkt

280 For så vidt angår det værdiinterval, der er anvendt i værdiansættelse 2, fremgår det af den appellerede doms præmis 395-400, at ifølge oplysninger fra Deloitte kunne forskellen mellem de værdier, der blev anvendt i de forskellige scenarier, begrundes i den metode, der anvendtes i denne værdiansættelse i overensstemmelse med artikel 2, stk. 3, i udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder.

281 Selv om appellanterne til støtte for appellen har gjort gældende, at det anvendte interval var for stort til at kunne anses for at være forsigtigt, rimeligt og realistisk, anerkender de, at den valgte værdiansættelsesmetode var i overensstemmelse med denne bestemmelse. De har følgelig på ny anmodet Domstolen om at foretage en ny bedømmelse af de faktiske omstændigheder, hvilket udgør en anmodning, som må afvises på appelstadiet.

282 Det fjerde klagepunkt skal følgelig afvises.

5) Det femte klagepunkt

283 Med det femte klagepunkt har appellanterne gjort gældende, at det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 404-409 ikke gav medhold i deres argumentation, hvorefter der forelå en selvmodsigelse mellem værdien af aktiver anvendt i værdiansættelse 2, der lå inden for et interval på mellem 1,3 mia. og minus 8,2 mia. EUR, og værdiansættelse 1 samt ECB's vurdering af, om Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende, som konkluderede, at Banco Popular var solvent.

284 Appellanterne har for det første i det væsentlige gjort gældende, at den omstændighed, at Afviklingsinstansen og Deloitte begge har foretaget en værdiansættelse af Banco Popular, i sig selv er tilstrækkelig til at gøre værdiansættelse 1 og værdiansættelse 2 sammenlignelige, uafhængigt af deres forskelle med hensyn til det formål, der forfølges, og deres retlige grundlag.

285 Det var imidlertid med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 406 fastslog, at de forskellige formål, der forfølges med værdiansættelse 1 og værdiansættelse 2, indebar, at disse værdiansættelser skulle støtte sig på forskellige vurderingskriterier, der er fastsat i EBA's udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder. Retten anførte således nærmere bestemt, at i

overensstemmelse med dette udkast til de reguleringsmæssige tekniske standarder tog værdiansættelse 1 primært sigte på at fastslå, om den samlede værdi af enhedens aktiver oversteg den samlede værdi af enhedens passiver, dvs. om enheden var solvent, henset til balancen, mens værdiansættelse 2 ikke skulle baseres på enhedens regnskabsmæssige værdi, men på dens økonomiske værdi.

286 Henset til disse forskelle kunne Retten uden at begå en retlig fejl forkaste argumentet om en angivelig modsigelse mellem disse værdiansættelser.

287 Henset til betragtningerne i nærværende doms præmis 264 var det for det andet med rette, at Retten fastslog, at med ECB's vurdering af, om Banco Popular var nødlidende eller forventeligt nødlidende, var værdiansættelse 1 bortfaldet, for så vidt som den vedrørte dette samme spørgsmål.

288 Hvad for det tredje angår de angivelige selvmodsigelser mellem værdiansættelse 2 og ECB's vurdering har appellanterne ikke anfægtet konstateringen i den appellerede doms præmis 409, hvorefter værdiansættelse 2 ikke skulle tage hensyn til den regnskabsmæssige værdi, men til Banco Populars økonomiske værdi, hvilket kan udelukke, at der foreligger en åbenbart modsætning mellem den negative økonomiske værdi anvendt i denne værdiansættelse og konstateringen i bl.a. ECB's vurdering, hvorefter Banco Popular var solvent.

289 I fravær af enhver præcisering af de angivelige selvmodsigelser vedrørende beregningen af urentable aktiver er argumentet om sådanne selvmodsigelser i øvrigt ikke tilstrækkeligt til at godtgøre, at Retten skulle have begået en retlig fejl.

290 Det følger heraf, at det femte klagepunkt og følgelig det andet anbringendes første led i sin helhed må forkastes som ugrundede.

2. Det andet anbringendes andet led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20, stk. 5

291 Med det andet anbringendes andet led har appellanterne gjort gældende, at Retten begik en række retlige fejl i forbindelse med dens behandling af, om værdiansættelse 1 og værdiansættelse 2 er i overensstemmelse med SRM-forordningens artikel 20, stk. 5.

a) Parternes argumenter

292 For det første har appellanterne i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 292 og 293, gjort gældende, at den analyse, der er fastsat i SRM-forordningens artikel 20, stk. 5, skal foretages af en uafhængig person og ikke af Afviklingsinstansen. For det andet var det med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 298 fastslog, at appellanterne ikke havde fremført nogen argumenter med hensyn til denne forordnings artikel 20, stk. 5, litra c), selv om de i replikken i første instans havde gjort gældende, at disse værdiansættelser ikke havde analyseret det mål, der er omhandlet i denne sidstnævnte bestemmelse. For det tredje fastslog Retten i den appellerede doms præmis 299 og 301, uden angivelse af beviselementer og uden begrundelse, at værdiansættelse 2 indeholdt den analyse, der er fastsat i forordningens artikel 20, stk. 5, litra b), f) og g).

293 Banco Santander har gjort gældende, at det andet anbringendes andet led ikke kan antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at appellanterne har begrænset sig til at gentage de argumenter, de allerede fremsatte for Retten. Under alle omstændigheder er dette led ugrundet.

294 Kommissionen, Afviklingsinstansen og Kongeriget Spanien har gjort gældende, at dette anbringendes andet led er ugrundet.

b) Domstolens bemærkninger

1) Om formaliteten

295 Hvad angår formalitetsindsigelsen rejst af Banco Santander skal det bemærkes, at med det andet anbringendes andet led tager appellanterne sigte på at anfægte Rettens fortolkning af SRM-forordningens artikel 20, stk. 5, samtidig med at de anfægtede præmisser i den appellerede dom og de argumenter, der ligger til grund for anfægtelsen, præciseres. Dette anbringendes andet led kan derfor ikke afvises i sin helhed.

296 Når dette er sagt, og hvad angår det tredje klagepunkt fremført til støtte for dette led fastslog Retten, under henvisning til den omtvistede afviklingsordning og rapporten fra Deloitte, at denne sidstnævnte havde taget hensyn til de mål, der er fastsat i forordningens artikel 20, stk. 5, litra b), f) og g), med henblik på sin analyse. Selv om appellanterne nu har påberåbt sig, at der ikke foreligger en analyse af disse mål i værdiansættelse 2, har de anfægtet Rettens bedømmelse af de faktiske omstændigheder uden dog at påberåbe sig en urigtig gengivelse. Det tredje klagepunkt under det andet anbringendes andet led skal derfor afvises.

2) Om realiteten

297 For så vidt angår det første klagepunkt skal det bemærkes, at SRM-forordningens artikel 20, stk. 5, præciserer de mål, som værdiansættelsen af aktiver og passiver, der er fastsat i dens artikel 20, stk. 1, skal forfølge. Selv om denne sidstnævnte bestemmelse bestemmer, at denne værdiansættelse skal foretages af en person, som er uafhængig af alle offentlige myndigheder, herunder Afviklingsinstansen og den nationale afviklingsmyndighed, og af den pågældende enhed, fastsætter denne forordnings artikel 20, stk. 3, udtrykkeligt, at Afviklingsinstansen kan foretage en midlertidig værdiansættelse af aktiver og passiver, såfremt en uafhængig værdiansættelse ikke er mulig.

298 Det var således med rette, at Retten i den appellerede doms præmis 292 og 293 fastslog, at analysen af det mål, der er omhandlet i SRM-forordningens artikel 20, stk. 5, litra a), ikke altid skal foretages af en uafhængig ekspert.

299 Det første klagepunkt under det andet anbringendes andet led er følgelig ugrundet.

300 Hvad angår det andet klagepunkt er det korrekt, at appellanterne med rette har anfægtet rigtigheden af konstateringen i den appellerede doms præmis 298, hvorefter de ikke havde fremført specifikke argumenter vedrørende det mål, der er anført i SRM-forordningens artikel 20, stk. 5, litra c), i stævningen og replikken i første instans. I replikken havde de således faktisk påberåbt sig fraværet af værdiansættelse i forhold til dette mål.

301 Det forholder sig ikke desto mindre således, og således som generaladvokaten har anført i punkt 48 i forslaget til afgørelse, at Retten uden at begå en retlig fejl i den appellerede doms præmis 302 og 303 ikke desto mindre kunne fastslå, at værdiansættelse 1 var i overensstemmelse med disse bestemmelser i SRM-forordningen på grundlag af denne forordnings artikel 20, stk. 10 og 11.

302 Det bemærkes i denne henseende, at forordningens artikel 20, stk. 10, præciserer, at selv om visse af kravene til værdiansættelse skal overholdes i hastetilfælde, er der andre, der kun skal overholdes så vidt muligt. I henhold til disse to typer af krav nævner denne bestemmelse imidlertid ikke analysen af formålene med værdiansættelsen, der er omhandlet i samme forordnings artikel 20, stk. 5.

303 Endvidere fastsætter SRM-forordningens artikel 20, stk. 11, udtrykkeligt, at en værdiansættelse, der ikke opfylder alle kravene som fastsat i forordningens artikel 20, stk. 1 og 4-9, anses for at være midlertidig, indtil en uafhængig person har foretaget en værdiansættelse, der fuldt ud opfylder alle kravene som fastsat i de nævnte stykker. I henhold til denne forordnings artikel 20, stk. 13, er en sådan midlertidig værdiansættelse et gyldigt grundlag for, at Afviklingsinstansen kan træffe afgørelse om afviklingsforanstaltninger. Den angivelige manglende hensyntagen til det formål, der er omhandlet i samme forordnings artikel 20, stk. 5, litra c), har således ikke til følge, at værdiansættelsen er ulovlig, men alene, at den er af midlertidig karakter.

304 Det andet klagepunkt under det andet anbringendes andet led er følgelig uvirksomt.

305 Det følger heraf, at det andet anbringendes andet led delvist skal afvises, delvist skal forkastes som ugrundet.

3. Det andet anbringendes tredje led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20, stk. 7 og 9

306 Med andet anbringendes tredje led har appellanterne påberåbt sig en tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20, stk. 7 og 9. Dette led er opdelt i to klagepunkter.

a) Parternes argumenter

307 Med det første klagepunkt har appellanterne gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 417 og 418 tilsidesatte SRM-forordningens artikel 20, stk. 7, ved at fastslå, at manglerne i de regnskabsdokumenter, der er nævnt i værdiansættelse 2, ikke var relevante med den begrundelse, at de var at finde i den del af rapporten, som var indeholdt i analysen af likviditetsscenariet. Værdiansættelse 2 vurderede imidlertid netop, på grundlag af denne samme bestemmelse, om investorerne ville være blevet bedre eller mindre gunstigt behandlet i et likviditetsscenario.

308 Med det andet klagepunkt vedrørende tilsidesættelse af denne forordnings artikel 20, stk. 9, har appellanterne gjort gældende, at Retten tilsidesatte selve ordlyden af denne bestemmelse ved i dommens præmis 421-423 at fastslå, at spørgsmålet om behandlingen af de forskellige kategorier af aktionærer og kreditorer i et likviditetsscenario, ikke var omfattet af værdiansættelse 2, men af værdiansættelse 3.

309 Ifølge Banco Santander kan det andet anbringendes tredje led ikke antages til realitetsbehandling med den begrundelse, at appellanterne har begrænset sig til at gentage de argumenter, de allerede har fremsat for Retten. Under alle omstændigheder er dette led under det andet anbringende ugrundet.

310 Kommissionen, Afviklingsinstansen og Kongeriget Spanien har anført, at dette anbringendes tredje led er ugrundet.

b) Domstolens bemærkninger

311 For så vidt angår formalitetsindsigelsen skal det bemærkes, at med det andet anbringendes tredje led har appellanterne gjort gældende, at Retten i den appellerede doms præmis 417 og 418 samt 421-423 med urette forkastede flere klagepunkter, hvorved der blev sat spørgsmålstegn ved, hvorvidt værdiansættelse 2 var i overensstemmelse med SRM-forordningens artikel 20, stk. 7 og 9.

312 I modsætning til, hvad Banco Santander har gjort gældende, har appellanterne således ikke begrænset sig til at gentage de argumenter, de havde fremført i første instans, således at disse argumenter kan antages til realitetsbehandling.

313 Når dette er sagt, skal det andet anbringendes tredje led imidlertid forkastes som uvirksomt.

314 Hvad angår det første klagepunkt under dette led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20, stk. 7, skal det bemærkes, at de anfægtede præmisser i den appellerede dom indgår i Rettens behandling af appellanternes argumentation, hvorefter værdiansættelse 2 skulle suppleres med en ajourført balance og en redegørelse for den finansielle stilling af hver enkelt enhed, der indgik i Banco Popular-koncernen.

315 Da Retten forkastede denne argumentation, baserede den sig – i den appellerede doms præmis 416-419 – imidlertid kun for fuldstændighedens skyld på, at de dokumenter, der var fremlagt for den, savnede relevans. I dommens præmis 415 havde Retten således allerede bemærket, at et sådant krav ikke fulgte af forordningens artikel 20, stk. 7. Den anførte endvidere i samme doms præmis 414, at i medfør af denne forordnings artikel 20, stk. 10, skal en midlertidig værdiansættelse såsom værdiansættelse 2 kun opfylde kravene i samme forordnings artikel 20, stk. 7 og 9, for så vidt som det efter omstændighederne med rimelighed er praktisk muligt.

316 Disse betragtninger, som appellanterne ikke har bestridt under appellen, udgør et tilstrækkeligt grundlag for at forkaste deres argument om tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20, stk. 7.

317 Hvad angår det andet klagepunkt under det andet anbringendes tredje led vedrørende tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20, stk. 9, har appellanterne begrænset sig til at anfægte den appellerede doms præmis 421-423, idet Retten heri fandt, at spørgsmålet om behandlingen af de forskellige kategorier af aktionærer og kreditorer i et likviditetsscenario ikke var omfattet af værdiansættelse 2, men af værdiansættelse 3.

318 Det fremgår imidlertid af dommens præmis 420, 421 og 423 in fine, at da Retten forkastede deres argument om en tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20, stk. 9, støttede den sig ligeledes på den konstatering, at værdiansættelse 2 havde overholdt de krav, der følger af denne bestemmelse, for så vidt som det efter omstændighederne med rimelighed var praktisk muligt i overensstemmelse med forordningens artikel 20, stk. 10. Appellanterne har imidlertid ikke bestridt denne konstatering, hvorfor det andet klagepunkt ligeledes er uvirksomt.

319 Det andet anbringendes tredje led skal følgelig forkastes.

4. Det andet anbringendes fjerde led vedrørende en tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 20, stk. 10 og 11

a) Parternes argumenter

320 Med det andet anbringendes fjerde led har appellanterne gjort gældende, at Retten tilsidesatte SRM-forordningens artikel 20, stk. 10 og 11, idet den i den appellerede doms præmis 277-284 fastslog, at den manglende vedtagelse af en efterfølgende endelig værdiansættelse ikke kunne påvirke gyldigheden af den omtvistede afviklingsordning.

321 I medfør af forordningens artikel 20, stk. 13, skal en midlertidig værdiansættelse således foretages i henhold til denne artikels stk. 10 og 11 for at udgøre et gyldigt grundlag for, at der kan træffes afgørelse om afviklingsforanstaltninger, og dette inden afviklingen. Det følger imidlertid af denne forordnings artikel 20, stk. 11, at en midlertidig værdiansættelse skal efterfølges af en efterfølgende endelig værdiansættelse. I modsat fald er forpligtelsen til at foretage endelige værdiansættelser uden betydning.

322 Selv om de krav, der er fastsat i SRM-forordningens artikel 20, stk. 1, 7 og 9, i medfør af denne artikels stk. 10 kun skulle overholdes i det omfang, dette efter omstændighederne med rimelighed er praktisk muligt, fritager denne bestemmelse ikke udtrykkeligt Afviklingsinstansen for at overholde de krav, der følger af denne forordnings artikel 20, stk. 5. I denne sammenhæng har appellanterne tilføjet, at det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 283 og 284 forkastede deres argument om, at afvisningen af at vedtage endelige værdiansættelser bekræfter unøjagtigheden af de midlertidige udgaver af disse værdiansættelser.

323 Kommissionen, Afviklingsinstansen, Kongeriget Spanien og Banco Santander har bestridt rigtigheden af denne argumentation.

b) Domstolens bemærkninger

324 Med det andet anbringendes fjerde led har appellanterne anfægtet den appellerede doms præmis 277-284 med den begrundelse, at en midlertidig værdiansættelse ifølge dem kan kun udgøre et gyldigt grundlag for, at der kan træffes afgørelse om afviklingsforanstaltninger, hvis den følges op med en efterfølgende endelig værdiansættelse.

325 I denne henseende er det ganske vist korrekt, at SRM-forordningens artikel 20, stk. 13, omhandler midlertidige værdiansættelser foretaget »i henhold til [denne artikels] stk. 10 og 11«, hvilket tyder på, at en midlertidig værdiansættelse skal overholde de betingelser, der er fastsat i nævnte artikels stk. 10 og 11, for at kunne udgøre et gyldigt grundlag for vedtagelsen af en afviklingshandling. Forordningens artikel 20, stk. 11, bestemmer imidlertid, at en værdiansættelse, der ikke opfylder alle kravene som fastsat i stk. 1 og 4-9 i denne artikel 20, anses for at være midlertidig, »indtil en uafhængig person[...] har foretaget en [...] efterfølgende endelig[...] værdiansættelse [...], så snart det er praktisk muligt«. Det følger af denne ordlyd, bl.a. af konjunktionen »indtil«, at gennemførelsen af efterfølgende endelig værdiansættelse ikke udgør en betingelse for, at en værdiansættelse kan anses for at være midlertidig.

326 Det er med urette, at appellanterne har gjort gældende, at denne fortolkning kan fratage den efterfølgende endelige værdiansættelse som fastsat i SRM-forordningens artikel 20, stk. 11, enhver effektiv virkning. I henhold til denne bestemmelse har denne nemlig til formål dels at sikre, at eventuelle tab i den pågældende enhed anerkendes fuldt ud i dens bogføring, dels ved vedtagelsen at indgå i afgørelsen om at nedskrive kreditorernes fordringer eller øge værdien af det betalte vederlag i henhold til forordningens artikel 20, stk. 12.

327 Idet den efterfølgende endelige værdiansættelse endvidere, henset til dette mål, nødvendigvis finder sted efter vedtagelsen af afviklingsordningens godkendelse, skal det bemærkes, at det følger af fast retspraksis, at lovligheden af en EU-retsakt skal bedømmes på grundlag af de faktiske og retlige omstændigheder, der forelå på den dato, da retsakten blev vedtaget (dom af 3.9.2015, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Kommissionen, C-398/13 P, EU:C:2015:535, præmis 22 og den deri nævnte retspraksis).

328 Det var følgelig uden at begå en retlig fejl, at Retten i den appellerede doms præmis 277-284 fastslog, at den manglende vedtagelse af en efterfølgende endelig værdiansættelse ikke kunne påvirke gyldigheden af den omstvistede afviklingsordning.

329 Hvad angår udsagnet om, at afvisningen af at vedtage en efterfølgende endelig værdiansættelse bekræfter unøjagtigheden af de midlertidige udgaver, anførte Retten med rette, at dette udsagn er rent spekulativt og under alle omstændigheder ikke rejser tvivl om fraværet af en efterfølgende endelig værdiansættelse, uden værdiansættelse 2.

330 Selv om appellanterne i øvrigt har anført, at SRM-forordningens artikel 20, stk. 10, ikke omhandler de krav, der følger af denne artikels stk. 5, skal det bemærkes, at dette argument angår retlige fejl, der er påberåbt under det andet klagepunkt under det andet anbringendes andet led, og skal derfor af de samme grunde som dem, der er anført i nærværende doms præmis 300-303, forkastes.

331 Det følger heraf, at dette anbringendes fjerde led er ugrundet.

G. Om det tredje anbringende vedrørende erstatningskravet i forbindelse med annullationen af den omtvistede afviklingsordning og afgørelse 2017/1246

332 Med det tredje anbringende har appellanterne gjort gældende, at det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 590 og 591 afviste deres erstatningskrav i forbindelse med annullationen af den omtvistede afviklingsordning og afgørelse 2017/1246.

333 Som generaladvokaten har anført i punkt 60 i forslaget til afgørelse, har appellanterne i denne henseende begrænset sig til at identificere de præmisser i den appellerede dom, der anfægtes, og anføre, at de fastholder deres argumenter med hensyn til ulovligheden af disse afgørelser samt deres erstatningskrav på grundlag af denne ulovlighed, uden dog at præcisere den retlige fejl, Retten angiveligt skulle have begået.

334 I henhold til Domstolens faste praksis, som er nævnt i nærværende doms præmis 140, skal et appelskrift imidlertid præcist angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom eller kendelse, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises.

335 Under disse omstændigheder må det fastslås, at det tredje anbringende skal afvises.

H. Om det fjerde anbringendes første led vedrørende en tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen

336 Med det fjerde anbringendes første led har appellanterne gjort gældende, at Retten ved behandlingen af deres søgsmål om ansvar uden for kontraktforhold som følge af en tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen begik flere retlige fejl ved fortolkningen af artikel 339 TEUF og af SRM-forordningens artikel 88 og 91, sammenholdt med 116. betragtning hertil. Dette led er opdelt i otte klagepunkter.

1. Parternes argumenter

337 For det første har appellanterne gjort gældende, at Retten tilsidesatte de krav om at udvise omhu og forsigtighed, der følger af SRM-forordningens artikel 88 og 91, sammenholdt med 116. betragtning hertil, samt artikel 339 TEUF, ved i den appellerede doms præmis 613 og 616-618 at fastslå, at Afviklingsinstansens formand hverken havde tilsidesat fortrolighedsprincippet eller tavshedspligten i forbindelse med sit interview til TV-kanalen Bloomberg. Under dette interview bekræftede Afviklingsinstansens formand nemlig, at Afviklingsinstansen var i færd med at overvåge Banco Popular, i modsætning til, hvad en normalt forsigtig og påpasselig administration ville have gjort.

338 Henset til 116. betragtning til SRM-forordningen må det lægges til grund, at den oplysning, at Afviklingsinstansen er i færd med at undersøge et konkret institut, kan være tilstrækkelig til, at det kan få negative konsekvenser for det pågældende institut. Appellanterne har i denne henseende anført, at det forhold, at der tidligere har været negative kommentarer i pressen om Banco Popular, som langt fra fritager Afviklingsinstansen fra sit ansvar, burde have foranlediget den til at udvise stor forsigtighed vedrørende enhver nævnelse af Banco Popular. I øvrigt kunne markedet have tolket de udtalelser, der blev fremsat i nævnte interview, som et tegn på, at en afviklingshandling ville kunne blive vedtaget.

339 De har for det andet i det væsentlige gjort gældende, at der er blevet anvendt forskellige juridiske kriterier. Ved behandlingen af Afviklingsinstansens ansvar begrænsede Retten i den appellerede doms præmis 615 og 616 rækkevidden af 116. betragtning til SRM-forordningen til situationer, hvor det specifikt er blevet afsløret, at en bank ville blive bragt under afvikling. Derimod fandt Retten – i forbindelse med behandlingen af retten til at blive hørt i dommens præmis 485-488 – at den blotte meddelelse af oplysninger om, at en enhed er nødlidende eller forventeligt nødlidende, kan have negative virkninger.

340 For det tredje minimerede Retten i dommens præmis 613 og 616 betydningen af virkningerne af udtalelserne fra Afviklingsinstansens formand vedrørende Banco Populars situation ved at sammenligne disse udtalelser med en tidligere artikel i avisen *El Confidencial* den 15. maj 2017, som fortalte, at Banco Popular var genstand for en inspektion fra ECB. Imidlertid kan ECB's undersøgelse i sin egenskab af banktilsynsmyndighed, som der fortælles om i denne avisartikel, på ingen måde sammenlignes med at blive overvåget af Afviklingsinstansen. Endvidere kan offentliggørelsen af en artikel i den ikke-finansielle presse heller ikke sammenlignes med udtalelserne fra Afviklingsinstansens formand på TV-kanalen Bloomberg. Til forskel fra datoen for de nævnte udtalelser fremgår datoen for avisartiklens offentliggørelse den 15. maj 2017 i øvrigt ikke af noget officielt dokument som en dato for, hvornår indskudsflugten eller kurstab kunne konstateres.

341 Hvad for det fjerde angår den avisartikel, der blev offentliggjort af nyhedsbureauet Reuters den 31. maj 2017, har appellanterne gjort gældende, at i modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 625, lod udslippet af de interne oplysninger, der blev omtalt i denne artikel, markedet forstå, at Banco Popular ville blive bragt under afvikling, uanset den dementi, der blev givet i Afviklingsinstansens senere pressemeddelelse. Hvad angår betragtningerne i dommens præmis 627-632 har de gjort gældende, at selv om de øvrige avisartikler, der fremkom den 11. og den 15. maj 2017 i avisen *El Confidencial*, allerede havde bragt Banco Populars risiko for konkurs op, nævnte ingen af disse artikler EU-kilder, til forskel fra den nævnte artikel offentliggjort af nyhedsbureauet Reuters. Under alle omstændigheder så Retten bort fra den virkelighed, at der er blevet etableret en forbindelse mellem artiklen fra nyhedsbureauet Reuters af 31. maj 2017 og de udtalelser, som Afviklingsinstansens formand var fremkommet med den 23. maj 2017, hvilket fremprovokerede en generel panik på markedet.

342 For det femte har appellanterne gjort gældende, at 116. betragtning til SRM-forordningen og artikel 88 heri etablerer en afkræftelig formodning om, at der består en årsagsforbindelse mellem på den ene side udtalelser, lækager og andre meddelelser til offentligheden, der er sket i strid med fortrolighedsforpligtelsen, og på den anden side den skade, der er forårsaget. I tilfælde af tilsidesættelse af denne forpligtelse er der således omvendt bevisbyrde, og det påhviler EU-organerne at bevise, at der ikke foreligger en sådan forbindelse. Retten begik en retlig fejl i den appellerede doms præmis 636-641 ved ikke at tage denne formodning i betragtning.

343 De har for det sjette gjort gældende, at de to interne skrivelser vedrørende en potentiel lækage af oplysninger af henholdsvis 10. og 18. august 2017, som de fremlagde for Retten, viser, at Afviklingsinstansen ikke havde indført nogen effektiv automatisk mekanisme for kontrol af eller advarsel om sådanne lækager og formandens udtalelser. I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 644 og 645, var fraværet af en sådan mekanisme relevant for bedømmelsen af en tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen.

344 For det syvende var det med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 609 og 610 afstod fra at tage stilling til deres argumenter vedrørende lækager af oplysninger til de spanske administrative myndigheder, som omfatter et medlem af Afviklingsinstansen.

345 For det ottende og sidste har appellanterne kritiseret, at Retten i den appellerede doms præmis 647-651 afviste deres klagepunkt vedrørende Afviklingsinstansens og Kommissionens angivelige passivitet med den begrundelse, at de ikke havde forklaret, hvad de kritiserede Kommissionen og Afviklingsinstansen for, eller for hvilken bestemmelse de påberåbte sig en tilsidesættelse, og at såfremt de havde henvist til de argumenter, der var fremsat under annullationssøgsmålet, var disse argumenter allerede blevet forkastet.

346 I punkt 169, nr. ii) og iii), i stævningen i første instans gjorde de imidlertid gældende – i forbindelse med Afviklingsinstansens udtalelser og lækager og beslutningsprocessen – at der var sket en tilsidesættelse af princippet om god forvaltning og princippet om rettidig omhu, princippet om nemo auditur, begrundelsespligten og proportionalitetsprincippet i forhold til chartrets artikel 17 samt princippet om ikke-forskelsbehandling. Disse principper og grundlæggende rettigheder kan medføre, at Afviklingsinstansen og Kommissionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold ved tilsidesættelse af SRM-forordningens artikel 88 og mangel på omhyggelighed og forsigtighed ved gennemførelsen af denne forordnings artikel 18, for så vidt som de før tid havde vedtaget en afviklingshandling over for Banco Popular, samtidig med at der

blev begået en række ulovlige undladelser og handlinger, som forvoldte appellanterne et tab. Appellanterne har gjort gældende, at de fastholder disse klagepunkter, idet de påberåber sig de retlige fejl, der er gjort gældende under det første og det andet anbringende.

347 Afviklingsinstansen har gjort gældende, at det fjerde anbringendes første led skal afvises med den begrundelse, at appellen, under dette led, begrænser sig til at gentage de argumenter, de allerede har fremført i første instans. Kommissionen har af samme grunde fremsat en formalitetsindsigelse over for det ottende klagepunkt, der er fremsat til støtte for dette led, idet det gøres gældende, at de udsagn, der er fremsat, er generelle og upræcise, hvilket forhindrer modparten i at forsvare sig hensigtsmæssigt.

2. Domstolens bemærkninger

348 For så vidt som Afviklingsinstansen har gjort gældende, at det fjerde anbringendes første led begrænser sig til at gentage de argumenter, der allerede er fremsat i første instans, skal det indledningsvis bemærkes, at under dette led tager appellen i det væsentlige sigte på at rejse tvivl om rigtigheden af Rettens begrundelse vedrørende en række retlige spørgsmål, som den blev forelagt for så vidt angår Afviklingsinstansens og/eller Kommissionens tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen. For så vidt som dette led indeholder præcise angivelser med hensyn til de præmisser i den appellerede dom, der anfægtes, kan det endvidere ikke afvises i sin helhed.

349 For det øvrige begrænser formalitetsindsigelserne sig til bestemte klagepunkter fremsat til støtte for det fjerde anbringendes første led. Disse indsigelser vil blive behandlet i forbindelse med analysen vedrørende det pågældende klagepunkt.

a) Det første til det tredje klagepunkt vedrørende en tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen

350 Med det første til det tredje klagepunkt under det fjerde anbringendes første led har appellanterne i det væsentlige gjort gældende, at den appellerede doms præmis 611-618 er behæftet med en urigtig fortolkning og anvendelse af den fortrolighedsforpligtelse, der følger af artikel 339 TEUF og SRM-forordningens artikel 88 og 91, sammenholdt med 116. betragtning hertil, henset til de bemærkninger, som Afviklingsinstansens formand fremkom med i interviewet til TV-kanalen Bloomberg den 23. maj 2017.

351 Hvad for det første angår fortolkningen af denne forpligtelse har appellanterne kritiseret Retten for ikke at have fastslået, at den oplysning, at Afviklingsinstansen overvåger en bestemt enhed, kan udgøre en tilsidesættelse af nævnte forpligtelse.

352 I henhold til artikel 339 TEUF har medlemmerne af EU's institutioner, EU-tjenestemænd og øvrige ansatte – selv efter at deres hverv er ophørt – en forpligtelse til ikke at give oplysninger om forhold, som ifølge deres natur er tjenestehemmeligheder, navnlig oplysninger om virksomheder og om deres forretningsforbindelser eller omkostningsforhold.

353 For så vidt angår Afviklingsinstansen bestemmer SRM-forordningens artikel 88, stk. 1, at medlemmerne af Afviklingsinstansen, og navnlig Afviklingsinstansens ansatte, er omfattet af kravene om tavshedspligt i artikel 339 TEUF og i de relevante bestemmelser i EU-retten. I denne henseende har de navnlig forbud mod at videregive fortrolige oplysninger, som de modtager som led i deres arbejde eller fra en kompetent myndighed eller afviklingsmyndighed under udførelsen

af deres funktioner, undtagen navnlig i forbindelse med udøvelsen af deres arbejde i henhold til denne forordning eller i summarisk eller samlet form, som forhindrer identifikation af den pågældende enhed. Når dette er sagt, præciserer SRM-forordningen ikke selv, hvad der udgør fortrolige oplysninger.

354 I denne henseende anføres det nærmere i 116. betragtning til denne forordning, indledningsvis, »at nærmere oplysninger om indholdet af afviklingsplaner og resultatet af en vurdering af disse planer kan have vidtrækkende konsekvenser, navnlig for de berørte institutter«, og at »[e]nhver oplysning vedrørende en afgørelse, som kommer frem, før afgørelsen er truffet, det være sig om opfyldelsen af betingelserne for afvikling, om brugen af et bestemt værktøj eller om enhver foranstaltning under sagsbehandlingen, må antages at have indvirkning på de almene og private interesser, der er berørt af foranstaltningen«.

355 Dernæst fremgår det i denne betragtning, at »den oplysning, at Afviklingsinstansen og nationale afviklingsmyndigheder er i færd med at undersøge et konkret institut, [kan] være tilstrækkelig til, at det kan få negative konsekvenser for det pågældende institut«, og at det »derfor [er] nødvendigt at sikre, at der forefindes passende mekanismer til at bevare fortroligheden af sådanne oplysninger«.

356 Endelig specificerer nævnte betragtning de således omhandlede oplysninger, nemlig »det nærmere indhold af afviklingsplaner og resultatet af eventuelle vurderinger foretaget i den forbindelse«. Disse oplysninger vedrører, i lighed med dem, der er omhandlet i nærværende doms præmis 354, en afviklingsforanstaltning.

357 Det følger heraf, at den oplysning, at Afviklingsinstansen og nationale afviklingsmyndigheder er i færd med at undersøge en enhed, navnlig i forbindelse med eller med henblik på en afviklingsprocedure eller afviklingsforanstaltning, kan have en negativ indvirkning på denne enhed og derfor skal anses for at være omfattet af den fortrolighedsforpligtelse, der er fastsat i SRM-forordningens artikel 88, stk. 1.

358 Derimod viser 15. og 89. betragtning til denne forordning den forbindelse, der består mellem de tilsynsopgaver, der er tildelt inden for rammerne af SSM, navnlig til ECB, og den opgave, som Afviklingsinstansen er betroet ved SRM-forordningen. Det følger således heraf, at med henblik på at optimere SRM's effektivitet skal Afviklingsinstansen arbejde tæt sammen med ECB og de øvrige myndigheder, der har beføjelse til at føre tilsyn med enheder inden for rammerne af SSM, navnlig vedrørende koncerner, der er omfattet af ECB's tilsyn på et konsolideret grundlag. På denne baggrund fastsætter SRM-forordningens artikel 30, stk. 2 – navnlig, men ikke begrænset til, under afviklingsplanlægningen, i forbindelse med tidlig indgriben og under afviklingen – at Afviklingsinstansen og ECB har pligt til at arbejde tæt sammen og at forsyne hinanden med alle oplysninger, der er nødvendige for, at de kan udføre deres opgaver.

359 Afviklingsinstansen er således, ligesom ECB, forpligtet til at følge udviklingen på de finansielle markeder og navnlig føre tilsyn med de institutter, der er omfattet af forordningen, for at kunne gribe effektivt og hurtigt ind, såfremt et kreditinstitut er nødlidende eller forventeligt nødlidende.

360 Den ene oplysning om, at Afviklingsinstansen sammen med ECB fører tilsyn med et kreditinstitut, blandt andre institutter omfattet af SRM-forordningen, kan principielt ikke anses for at være omfattet af den fortrolighedsforpligtelse, der er fastsat i SRM-forordningens artikel 88, stk. 1, hvor der ikke er yderligere forhold, der kan indikere, at Afviklingsinstansen handler i forbindelse med eller med henblik på en afviklingsprocedure eller afviklingsforanstaltning.

361 I den foreliggende sag fremgår det af den appellerede doms præmis 613 og 615-617, at Retten netop baserede sig på den antagelse, at de pågældende oplysninger ikke vedrørte en særlig situation for den pågældende enhed og/eller ikke kunne forbinde denne med en afviklingsprocedure eller afviklingsforanstaltning.

362 Hvad angår uddraget af det interview, der er nævnt i dommens præmis 612, anførte Retten således i præmis 613, 615 og 616 heri, at udtalelserne var generelle og ikke nævnte muligheden for en afviklingshandling over for Banco Popular, og navnlig at der ikke kunne drages nogen konklusion heraf hvad angår den forestående iværksættelse af en sådan afviklingshandling, og endnu mindre hvad angår det afviklingsinstrument, som Afviklingsinstansen ville kunne tage i anvendelse. Med hensyn til det andet uddrag citeret i dommens præmis 617 begrænsede Retten sig til at anføre, at dette uddrag ikke vedrørte Banco Populars særlige situation.

363 Under disse omstændigheder er det med urette, at appellanterne under det første og det tredje klagepunkt har gjort gældende, at Retten baserede sig på en urigtig fortolkning af SRM-forordningens artikel 88, stk. 1, sammenholdt med 116. betragtning hertil.

364 Endvidere skal det andet klagepunkt vedrørende en angivelig selvmodsigende begrundelse forkastes. Såvel i den appellerede doms præmis 615 og 616 som i dens præmis 485-488 undersøgte Retten således, med næsten identisk ordlyd, om de pågældende oplysninger kunne afsløre, at Banco Popular kunne blive bragt under afvikling. Retten baserede sig derfor på det samme juridiske kriterium ved bedømmelsen af den eventuelle tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen.

365 Hvad for det andet angår anvendelsen af SRM-forordningens artikel 88, stk. 1, sammenholdt med 116. betragtning hertil, har appellanterne i det væsentligste anfægtet bedømmelsen af uddraget af interviewet, der er citeret i den appellerede doms præmis 612. I dette uddrag svarede Afviklingsinstansens formand på et spørgsmål, der specifikt handlede om Banco Populars situation, som følger:

»Well, I am never talking about individual banks. There are more banks than just one on our radar screen and of course, Banco Popular is also a case we are watching but it is not the only one we are watching.«

366 Appellanterne har i det væsentlige gjort gældende, at Afviklingsinstansens formand implicit afslørede en mulig afviklingsprocedure over for Banco Popular, idet det anførtes, at Afviklingsinstansen var i gang med at overvåge denne bank.

367 Det bemærkes i denne henseende, at Retten i den appellerede doms præmis 613 baserede sig på den konstatering, at de udtalelser, der citeredes i dommens præmis 612, og som er gengivet i nærværende doms præmis 365, ikke henviste til Afviklingsinstansens individuelle undersøgelse af Banco Popular med henblik på en afviklingsprocedure eller afviklingsforanstaltning, men generelt til »de« institutter, dvs. samtlige de institutter, af hvilke Afviklingsinstansen i samarbejde med ECB sikrer tilsynet med som led i SSM.

368 For så vidt som appellanterne ikke i denne henseende har påberåbt sig nogen urigtig gengivelse, skal Domstolens behandling inden for rammerne af nærværende appel ske på grundlag af denne konstatering fra Retten.

369 Det følger heraf, at henset til konstateringerne i nærværende doms præmis 358-360, begik Retten ikke en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 613 fandt, at den omstændighed, at Banco Popular, i dens egenskab af et kreditinstitut, der er omfattet af SSM, er overvåget af Afviklingsinstansen i samarbejde med ECB, ikke er en fortrolig oplysning som omhandlet i artikel 339 TEUF og SRM-forordningens artikel 88 og 91, sammenholdt med 116. betragtning til denne forordning.

370 I denne sammenhæng har appellanterne tillige gjort gældende dels, at Afviklingsinstansens formand burde have udvist den største forsigtighed, henset til den negative mediedækning af Banco Popular, dels at markedet kunne have tolket udtalelserne fremsat i det interview, der blev givet til TV-kanalen Bloomberg den 23. maj 2017, som et tegn på en mulig afviklingshandling over for denne bank.

371 Det er i denne henseende tilstrækkeligt at bemærke, at hvor der ikke meddeles fortrolige oplysninger i dette interview, giver disse omstændigheder ikke mulighed for at fastslå, at Afviklingsinstansens formand skulle have tilsidesat fortrolighedsforpligtelsen.

372 Det første til det tredje klagepunkt under det fjerde anbringendes første led skal følgelig forkastes som ugrundede.

b) Det fjerde klagepunkt vedrørende en angivelig lækage af interne oplysninger

373 Med det fjerde klagepunkt under det fjerde anbringendes første led har appellanterne gjort gældende, at det var med urette, at Retten fastslog, at avisartiklen offentliggjort den 31. maj 2017 af nyhedsbureauet Reuters ikke var af en sådan art, at det var godtgjort, at den udgjorde en lækage af fortrolige oplysninger, som indebærer Afviklingsinstansens og Kommissionens tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen.

374 Det fremgår i denne henseende af den appellerede doms præmis 619-633, at Retten afviste, at der forelå en tilsidesættelse af denne forpligtelse med den begrundelse, for det første at de lækager af oplysninger, som der refereres i denne artikel, indeholdt oplysninger, der enten blev dementeret af Afviklingsinstansen eller allerede var offentlige. For det andet fastslog Retten i dommens præmis 634-643, at det ikke for Retten var godtgjort, at Afviklingsinstansen eller Kommissionen var årsag til de lækager, der lå til grund for disse oplysninger.

375 I forbindelse med det fjerde klagepunkt under det fjerde anbringendes første led har appellanterne begrænset sig til at anfægte den appellerede doms præmis 625 og 627-632. De har i modsætning til, hvad Retten fastslog i disse præmisser, gjort gældende, at den interne lækage, som der refereres til i den avisartikel, der den 31. maj 2017 blev offentliggjort af nyhedsbureauet Reuters, lod forstå, at Banco Popular ville blive bragt under afvikling, og at disse oplysninger ikke var offentlige, uanset at andre artikler tidligere havde refereret til de samme oplysninger, med den begrundelse, at disse andre artikler ikke havde nævnt EU-kilder.

376 Appellanterne har derimod ikke anfægtet konstateringerne i den appellerede doms præmis 634-639, hvorefter de ikke for Retten havde godtgjort, at den angivelige interne lækage af oplysninger kunne tilregnes en tjenestemand ved Kommissionen eller en ansat i Afviklingsinstansen.

377 For så vidt som Retten, på grundlag af disse sidstnævnte konstateringer, uden at begå en retlig fejl kunne fastslå, at det ikke var godtgjort, at Kommissionen eller Afviklingsinstansen havde tilsidesat fortrolighedsforpligtelsen, er det fjerde klagepunkt uvirksomt.

c) Det femte til det ottende klagepunkt under det fjerde anbringendes første led

378 Det femte og det sjette klagepunkt under det fjerde anbringendes første led hviler på en åbenbar urigtig læsning af den appellerede dom.

379 Hvad angår det femte klagepunkt skal det bemærkes, at Retten i dommens præmis 637-641 på ingen måde tog stilling til, om der var årsagsforbindelse mellem tilsidesættelsen af fortrolighedsforpligtelsen og det forvoldte tab, men behandlede det foregående spørgsmål om, hvorvidt tilsidesættelsen af denne forpligtelse, såfremt den måtte anses for godtgjort, kunne tilregnes Kommissionen eller Afviklingsinstansen.

380 Hvad angår det sjette klagepunkt er det tilstrækkeligt at bemærke, at Retten i dommens præmis 643-645 fastslog, at en intern undersøgelse var uden betydning for vurderingen af en angivelig ulovlig adfærd, der skulle ligge til grund for det påberåbte tab i henhold til den omtvistede afviklingsordning, når den har fundet sted efter vedtagelsen af denne afviklingsordning. Retten har derimod på ingen måde taget stilling til betydningen af kontrol- eller advarselsmekanismer, der kan forhindre, at et sådant tab opstår.

381 Det syvende klagepunkt anfægter den appellerede doms præmis 609 og 610. I disse præmisser fastslog Retten, at appellanterne ikke, ud over Afviklingsinstansens formands interview af 23. maj 2017 og artiklen offentliggjort af nyhedsbureauet Reuters af 31. maj 2017, havde identificeret andre angivelige udtalelser fra Afviklingsinstansen, der ifølge dem tilsidesatte fortrolighedsforpligtelsen.

382 Til støtte for appellen har appellanterne henvist til »lækager af oplysninger« til de spanske administrative myndigheder, som omfatter et medlem af Afviklingsinstansen, ved alene at henvise til de relevante punkter i stævningen og replikken i første instans. I appelskriftet har de imidlertid ikke godtgjort, at Retten foretog en urigtig gengivelse af oplysningerne vedrørende de nævnte lækager indeholdt i denne stævning og denne replik ved at afstå fra at tage de såkaldte »lækager af oplysninger« i betragtning som Afviklingsinstansens udtalelser.

383 Det syvende klagepunkt må følgelig afvises.

384 For så vidt endelig angår det ottende klagepunkt forkastede Retten i den appellerede doms præmis 647-650 klagepunktet vedrørende Afviklingsinstansens eller Kommissionens angivelige passivitet med den begrundelse, at appellanterne ikke havde forklaret, hvad de foreholdt disse, eller de foranstaltninger, som disse burde have truffet, samt de bestemmelser, i medfør af hvilke der er en handlepligt.

385 Selv om appellanterne har bestridt rigtigheden af disse betragtninger, må det fastslås, at deres argumentation, således som opsummeret i nærværende doms præmis 346, ikke kan godtgøre, at Retten skulle have gengivet deres stævning urigtigt.

386 Henset til ovenstående betragtninger skal det fjerde anbringendes første led delvis afvises, delvis forkastes.

I. Om det fjerde anbringendes andet led om, hvorvidt der er en årsagsforbindelse

387 Med det fjerde anbringendes andet led har appellanterne gjort gældende, at det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 653-674 fastslog, at der ikke var en årsagsforbindelse mellem den angivelige tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen og Banco Populars likviditetskrise.

388 I denne henseende er det tilstrækkeligt at bemærke, at Retten kun subsidiært behandlede den angivelige årsagsforbindelse efter at have konkluderet, at der ikke forelå en tilsidesættelse af fortrolighedsforpligtelsen. Det fremgår endvidere af analysen af det fjerde anbringende, at samtlige de argumenter, der bestrider Rettens konklusion, skal forkastes.

389 Det fjerde anbringendes andet led er følgelig uvirksomt.

J. Om det fjerde anbringendes tredje led vedrørende erstatningskrav

390 Med det fjerde anbringendes tredje led har appellanterne gjort gældende, at det var med urette, at Retten i den appellerede doms præmis 678-698 forkastede deres erstatningskrav i forbindelse med annullation af værdiansættelse 2 med den begrundelse, at kravet ikke kunne antages til realitetsbehandling.

391 Det bemærkes i denne henseende, at dette krav for det første indeholdt en påstand om annullation af værdiansættelse 2 og dette uafhængigt af en eventuel annullation af den omtvistede afviklingsordning og afgørelse 2017/1246, og for det andet var der nedlagt påstand om erstatning i forbindelse med denne værdiansættelse.

392 Hvad angår kravets første påstand skal det bemærkes, at SRM-forordningens artikel 20, stk. 15, fastsætter, at en værdiansættelse såsom værdiansættelse 2 er en integrerende del af afviklingsordningen, samtidig med at det udtrykkeligt præciseres, at en sådan værdiansættelse ikke kan gøres til genstand for en særskilt appel, men kun kan gøres til genstand for appel sammen med Afviklingsinstansens afgørelse. Denne bestemmelse afspejler således fast retspraksis vedrørende rækkevidden af artikel 263 TEUF, hvorefter foreløbige foranstaltninger, der har til formål at forberede den endelige beslutning, ikke i sig selv har bindende retsvirkninger og følgelig ikke kan være genstand for et annullationssøgsmål, der er særskilt i forhold til søgsmålet til prøvelse af den endelige beslutning (jf. i denne retning dom af 6.5.2021, ABLV Bank m.fl. mod ECB, C-551/19 P og C-552/19 P, EU:C:2021:369, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

393 Retten begik således ikke nogen retlig fejl, da den afviste kravets første påstand.

394 Hvad angår kravets anden påstand var det med rette, således som generaladvokaten har anført i punkt 86 i forslaget til afgørelse, at Retten afviste dette. Det fremgår således af den appellerede doms præmis 689-698, at Retten fandt, at stævningen i første instans ikke gav mulighed for at forstå det juridiske grundlag for dette erstatningskrav rejst i forbindelse med anfægtelsen af værdiansættelse 2, i fraværet af enhver forståelig sammenhæng mellem de påberåbte EU-retlige bestemmelser og erstatningskravet.

395 Den argumentation, der er påberåbt til støtte for appellen, gør det heller ikke muligt at forstå det retlige grundlag for dette krav.

396 Det var derfor med rette, at Retten afviste kravets anden påstand.

397 Det følger heraf, at det fjerde anbringendes tredje led skal forkastes.

398 Idet samtlige de anbringender, som appellanterne har fremført til støtte for appellen, skal forkastes, må nærværende appel forkastes i sin helhed.

Sagsomkostninger

399 I henhold til procesreglementets artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen ikke tages til følge.

400 I henhold til samme reglements artikel 138, stk. 1, der i medfør af dets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

401 Da appellanterne i det foreliggende tilfælde har tabt sagen, bør det i overensstemmelse med Kommissionens, Afviklingsinstansens og Banco Santanders påstand herom pålægges dem at bære deres egne omkostninger og betale de omkostninger, der er afholdt af Kommissionen, Afviklingsinstansen og Banco Santander.

402 I medfør af procesreglementets artikel 140, stk. 1, der i medfør af dets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, hver deres egne omkostninger.

403 Følgelig bærer Kongeriget Spanien sine egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Første Afdeling):

1) **Appellen forkastes.**

2) **Araceli García Fernández, Faustino González Parra, Fernando Luis Treviño de Las Cuevas, Juan Antonio Galán Alcázar, Lucía Palazuelo Vallejo-Nágera, Macon SA, Marta Espejel García, Memphis Investments Ltd, Pedro Alcántara de la Herrán Matorras, Pedro José de Jesús Benito Trebbau López, Pedro Regalado Cuadrado Martínez og María Rosario Mari Juan Domingo bærer hver deres egne omkostninger og betaler de omkostninger, der er afholdt af Europa-Kommissionen, Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) og Banco Santander SA.**

3) **Kongeriget Spanien bærer sine egne omkostninger.**

Underskrifter